

Ankara Tabip
Odası 2017-2018

Öykü Yarışması

Seçkisi

Hekimce Öyküler

4-5

Şubat 2019

İçindekiler

Sunu	2
Hekimce Öyküler 4	
Sibel Gögen “Ara İstasyon”	3
Alper Ersoy “Yangın”	7
Mehmet Uhri “Hayatın Acemisi”	15
Mehmet Can Pençe “Veda”	19
Abidin Kılınçer “Kış Uykusu”	22
Sinan Oğuzhan “Bisiklet-Motosiklet”	27
Nuray Haliloğlu “Mavi Gözlü Mutsuz Kadın”	30
Manolya Berk “Gecelik”	34
Muhsin Boz “Haritada Bir Köy”	40
Togay Yılmaz “Yaşamak Ne Güzel”	44
A.Naki Selmanpakoğlu “Yarım Şişe”	47
Nedim İnce “İp”	49
Hasan Erbay “Bir Lira”	51
Şekip Altuncan “Traktörlü Adam”	55
Ümit Evran “Ruşen Ağa’nın Heykeli”	59
Fusun Kitapçı Uysal “Edina”	66
Melih Elçin “Şairin Ölümü”	69
Ömer Çelikten “Sen İçeride Ben Dışarıda”	71
Meltem Demir “Tören”	73
Teoman Murat Özsan “Gezi Parkı”	78
Süleyman Kalman “Muayenehanede”	81
Narin Gündoğmuş “Tiyatro Sahnesi”	84
Hekimce Öyküler 5	
Manolya Berk “Dosya”	87
Ömer Altun “Beyaz Kâğıt”	93
Ramazan Akçan “Faili Meçhul Değil, Malum; Kapitalizm”	95
Ali Özyurt “Zift”	101
Güneri Kuruöz “Kardeş Kanı Titretir”	112
Fusun Kitapçı Uysal “Kader Röntgeni”	118
Ali Kılıçgün “Ölürsem Sevdiğim”	121
Hacer Kırklıkçı “Babayiğit”	125
Meriç Arzu Utku “Sır”	127

SUNU

İlk öykü ödülü (2014) seçkisini kitaplaştırmış, ikinci ve üçüncü (2015 ve 2016) öykü seçkisini ise *e-kitap* olarak yayınlamıştık.

İlk öykü ödülüne, 47 arkadaşımızdan 47 öykü gelmiş, yayınlanmak üzere 26 öykü istemişiz, 21 arkadaşımız bir kitapta buluşmayı kabul etmiş.

2015 yılında 31 öykü gelmiş, seçki için 17 öykü istemişiz 12 geri dönüş olmuş, 2016 yılında 34 öykü gelmiş, seçki için 18 öykü istemişiz 17 geri dönüş olmuş. Yani ikinci seçkide toplam 29 öykü var.

Yani ikinci kitapla birlikte 50 öykülük bir seçki toplamına ulaştığımız.

‘**Hekimce Öyküler**’ toplamı oluşturmayı ve meslektaşlarımızın emeklerini kalıcılaştırmayı amaçlıyorduk. Dördüncü ödüle (2017) toplam 27 öykü geldi, beşincisine (2018) ise 12 öykü. Yani artık yavaş yavaş bir doygunluk oluştu.

Şimdi son iki yılın öykülerini yine *e-kitap* olarak yayınlıyoruz. Bu üçüncü kitapla birlikte 81 öykülük bir seçki toplamına ulaştığımız olacağız. Böylece beşinci yılda, amaçladığımız hedefe ulaştığımız oluyoruz.

Artık elimizde üç ciltlik bir ‘**hekimce öyküler**’ kitabı var. Bu dönemi şimdilik noktalayıp bir süre soluklanmayı düşünüyoruz.

Her ne kadar adı öykü yarışması olsa da bunu bir öykü buluşması olarak görmek daha doğru olur. Nihayetinde öykü yarışmalarından geriye, bir öykü dağarının oluşması da az şey olmasa gerek. Yaşama tanıklığımızı önemseyelim.

Zaten önemli olan da, arkadaşlarımızın kendilerini öykü yazımı konusunda ifade etmesi ve ürünlerini bizlerle paylaşması değil miydi?

Edebi metinler bir özgürleşme alanıdır da. Beş yıl boyunca özgürlüklerimizi birleştirmiş olduk.

İleride başka etkinliklerde buluşmak umuduyla...

‘**Ankara Tabip Odası Berkay Akbaş Öykü Ödülü**’ne katılan tüm meslektaşlarımıza sonsuz teşekkürler. Bu sürece emek veren tüm dostlara minnettarız.

2013 yılının son aylarında, ‘*2014 yılı 14 Mart Tıp Haftası Etkinlikleri kapsamında öykü yarışması düzenlediğimiz*’ ilk duyurusunu yaptığımızda; ‘*Hekimlik mesleğinin ve sağlık ortamının, öyküleme ve anlatı yeteneğini geliştirmek ve buradan dile katkı sunmak amacıyla, ...*’ diye başlamışız söze. Bir sonraki cümlemiz ise; ‘*Yarışmanın bu yılki konusu ‘Yaşamın Tanığı Olmak’ olarak belirlenmiştir.*’ olmuştu. Hekimler öykü üzerinden yaşama tanıklığına devam ediyor.

‘*Hekimler daha yaşanası, daha güzel bir dünya için çalışmayı ve düşünmeyi sürdürüyor.*’

Okuduğunuzda meslektaşlarımızın öykü konusunda ne kadar başarılı olduklarını göreceksiniz.

İnsanın kendisiyle, çocukluğuyla sohbetidir öykü bazen, öyle derler, içinizdeki çocuğun sesi hiç dinmesin, dileriz...

Serdar Koç
Ankara Tabip Odası
Kültür Sanat Komisyonu Üyesi
Öykü Yarışması Değerlendirme Kurulu Üyesi

ARA İSTASYON

Sibel Gögen

2017 Öykü Yarışması Birincilik Ödülü

“Nedense içimde garip bir önsezi var,” dedi doktor.

*“Beni ağırlığıyla ezen bir önsezi... Sevdiğim birini yitirecekmişim
gibi bir duygu içindeyim.”*

Perpetium Mobile - Doktor Çehov'dan Öyküler

Işıl ışıl, kapkara gözlü genç adam dizlerimin üzerindeki gazeteden bakıyor: **“Dünyada bir ilk olacağı belirtilerek çift kol ve çift bacak nakli yapılan 27 yaşındaki S.C. dün akşam saatlerinde maalesef yaşam mücadelesini kaybetti.”** Ankara Garı'nın yüksek tavanında çınlayan metalik anonsla gözlerimi adamın gözlerinden zorla ayırıyorum. Ama kapkara, ümit dolu gözler bir türlü peşimi bırakmıyor. Çekçekli valizleriyle oradan oraya koşuşturan yolcuların tam tepesindeki geniş ekranda Ş.Ç. ve üzgün sağlık ekibi beliriyor ana haber bülteninde. Ekranın altındaki kırmızı bir şeritten genç adamın hayatı, hayalleri akıp geçiyor. Bana Makasçı Remzi'yi anımsatıyor çocuklar gibi umutlu gözleri. Dev elektronik ekranda beliren kırmızı yazılar beklediğim trene tam on dakika olduğunu haber veriyor. Çantamdan konferans notlarımı çıkarıyorum son bir kez göz atmak için ama aklım hala manşetteki haberde.

Makasçı Remzi'nin ölüm haberi böyle gazete manşetlerinden, ana haber bültenlerinden verilmemişti. Annem mutfak lavabosunun başında ağlaya ağlaya kahverengi çil horozun tüylerini yoluyordu. Bıkmıştı manevra yapan trenlerin biçtiği tavuklarımızı, horozlarımızı kesip kesip pişirmekten. Lavabodan ıslak kahverengi tüylerden bir tepe yükseliyordu. Her fırsatta kümeden kaçır, yük vagonlarından rayların arasına dökülen buğdayları yemeye giderdi çil horoz. Bu sefer şeker pancarı yüklü vagonlardan kurtaramamış bacaklarını. Annem kümesin yanındaki ipten serili, daha kurumadan isten kararmış çamaşırları toplamaya çıktığında bir de ne görsün? Az ileride, kocaman kıpkırmızı ibiği titreye titreye iki bacağı kesik yatıyor rayların arasında çil horoz. Bacakları fırlamış gitmiş tahta traverslerin üstüne. Rayların arasından kaptığı gibi, çamaşır sepetindeki çarşafların, yastık kılıflarının üzerine yatırmış hayvanı.

O akşam formika mutfak masasının etrafına toplandığımızda, hiçbirimiz kesik bacaklı horozumuzun suyuna ekmek bandırmak istememiştik. Sofraya çöken sessizlik babamın yutkunarak verdiği haberle hepten ağırlaşmıştı. “Makasçı Remzi...” İki kere yutkunmuştu babam, bu hiç hayra alamet değildi. “Düşmüş bu sefer trenden. Kalan tek kolu da... Kurtaramamış doktorlar, çok uğraşmışlar.” Çil horozun suyu öylece donup kaldı melamin tabaklarda. Sofraya çöken sessizlik

istasyona bakan mutfak penceresinden gelen uzun acı bir düdük sesiyle hepten ağırlaştı. Doğu Ekspresi. Annem sessizce tabakları topladı, hiçbirimizin el sürmediği horozun suyuna pişirdiği bir tencere pilavı sardı sarmaladı, çil horozu pilavın üstüne oturttu, sonra da götür bunu istasyona dedi babama, varsın kimsiz kimsesiz bir yolcunun karnı doysun. Ben de gideyim babamla dedim, zaten hepimizin tadı tuzu kaçmıştı. Doğu Ekspresi'nin düdüğü uzun uzun yeniden çaldı. Perondaki kocaman yuvarlak saatin altında bekleyen bir kalabalık üçüncü mevki vagonun tahta koltuklu kompartımanına yerleşen gencecik bir oğlanı askere yolluyor olmalı. Az sonra tren acı düdüğünü son kez çalıp isli dumanlar içinde ağır ağır hareket etmeye başladığında gözyaşları sel olacak, azık torbaları son bir gayretle tren pencerelerine ulaştırılacak. Anasının “Unutma bizi, mektup yaz oğluuum!” ağıtları peronları nasıl da çınlatacak. Sözlüsü, gazete kâğıdına sarılı kendi elleriyle ördüğü yün çorapları utana sıkıla uzatacak trenin penceresine. Belki oğlanın eli eline degecek tam çorapları alırken ama gözleri birbirine değmeyecek. Kızın yüzü pembeleşecek, hafifçe öne eğecek başını. Uğurlamaya gelecek kimi kimsesi olmayan yolcular ise daha bir mahzun bakacaklar trenin penceresinden.

Babamla her istasyona gidişimde böyle mahzun bakışlı, hiç tanımadığım yolculara, askere giden erlere el sallardım çelimsiz çocuk kollarım ağrıyana dek. Ama en çok istasyonlardaki makasçıları seyretmeyi severdim. Lacivert üniformalarıyla trenlerin arasında, rayların üstünde, tamponların arasında usta sirk cambazları gibi korkusuzca vagonlara manevra yaptırır, garip demirlerle kocaman vagonları birbirlerine bağlardı. Onları seyrederken, gürültüyle her tampon çarpışında, çocuk yüreğim ağzıma gelirdi.

Makasçı Remzi'yi ilk kez bir tren yolculuğunda görmüştüm. Tren ara istasyonlardan birine yaklaşırken yavaşladığında soluk lacivert ceketli, lacivert şapkalı, bacakları olmayan bir adam trene doğru tek kolunun yardımıyla gövdesi üstünde seğırtmişti. Vagon kapısına önce tek koluyla asılmış, sonra bacaksız gövdesini merdiven basamaklarının üzerine çıkartmıştı. Rengârenk sirklerde görebileceğim bir cambaz gibiydi. Ben ağzım bir karış açık, şaşkınlıkla kompartımanın penceresinden adamı izlerken, O çoktan tek koluyla vagonun kapısına asılmış, gövdesini merdivenlerden yukarıya çekmiş, vagonun daracık koridorlarında yolcularla şakalaşmaya, sohbete koyulmuştu. Boynundaki iplere dizili sarılı kırmızılı hediyelik alıçlar bir o yana bir bu yana neşeyle sallanıyordu. Doğu Ekspresi'nin sevilen, vazgeçilmez bir siması olduğunu o gün öğrenmiştim Makasçı Remzi'nin. Artık makasçı olmadığı, eski lacivert üniformasını giyip boynuna sıra sıra vagonlar gibi dizdiği hediyelik eşyaları ara istasyonlarda trenlere tırmanıp sattığı anlatılırdı fisiltıyla.

Ara istasyonlarda trene atlayanlar sadece Makasçı Remzi değildi. Sucusu, simitçisi, pişmaniyecisi, pidecisi, helvacısıyla ne diye bağırdıkları bir türlü anlaşılmayan bir satıcı ordusu da ara istasyonlarda trene doluşuyordu. Koridorda ayak, ter, yumurta, kıymalı pide kokuları birbirine karışıp ayakta duracak bile yer kalmayınca, annem yavaşça kompartımanın sürgülü kapısını çekip tren hareket edene kadar dışarı çıkmamamızı tembihledi. Ağır ağır yeniden hareket etmeye başladığımızda iki abim çoktan sıkı bir kavgaya tutuşmuştu. Kavganın sebebi her yolculukta aynıydı: Üst ranzada kimin yatacağı ve tünelleri önceden haber vermek için pencere kenarında kimin oturacağı. Tünele girmeden önce telaş

ve heyecan başlardı trendeki çocuklar arasında. En büyük ve kompartımanların dışında gezmesine müsaade edilen çocuk pencerelerden tünelleri gözler, sonra vagondaki tüm çocuklara haber verirdi avazı çıktığı kadar bağırarak: “Tüüneeel, tünel göründüüü!” Tren aniden tünele girip ortalık zifiri karanlık oldu mu, tüm çocuklar çığlık çığığa bağirmaya başlar, tünelin kaç dakika süreceğine dair iddialara tutuşulurdu. Eğer bir de trenin lambaları yanmazsa tüneldeyken, heyecan iyice doruğa çıkar, anneler çığlık çığığa bağrışan çocukları susturmaya boşuna uğraşırdu. Sonra aniden tünel biter, gözlerimizi kamaştırıran bir gün ışığıyla, uçsuz bucaksız geniş ovalara çıkardı kara tren, başak ve gelincik dolu tarlalara. Çocukların sesi kesiliverirdi.

Sonunda küçük abimin pencere kenarında tünel gözcüsü olması, büyük abimin de üst ranzada yatması üzerine anlaşmaya varıldı. Raylarda tıkr tıkr ilerlerken babam kompartımanın kapısını araladı. Karşımızda gülümseyen gözleriyle, bacakları olmayan tek kollu Makasçı Remzi. Boynunda asılı renkli hediyelik alışlardan tanımıştım onu, adam hareket ettikçe bir sağa bir sola savruluyorlardı. Yarım saat geçmeden tren yine yavaşladı. Sıkı tembihlere ve yasaklara rağmen boynumda alıç kolyemle ay yıldızlı cama tırmandım. Issız bir ara istasyona doğru yaklaşıyorduk şimdi. Makinist uzun uzun düdük çaldı. Eski gri taş istasyon binası giderek yaklaşırken, ıssızlığın ortasında nereden çıktıkları belli olmayan çocuklar koşmaya başladılar trenin yanı başında. Raylar boyunca Doğu Ekspresi'nin yorgun vagonları ve çocuklar arasında amansız bir yarış başlamıştı şimdi. Çocuklar tren pencerelerindeki yolculara el sallıyor ve canhıraş “Amcaaa, teyzeeee gaste at, gaste at!” diye bağırıyorlardı.

“Okunmuş eski gazete, dergi, kitap ne varsa camdan atmanı istiyorlar” dedi Makasçı Remzi. “Ama eski bu gazeteler!” dedim neredeyse benim kadar küçük adama. Tren düdüğünü bir kez daha çalıp ağır ağır ıssızlığın ortasındaki taş istasyona yaklaşırken “Sen yine de at!” dedi gülümseyerek. Ara istasyonlarda çocuk olmak zormuş. Çoğu tren hiç durmazmış buralarda. Çocukların tek eğlencesi ara sıra geçen trenler, vagonlarmış. Günlük gazeteler, dergiler, kitaplar da ulaşmazmış buralara. Çocuklar o eski gazeteleri hem okuyor, hem kesekâğıdı yapıyor sonra da trenlere tırmanıp iki istasyon arasında kesekâğıdında meyve sebze satıyorlarmış.

Makasçı Remzi tüm bunları anlatıp koridorda gövdesi ve tok kolu üzerinde seke seke uzaklaşmaya başladığında anlamıştım neden onca bavulun yanında koca bir balya eski gazeteyle seyahat ettiğimizi. Yeni görevimi o gün kafama koymuştum. Evet, tünel gözcüsü olamamıştım, üst ranzayı da büyük abime kaptırmıştım ama pekâlâ tren penceresinden gazete atabilirdim. Bir Amerikan filminde her sabah bisikletiyle bizim evlerimize hiç benzemeyen, bahçesinde köpek kulübesi olan beyaza boyalı evlerin kapılarına gazete fırlatan sarışın, çilli bir oğlan görmüştüm. Gazeteleri bisikletinin tepesinden verandaya doğru fırlatırken “Günaydın Bay Ceksın, Günaydın Bayan Ceksın” veya “İyi Günler Bay Rabırt, bu sabah nasılsınız?” diyor, gazeteleri verandada o günkü haberleri merakla bekleyenlerin tam ayakuçlarına isabet ettiriyordu. Onun gibi atacaktım gazeteleri trenin penceresinden. Eski gazete balyasının içinden kalınca bir gazete seçtim. Ön sayfasında İngiltere’de doğmuş Louise isimli bebek buruşuk yüzüyle ağlıyor, onun ağlaması tüm dünyayı hayretler içinde bırakıp mutlu ediyordu. Louise’in resminin olduğu sayfada rafinerilerdeki grev, akaryakıt ve benzinin karaborsaya düştüğü, yağ ve tüp gaz

kuyruklarının giderek uzadığı yazıyordu. Gazeteyi Louise'in yüzü öne gelecek şekilde rulo yapıp çelimsiz gövdeyle kompartımanın penceresine tırmandım, belime kadar sarktım. Nişan alıp kömür gözlü, koştuktan kan ter içinde kalmış bir oğlana doğru tüm gücümle fırlattım. Oğlanın önce gözleri sevinçle parladı sonra gövdesi avını yakalamaya hazırlanan bir panter gibi gerildi. Havaya sıçrayıp iki eliyle Louise'i yere düşmeden havada yakaladı. Arkasından koşarak yetişen diğer çocuklar istasyona saçılmış eski gazete sayfalarını tek tek toplayıp birbirlerine gururla hazinelerini gösterdiler. Gazete avcısı oğlan ve diğer çocuklar tüm ganimetlerini istasyonun taşlarına yaydılar, heyecanla incelemeye koyuldular. Ön sayfadaki ne olduğunu pek kestiremedikleri ağlayan bebek onları da güldürdü. Gazete avcısı yüksek sesle diğer çocuklara haberi okudu: **“Dünyanın ilk tüp bebeği Louise sağlıklı ve ağlıyor!”**

Makasçı Remzi bu istasyonda inmiş, renkli alıçlarla bezeli gövdesinin üstünde seke seke çocukların aralarına karışmıştı. Hep birlikte Louise'in resmine bakıyor, gülüyor ve adamın boynundaki kolyelerden kopardıkları alıçları yiyorlardı. Gazete avcısı oğlan ağızındaki alıçları yuttuktan sonra buruşuk kız bebeğin altındaki haberi yüksek sesle okumaya devam etti: “Bebeği bir laboratuvar tüpünde oluşturan ve tekrar ana rahmine yerleştiren Jinekolog Patrick Steptoe, iki buçuk kilo gelen bebeği sezaryenle aldıktan sonra ‘Çok güzel, çok güzel bir kız!’ diye bağırmaktan kendini alamadı.”

Annem tren hareket ettiği için artık pencereden çekilmemi söyledi. Bu kısacık bekleyişimizin ardından tren ağır ağır, isler içinde ara istasyonu terk ederken gazete avcısına ve Louise'e kollarım ağrıyana kadar el salladım. O ve diğer çocuklar da bana el salladılar.

Birden bir ağlama sesiyle irkiliyorum. Louise? Hayır! Köşedeki büfeden annesine salamlı sandviç almıyaya çalışan çocuğun ağlaması bu. Yüksek hızlı treninin metalik anonsu garın yüksek tavanında yankılanıyor. “Lütfen Dikkat! Sayın Yolcularımız, Ankara-Eskişehir Yüksek Hızlı Treni iki nolu peronda hareket için hazırdır. Lütfen trendeki yerlerinizi alınız.”

Biletimi ve Louise Brown'un tüm dünyada tartışmalar yaratan doğumundan günümüze dek dünyada beş milyondan fazla tüp bebek doğduğuna dair konferans notlarına son kez göz atıyorum. Eski alışkanlıkla katlayıp bastırarak küçük bir balya yaptığım gazeteleri alıp güvenliğe doğru yürüyorum. Business Class'ta rahat, konforlu bir koltuktayım şimdi. Önümdeki elektronik ekranda haber, video, televizyon, müzik seçenekleri, kucağımda gazete balyası... En üstte Ş.Ç. kapkara gözleriyle gülerek, geleceğe ümitle bakıyor.

YANGIN
Alper ERSOY
2017 Öykü Yarışması İkincilik Ödülü

BÖLÜM 1

SIRLARIN ARKASINDA

Dört kitabın manisi
Bellidir bir elifte
Sen elifi bilmezsin
Bu nice okumaktır.

Yunus

Öyle ki gözleri ayna olmuştu. Pencerenin pergolelerini dantellerle süsleyen kar taneleri, narın rüzgarın etkisi ile gözlerinin camında süzülüyordu. Kimi zaman ağaçların dallarında, kimi zaman aydınlatma lambalarının kavisli boyunlarında ama çoğunlukla çimlerin üzerindeki bu temizlik ruhundaki karanlığı aklıyordu.

“*Ya işte böyle, nereye kaçarsan kaç, hangi şehirde bulunursan bulun, anılar hep seni takip edecektir.*” Diye aklından geçirdi. Elif’in yumuşak sesi ile düşüncelerinden sıyrıldı.

- Yemek hazır canım.
- Geliyorum.

Kasım sonunda sekiz yıl olacak olan evliliklerinde arkasını toplayan, evi çekip çeviren hep eşi olmuştu. Elif ne kadar açık yürekli ise Emre de o kadar taş döşeliydi. Geçmişinden pek bahsetmezdi. Elif her zaman ketum olduğundan yakınırdı.

Üstün körü bir Pazar günü Emre pencerenin önünden ayrılıp, evinin huzurlu sığınağına döndüğünde kızının kibrit yakıp şömineye attığını gördü. Kibritin büyüğü ateşinde her defasında aydınlanan minik ellerini, canlı gözlerini ve gülümseyen dudaklarını gördüğünde ürktü. Hızla yaklaşarak elindeki kibrit kutusunu hışımla çekti. Elinden oyuncakçı alınan küçük kız, alt dudağını sarkıtıp somurturken babasına baktı. Babasının göz bebeklerindeki kızgınlığın, göz kenarlarındaki çatallara yayıldığını gördüğünde somurtması ağlamaya dönüşerek mutfaktaki annesine koştu. Genelde hep sevecen olan babasının alışkın olmadığı bu davranışı karşısında ne yapacağını bilemeden “ sadece oynuyordum” diye tekrarlayarak Elif’in beline sarıldı. Haksızlığa uğramış suçsuz insanların gönül yangınıyla, gözlerinin yaşları tezat oluşturmuş gibi gözükse de aslında yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Fakat aynı yangının Emre’nin yanaklarında da olduğunu bilmiyordu.

Öğlen yemeğinden sonra şöminenin karşısındaki koltuğa oturarak Aşkın'ı kucağına çağırdı. Onun gönlünü aldı. Sevgisini cömertçe verdi. Beraber alevlerin kıvrak dansına daldılar. Elif'in getirdiği vişne şerbetleriyle ayılarak tekrar sohbeta koyuldular. Aşkın'ın;

- Babacığım sen ateşten mi korkuyorsun? Sorusuyla irkildi.
- Dikkatsizce kullanıldığında her şey zarar verebilir. Senin yaşıma henüz çok küçük, evimize ve bizlere getirebileceği zararı bilemeyebilirsin.

Gözlerinin ateşe kilitlemesi ile bir süre daha sessizliğe gömüldüler.

- Bak sana ne diyeceğim, bir hikâyeye ne dersin.?

Yüksek sesle sevinen Aşkın babasının anlattığı öyküleri çok severdi. Kendini bildi bileli babasının hikâyeleri ile büyümüşü. Hiçbir çocuğun bilmediği sadece ikisine özel hikâyeler. Bu aralarındaki özel bir andı, özel bir paylaşımı Elif'in bile bilmediği...

Aşkın aldı benden beni,
Bana seni gerek seni.
Ben yanarım dünü günü,
Bana seni gerek seni.

Yunus

Bölüm 2

MASAL

İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendin bilmezsin
Ya nice okumaktır.

Yunus

Küçük Yunus'a yaş gününde babası, ne zamandır istediği köpek yavrusunu hediye etmiş. Bu herhangi bir köpek de değilmiş üstelik. Babası Kıbrıs savaşında Türk askerinin iz sürücü ve bekçi köpeğiymiş. Yabancıların kokusunu çok uzaktan alabiliyormuş. Çok iyi bir burnu varmış ve çok da cesurmuş.

-Babacığım savaş ne demek?

-Savaş şey... Yani ülkelerin kavga etmesi denebilir. Neyse, savaş sonrası tekrar

Türkiye'ye dönen köpeğe iftihar belgesi bile vermişler.

-İftar ne demek?

-İftar değil iftihar; Teşekkür belgesi diyelim. Kendisi gibi bir kurt köpeği ile çiftleştirmişler.

-Çiftleştirmek ne demek ?

-Şey... Evlendirmişler yani... Bu evlilikten işte bu yavru köpek doğmuş.

-Kıbrıs savaşı ne zaman oldu Babacığım?

-1974 senesinde,yani benim çocukluğumda. Neyse işte bu köpek de babası gibi çok iyi bekçi köpeği imiş. Yunus ayağına ,kuyruğuna basar, kulaklarını çeker ama o kimseye zarar vermezmiş.

Üç katlı evde çocuk; annesi, babası ve anneannesiyle birlikte yaşarmış. Bir gece

uykusu kaçan küçük çocuk ikinci katın merdivenlerinden inerek köpeğin yanına gitmiş. Ayak seslerini duyan hayvan ayaklanmış, kuyruğunu sallamaya ve neşeli sesler çıkarmaya başlamış. Yunus;

-Şşışt ! Şimdi herkesi uyandıracaksın. Diyerek sevgili köpeğini okşamaya başlamış.

Artık sana bir isim bulalım mı tatlı şey? Ne desek acaba? Hımm... Rengin kahve rengi sana “ Kahve “ mi desek? Yoksa kulakların, burnun ve gözlerin kapkara “Kömür” mü desek?

İzbe ışıktaki gözleri sehpadaki babasının okuduğu kitaba kaymış.Kitabın kapağında şöyle yazıyormuş; Ka-ra-ca-oğ-lan. Neden olmasın diye düşünmüş. Hem kara hem de oğlan. Bundan sonra senin adın “ Karaca” olsun. Babam da sevinir belki diye düşünmüş.

-Babacığım “ Zeytin” olsun.

-Masala karışamayız.

-Neden?

-Çünkü biz orada yokuz.

-Sen orada mıydın , nereden biliyorsun?

Durgunlaşan Emre;

-Masalı anlatanlar hep orada olurlar.

Çetin acılar, duvarları içinde , kapalı kaldığı kutuda sıkıntıyla kıpırdandı.

Babasının durgunluğunu gören Aşkın da Amerikan mutfakta işlerini bitiren Elif de bir tabak mandalina ile yanlarına oturdu. Bir süre neşeyle mandalinalarını yerken Aşkın;

- Anneciğim babam masal anlatıyor.

- Evet, hepsini duydum kızım dedikten sonra “ Emre bakalım bu sefer ne ders verecek?” diye aklından geçirdi.

İkisi de ayrılmaz bir bütünün parçası olmuşlar. Karaca ile Yunusun arkadaşlıkları gitgide sevgiye dönüşmüş, sevgi de tutkuya. O ve onun gibi bir çok gece ve tabiki gündüz, birbirlerinden ayrılmaz olmuşlar. Ailesi ona ders çalışması ve ya diğer çocuklarla oynamasını telkin etseler de Yunusun tutkusu gözlerini kapatmış. Niye kızıyorlarmış ki? Karaca çok iyi bir köpekmiş üstelik. Tehlikelerden mahallenin çocuklarını koruyormuş. Mesela karda kayarak çukura düşen bir çocuğu ayaklarından

çekerek kurtarmıştı. Bazı köpekler gibi iki ayağının üzerinde yürüme , yerde sürünme gibi soytarılıklar yapmasada çok sevecen ve sevimliymiş. Aslında gururlu bir köpekmiş. En komiği de saklambaç oynarken ağacın arkasına saklanmasıymış. Sadece beli ağacın arkasında , gayet ciddi dururken gülmemek elde değilmiş. Yine de ailesinin Karaca'yı gönderme tehdidine karşı ders çalışmalı en azından çalışıyor görünmeliymiş. “*Şimdilik bir sorun yok* “ diye düşünen Elif soyduğu mandalınadan bir dilim Aşkın'a bir dilim Emre'nin ağzına tepti.

“*Ne oldu anlamadım, zamanın bir sis perdesi gibi örttüğünü zannediyordum her şeyi. Ama o kadar taze ki hala...*” diye içinden geçirdi. Sen bilmezsin, eskiden sık sık elektrikler kesilirdi. Ama o bile gece buluşmalarını engellemezmiş, Yunus mum yakarmış. Elektriğin kesik olduğu bir yaz akşamı Yunus salonda bir süre oynadıktan sonra uyuyakalmış.

Daha sonra hala bile tam hatırlayamadığı olaylar dizisi gelişmeye başlamış. Karaca'nın çekiştirmeleri ve yalamaları ile uyandığında her tarafın alevler ve dumanlar içinde olduğunu gördüğünde , nutku tutulmuş.

- Nutku tutulmuş ne demek?
- Korkudan ve ya heyecandan kıpırdayamaz olmak demek.
- Oyuncak gibi mi?
- Gibi.
- Kovalara su doldurmuşlar mı?
- Hayır, dedim ya nutku tutulmuş.
- Ben olsam yapardım.
- Hiç sanmıyorum kızım.

Elif , “ çok acımasızca bir ders “ diye içinden geçirdi. Hikayenin Aşkın için zekice kurgulandığı belli olmuştu.

Karaca belki de ilk defa Yunus'a sert davranıyormuş. Pijamasının ucundan kabaca çekiştirerek kapıya doğru götürmüş. Küçük çocuk kapıyı açarak dışarı çıktığında , Karaca alevlerin arasında çoktan kaybolmuş bile. Sitenin diğer müstakil evlerinden çıkan komşular çocuğu korumaya almışlar. Kimileri itfaiyeyi ararken kimileri ambulansı aramışlar. Mahallenin gençleri ise kovalara su doldurmaya gitmişler. En sonunda annesi , babası ve Karaca kapıda görünmüşler. Üstleri başları is içindeymiş. Koşup çocuklarına sarılmışlar. Yunus suçluluk içinde hiç konuşmamış. Sadece “anneannem” diyebilmiş. Karaca bu arada bahçedeki ağaca saldırıyormuş. Her seferinde biraz daha fazla zıplıyormuş. Her seferinde biraz daha fazla... Herkes Karaca'nın korkudan çıldırdığını düşünmüş. Durdurmaya çalışanlara saldırırmış. En sonunda başarmış, ağaca tırmanmış. Aslında çok akıllı köpekmiş.

- Akıllı mı?
- Evet , hem de çok. Alevlerden girilmez hale gelen kapıdan giremeyeceğini anladığı için pencereden girmeye karar vermiş. Pencereden içeri biraz zor olsa da girebilmiş. Çünkü vücudundaki yaralar hareketlerini kısıtlıyormuş. İnsanlar Karaca'nın insanüstü gayretini göz

yaşları ile seyrediyorlarmış. İnci inci , boncuk boncuk. Her düştüğünde yürekler hoplamış, her kalktığında umutlar yeşermiş. Bir şey yapamadıkları için insanlıklarından utanmışlar. Aslında Karaca'nın ölümüne koştuğu çok açılmış. Tam babasının oğluymuş. Bir daha da ne anneanne ne de Karaca görünmüş.

- Baba ne olur Karacayla anneanne ölmesin. Demiş Aşkın, hıçkırıklara boğularak.
Elif hışımla kalkmış, çocuğa peçete ve su getirmek için geçerken de Emre'ye

bir bakış bakmış ki Emre o zaman hatasını anlamış.

- İtfaiye gelir gelmez evi su bombardımanına tumuş. İnsanlar içeride anneanne ve köpeklerinin olduğunu anlatmışlar hararetle. Anneannenin odasını sormuşlar, köpeğin ise önemli olmadığını düşünmüşler. Anneannenin odasını gösterirlerken bir kez daha utanmışlar insanlıklarından. Hemen yükselen merdiveni kaldırmışlar pencereye doğru, bu arada ambulans gelmiş, annenin ve babanın ve Yunus'un ilk bakımlarını yapmışlar. Allahtan ciddi bir sorunları yokmuş. Tırmanan itfaiyeden ses gelmiş. “ Odada kimse yok !” Herkesin içinde bir umut belirmiş. Yoksa... Yoksa Karaca başarabilecek mi diye.
- Evet, evet lütfen babacığım.
- Nice sonra ses gelmiş arka bahçeden “bulundular , buradalar!” Tüm mahalle arka bahçeye koşturunca gerçek o zaman anlaşılmış. Karaca anneanneyi bahçeye

bahçeye koşturunca gerçek o zaman anlaşılmış. Karaca anneanneyi uyandırdıktan sonra beraber mutfağın arka bahçeye açılan kapısından çıkmışlar orada yığılmışlar. Sağlık ekibi yol istemiş, insanlar hemen açılmışlar. Yapılan muayene ve tedavi sonucunda yanıt alınmış. anneanneden bir inilti yükselmiş, umutlanmışlar. Ambulans hemen hastaneye kaldırmış yaşlı kadını. İtfaiye de işini bitirmiş, toparlanma çalışmaları yaparken, Polisin de gelmesi bekleniyormuş artık. Komşular, annesi, babası ve Yunus sessizce kalmışlar arka bahçede , Karaca'nın etrafında. *Sessizlik bazen çok uzun gelir insana ve hareketsizlik.* İlk hareket Yunus'tan gelmiş, sevgili Karacasına doğru yürümüş , annesi tutmak istemiş ama devam etmiş. Yanına diz çökmüş, üstüne kapanmış kulağına bir şeyler fısıldamış ve ağlamış, ağlamış. Nefesler tutulmuş. İşte o anda bir şey olmuş. Karaca Yunus'un yanaklarını yalamaya başlamış, ağzından havlamayla inleme arası bir ses çıkmış. İnsanların göz yaşları kahkahalarına karışmış sel olmuş. Birbirlerine sarılmışlar, hatta içeri yeni giren polisler bile. Polisler herhalde böyle bir faciadan sonra kahkaha atan insanların çıldırmış olduğunu düşünmüş olmalı. Komşulardan biri bağırmış Yunus'un babasına ; “Veli Bey üzülme! Ben bu köpeğin bize öğrettiği insanlığı gördüm ya bu gece! Evelallah hepimiz yardım eder, seni dardan çıkarır, yuvanı tekrar kurarız.”

“Evet , evet biz de yardım ederiz, insanlık öldü mü? Demişler hep bir ağızdan. Veli Bey ise ; “Sağolun komşular, sağolun.” Diyebilmiş sadece. Bir başka komşu; “Veli Bey aşağı mahallede veteriner fakültesinde hoca bir ahabım var. Kırmaz beni, biz götürelim hayvancağızı.” Demiş . Büyükçe bir tepsi bulup saygıyla taşımışlar Karacayı...

O gece komşuluğun ve insanlığın önemini anlamış Yunus. Babası ,annesi ve kendisi aylarca misafir edilmişler komşularında, bu arada evlerinin tamiri tamamlanmış.

- Peki Karacaya ne olmuş?
- Karaca uzunca bir süre hastanede yattıktan sonra taburcu olmuş.
- Taburcu ne demek?
- İyileşmiş demek. Veli bey evlerinin tamiri bittikten , Karaca da hastaneden çıktıktan sonra bahçelerinde büyük bir şenlik düzenlemiş, yedi gün yedi gece yenilmiş, içilmiş, toylanılmış.
- O da ne demek?
- Toplanılıp eğlenilmiş demek cadı! Gel bakayım buraya.
- Ha ha ha yapma babacığım!

Elif'in peçete ve su getirmesinden sonra kucağına büzülen Aşkın'ın geri babasının kucağına alınıp gıdıklanmasıyla neşesi biraz yerine gelmiş, ama kafasına takılan soruları daha bitmemişti.

- Babacığım Yunusa'a ne oldu?
- O ilk gece komşularının evinde, odaya çekildiklerinde Yunus annesine , babasına her ne kadar korkmuş olsa da gerçeği anlatmış ve bir daha ateşle oynamayacağına söz vermiş. Doğrusu da bu olmalı ne dersin?
- Evet.
- Ne hata yaparsan yap kızım bize her zaman gerçeği anlat. Çünkü bu dünyada sana samimiyetle yardımcı olacak yegane kişileriz. O günden sonra hiçbir şey aynı olmamış; Yunus derslerinde başarılı bir çocuk olmuş,babası komşularına bütün borçlarını ödemiş, anneanne iyileşmiş,Karaca iyileşmiş, tüm mahalle birlik olmuş. Ama Karaca'nın verdiği dersi kimse unutmamış. Mutlu son. Tamam mı küçük hanım?

Taşkın yine deli gönül
Sular gibi çağlar mısın
Aktın yine kanlı yaşım
Yollarımı bağlar mısın
Yunus

Bölüm 3

SIRRA VAKIF

Bütün gün neredeyse o koltuktan kalkmadılar. Hatta Aşkın kucaklarında uyuyana kadar. Güldüler, sohbet ettiler. Bir ara Aşkın'ın isteğiyle çizgi film bile seyrettiler. Ama Emre'nin vicdan azabı

hiç dinmedi.El kadar çocuğa yaşattığı acı nedeniyle utanç duydu. Kendini affetirmek için her yolu denedi.Fakat hiç dinmedi. Akşam yemeğinden sonra Aşkın uyuya kaldı. Kar yağışı şiddetlenmiş, hava iyice kararmıştı. Çocuğu yatağa yatırdıktan sonra salonda yalnız kaldılar. Elif ;

- Bundan sonra ateşe elini değmez artık dedi.

Emre yalancıktan gülümsedi.

- Çok acımasızsın.
- Fakat sonunu tatlı bağladın.
- Yine de çok üzüldü.
- Üzülerek aldığı ders çok yararlı olabilir ama.
- Çocuklar duyguları ile oynayabileceğimiz deneme tahtaları değiller. Bir daha kızımı üzme bu kadar.

Haklı olduğunu biliyordu , sustu.

- Şu Karacaya ne oldu?

İrkilerek karısına baktı. Elif de ermiş aklı vardı. Korkulurdu vallahi.

- Öldü.
- Hastahaneden çıkamadı.
- Anneanne?
- Onu kurtardı Karaca. Eli kesildi.
- Yangın nasıl çıkmış?
- Polislerin tahminine göre rüzgardan açılan pencerenin muma çarpmasıyla.
- Şu Yunusla Emre aynı kişi olsa gerek, ne dersin Emre?

Bir süre sustuktan sonra cevepladı. Evet bendim. Nasıl anladın?

- Bilmiyorum. Belki yaşıyormuş gibi anlatmandan , Belki ara sıra gözlerinin dolmasından. Paylaşmanı isterdim. Tam bir sır küpüsün.
- Aşkın'ı çok mu üzdüm?
- Evet , ama unutacaktır. Sonunu iyi bağladın.
- Öyle bir ayağa kalktın, öyle bir baktın ki ödüm patladı. Daha doğrusu kendime geldim.

Gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülme nöbetine girdiler. Bütün gece konuştular. Daha doğrusu Emre anlattı , bazen gülerken, bazen gözleri dolarak. İçini kemiren ne varsa boşalttı. Kendini rahatlamış hissediyordu. Sonra Elif anlatmaya başladı.

Evlendiklerinden beri bu kadar yakınlaşmamış, bu kadar dürüst olmamışlardı birbirlerine karşı. Konuşan dilleri değil ruhlarıydı. Sanki “ bir “ olmuşlardı. Emre'nin bu acı olaydan ne ders aldığını merak edenler için söyleyeyim; Aşk “bir” eder , tutku ise sevdiğini yok eder. Nereden mi biliyorum? Masal anlatanlar hep orada olurlar.

Dışarıdan incecikten kar yağıyordu. Aydınlatma lambasının altındaki ışık huzmesi ise seyredilmeye değerdi. Kar ile ışığın dansı daha doğrusu su ile ateşin “birliği” mükemmeldi.

İncecikten bir kar yağar

Tozar Elif elif diye

Deli gönöl hayran olmuş

Gezer Elif elif diye.

Karacaoğlan

Hayatın Acemisi

Mehmet Uhri

2017 Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü

Hastanede mesai bitmek üzereydi. Bir hışım odama girip “o çiçekçiyi bulmamız gerekiyor, hem de hemen” diye söylendi. Çocukluk arkadaşım. İlkokula beraber başlamıştık. Zaman içinde farklı yerlere savrulsak da birbirimizi unutmamıştık. Abisinin vefatından beri görüşmemiştik. Cebinden çıkardığı üzerinde ismi yazılı zarfı uzatıp “abim ölmeden önce bunu yazıp bırakmış. Odasını boşaltırken tesadüfen çekmecesinde buldum.” dedi. Mektuptan çıkan kâğıtta el yazısıyla “O çiçekçiyi bul, vereceği çiçeği mezarıma dik. Dedemin mendilini de gövdesine sar. Parası ödendi.” yazıyordu. Yazılanlardan bir şey anlamadığımı fark edince “o gece hastanede aynı odayı paylaştığımız çiçekçi olmalı, sen de vardın. Hatırlamalısın. Hatta onun bir yerlerde adres veya telefon numarası da olmalı. O çiçekçiyi bulmalıyız” diye üsteledi.

Yavaş yavaş hatırlamaya başlıyordum.

Yıllar sonra karşıma çıkmış kendinden yaşça hayli büyük abisinin rahatsızlığının ciddi olduğunu söyleyip yardım istemişti. Hastalığı hayli ilerlemişti. Tıbbi çabalara beklenen yanıt alınmamış ve tedavi gördüğü hastane son günlerini evinde geçirmesi için taburcu etmişti. Ev ortamında bakımın zor olacağı endişesiyle bir süre daha hastane ortamında kalması için ricacı olmuştu. Görev yaptığım hastanede bir süre yatırılmasını ve destek tedavi verilmesini sağlamıştım. Hastanemizde kalan abisine arkadaşım refakat ediyor geceleri de yanında kalıyordu. İşte o hastane günlerinden biri nöbetime denk gelmiş gece yarısına doğru yanlarına uğrayıp bir süre konuşmuştuk. Hastamız odayı yaşlıca bir beyefendi ile paylaşıyordu.

Hastalığını ve durumun ciddiyetini biliyordu. Sesimi çıkarmadan bir süre onlarla oturdum. Bir ara hastamız bana doğru elini uzatıp pencereye gitmek istediğini söyleyip yardım istedi. Kardeşi araya girmeye çalışsa da hastamız bunu benim yapmamda ısrarcı oldu. Kardeşi hastamızın her gece dışarının soğuk olmasına aldırmadan pencereyi açıp bir süre kafasını dışarı uzattığını odada yatan diğer hastanın ise içerinin düşen sıcaklığı nedeniyle rahatsız olduğunu ancak inatla bunu yapmayı sürdürdüğünü anlattı. Hastamız pencereyi açıp yağın sulu kara aldırmadan bir süre kafasını dışarıda tuttu. Daha fazla üşmemesi için araya girip pencereyi kapattım. Diğer yatakta yatan yaşlı beyefendi ise üşümek için çoktan yorganın altına girip iyice sarınmıştı. Arkadaşıma bunu neden yaptığını sordum cevap vermeyip abisinin yanıtlamasını bekledi. Hastamız yatağına oturup elimi bıraktı. Kafasını önüne eğdi.

- Her gün biraz daha eksiliyorum. Bedenimin bu dünyaya tutunamadığının farkındayım ancak düşüncelerim öyle değil. Onlar hiç eksilmedi. Anılar, hisler, fikirler, sorular, yaşanmış yaşanmamış ne varsa hepsi kafamın içinde dönüp duruyor. Onlar eksilmiyor.
- Onlardan kurtulmak mı istiyorsunuz?
- Pek sayılmaz. Benimki daha çok bir endişe. Küçüklüğümde dedemin vefatından sonra babama insan ölünce düşüncelere ne oluyor diye sormuştum. Çünkü dedem benimle konuşur hayata dair hep bir şeyler anlatır, vakit geçirir, ilgilenirdi. Söylediklerini pek anlamasam da dedemi çok

severdim. Babam ise deden gitmeden düşüncelerini senin için rüzgâra savurdu, rüzgârı iyi dinlersen anlattıklarımı işitebilirsin diyerek beni avutmuştu. O günden beri hep rüzgârı dinlerim.

- Pencereyi açıp rüzgârı mı dinliyorsunuz?
- Keşke öyle olsaydı. Sıranın bana geldiğini düşünüyor ara sıra kafamı dışarı çıkarıp düşüncelerimi rüzgâra savuruyorum.
- İşe yarıyor mu?
- Sanırım hayır. Ama hiçbir şey yapmamaktan iyi olduğunu düşünüyorum. Düşüncelerimi yanıma alıp götüremediğime göre gidebildiği neresi varsa gitsin istiyorum. Dindar olmasam da inançlı biri sayılırım ancak isyan etmeden duramıyorum.

O ana kadar sesi çıkmadan bizleri izleyen diğer hasta, pencerenin kapatılmasıyla içerinin tekrar ısınmasını fırsat bilip yorganı üzerinden atıp yatağında doğruldu. Gözlüklerini ve elindeki gazeteyi etajerin üstüne bıraktı. Bizlere dönüp “ona buna isyan etmekle zaman yitirmeyip içinden geçip gitmekte olduğumuz hayatı görmeye çalışsaydınız böyle gereksiz konuları dert etmeyecektiniz” gibi bir laf etti. Arkadaşım araya girip “isyan etmeyip de ne yapacaktık? Hem bundan size ne?” diye yanıt verince ortalık az öncekinden de beter soğuyuverdi. Odada gerginlik tırmanmadan araya girmek istesem de abisi elini kaldırıp bizlere engel oldu. “Açıklamasını bekleyelim” dedi. Hep birlikte yatağında oturan yaşlı adama baktık.

- Kızmayın hemen. Gerçi ben de gençken böyle çabuk parlardım. Hiç istemem ama siz de en sevdiğinizizi kaybederseniz beni anlarsınız. Önce oğlumu sonra eşimi toprağa verdim. Ben de inançlı biriydim, isyan etmemek için çok uğraştım. Onca yaşam tecrübeme rağmen hayatın acemisi olduğumu üstte olup toprak atarken fark ettim. Yaşamın zor, ölmenin ne kadar kolay olduğunu gördüm.
- Peki ya sonra?
- Peki ya sonra... İşte sorun burada. İnanmadığım ne varsa bana hep *sonra olacaklar* konusunda yön gösteriyordu. Yaşanan ne varsa hepsi ölümden sonraya kadar uzanan “peki ya sonra?” sorusunun içinde paketlenip sana sunuluyordu. Hayat yanan bir mum gibi akıp giderken bile sizin az önce yaptığınız gibi *sonrayı* sorgularken buldum kendimi. Hâlbuki her şey olup bitmişti. Onları orada bırakıp sonrasızlığın içine düşmüştüm. Onca anı, yaşanmışlık, düş ve düşünceler ile buradayım, üstelik onları rüzgâra savursam da ulaşmasını düşlediğim insan da pek kalmadı. Diyeceğim eksilen beden değil, ömrümüz. Dahası camı açıp savurdukların da senin değil. İnanma bunlara.

Az önceki soğuk havadan eser kalmamış odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Hastamız ise biraz olsun anlaşılmalı olmanın verdiği cesaret ile hayat diye bize sunulanın kimlikler ve rollerden başka bir şey olmadığını anlatarak sürdürdü konuşmasını.

- Bize sunulan kimlik ve o kimliğin gerektirdiği rolü başarıyla oynarsak mutlu bir hayatımızın olacağına inandırılmışız. Rolümüze ve kimliğimize itiraz etmek aklımıza bile gelmemiş. İtiraz edenlere de hep kötü gözle bakıp rahatsız olmuşuz. Başarısız biri olduğumu söyleyemem,

rollerimin hakkını verdiğimi düşünüyorum. İyi bir baba iyi bir vatandaş ve eş olduğumu biliyorum. Ama bunlar beni mutlu etmeye yetmiyor. Birilerinin “aferin” demesini bekleyerek koca bir ömür geçirdim. Hepsi oyunmuş. Acemisi olduğum hayat oyunu ise hasta olup kendinle, hastalığınla ve kendi gerçeğinle yüzleştğinde başlıyormuş. Orada, daha önce başarıyla oynadığını sandığın roller hiç işe yaramıyor.

Bir suskunluk anında araya girip “iyi de bunun bir çaresi yok mu?” diye sordum. Bu soruyu kendine sorup durduğunu tatminkâr bir yanıt bulamadığını herkesin kendi yanıtını araması gerektiğinden söz etti. Emekli olup pek göz önünde olmayan bir yerde evinin altındaki küçük dükkânı tutup çiçekçiliğe başladığından zamanının büyük kısmını dükkânda geçirdiğinden, orada kendi seçtiği ve giderek acemisi olmadığı bir hayat bulduğunu anlattı.

- Çiçekçi dükkânlarını bilirsiniz, hep birbirine benzer. Önde çiçekler ardında hep gölgede bir çiçekçi olur. Giren çıkan çiçeklere bakmaktan sizi görmez. Görse de çok umursamaz. Yani bir rol yapmanıza gerek yoktur. Kendi olmanız yeter.
- Neden özellikle çiçekçi dükkânı?
- Çiçekçi dükkânlarının, bu kadar saçma kurgulanmış, kimliklere ve rollere bulanmış, baskılanmış olmasına karşın hayatın inatla sızmaya çalıştığı, kendini görünür kıldığı yerlerden olduğunu düşünüyorum. Önemi ve maddi değeri anlamsız olmasına karşın çiçekler içimizdeki bir şeylere dokunur. O yüzden hastane önlerinde hep bir çiçekçi bulunur. Dükkâna gelenler geçici bile olsa birine çiçek götürüp onun hayatına gerçek anlamda dokunmanın, rol yapmadan gerçek bir şeyler yapmanın telaşı ve hafif suçluluk duygusuyla gelirler. Orada ne kimlik, ne rol işlemez. Acemice de olsa kendi oluverirler. Gerçi rol icabı çiçekçiye girenler de az değil ama yine de bana iyi geldiğini düşünüyorum. Orada inandığım inanmadığım ne varsa unutup sadece kendim oluveriyorum.

Gece ilerlemişti. Arayanlar yüzünden çok istememe karşın odada yanlarında kalamadım. Onları orada öyle bırakıp çıktım. Sabaha karşı uğradığımda hastalarımızı derin uykuda buldum. Arkadaşım uyumamıştı. Koridora çıkıp hemşire odasında sabahın taze çayından ikram ettim. Geceki muhabbetin abisine iyi geldiğini, çoktandır bu kadar kesintisiz uyumamış olduğunu söyledi. Bir süre daha zaman geçirip odaya döndüğümüzde hastamız yeni uyanıyordu. Yaşlı beyefendi ise henüz uyanmamıştı. Hastamız kardeşine ve bana bakıp elimi tuttu. “Dün gece güzel rüyalar gördüm. En son hatırladığım bir gül bahçesinin kenarındaydım. Kuşlar şakıyordu. Daha önce sesli rüya gördüğümü hatırlamıyorum. Ne ilaç verdiyseniz iyi geldi, yine ondan verin.” dedi.

Hastamızı ve o ihtiyar çiçekçiyi bir daha görmedim. Bir süre sonra gelen mesaj ile abisinin kaybedildiğini öğrendim. Cenaze sırasında da konuşmadık.

Abisinin vefatının üzerinden bir yıldan fazla geçmişti. Bir hışım odama gelip benden o gece odayı paylaştıkları ihtiyar çiçekçiyi bulmamı istiyordu. İlk anda bulamayacağımdan endişe etsem de eski nöbet listelerinden nöbetçi olduğum günü ve o gün serviste yatan hasta listesine ulaşip kısa sürede hastanın

kimlik bilgilerine ulaştıık. Telefon numarası yoktu. Adresin bile doğruluğundan emin değildik. Birlikte elimizdeki adrese gittik ve ieki dükkânını bulduk. Ancak kapalıydı. İçeride birkaç saksıdan başka bir Şey kalmamıştı. Sağa sola sorduk bir yerlere telefon açtılar, bekledik. Az sonra üniversite öğrencisi olduğunu ve hastamızın evinde oda kiralayıp onunla birlikte yaşadığını söyleyen gençten bir delikanlı çıktı geldi. Uzun süredir rahatsız olduğunu, ieki dükkânını kapatıp daha iyi bakılabilmek için akrabalarının yanına Bursa'ya gittiğini anlattı. Omuzlarımız düşmüştü. Arkadaşım son bir umut cebindeki mektubu gösterip bu konu hakkında bilgisi olup olmadığını sordu. Delikanlı dükkânı açıp içeriye girdi. Kenarda duran konserve tenekesine gömülmüş gülfıdanı ile geri geldi. “Ustam gitmeden önce bunu bana emanet etmiş, üstüne de zarftaki o ismi yazmıştı.” Diyerek bize uzattı. Teşekkür edip borcumuzu sorduk. Ücreti ödendi notu düşüldüğünü gösterip borcumuzun olmadığını söyledi. Dönüş yolunda ikimiz de konuşmadık. Hüzünlenmiştik. Ara ara elimizdeki fidana baktık. Beni hastaneye bırakırken sarılıp teşekkür etti. “Gitmem gerekiyor. Vasiyeti yerine getirmeliyim” diyerek uzaklaştı. Birkaç gün sonra arkadaşımdan vasiyetin gerçekleştiğine dair bir fotoğraf ve “Acemisi olsak da aynı hayatın içinden geçiyoruz, iyi ki varsın.” mesajı geldi.

Veda
Mehmet Can Pençe
2017 Öykü Yarışması Mansiyon Ödülü

Kaç gün geçirdim bu karanlık ve soğuk dolapta bilmiyorum. Buraya nasıl getirildim, bunu da hatırlayamıyorum. Yalnızca anahtar deliğinden hava sızıyor içeri. Günlerdir ne ağzıma iki lokma bir şey koyabildim, ne de bir damla su içebildim. Sahi, nasıl dayanabiliyorum bu kadar havasızlığa ve susuzluğa? Tecrit hücrelerinin bile ufak da olsa bir camı olur, arada ortak bir koridora çıkılıp yan hücredeki mahpusla sohbet edilir. Burasıysa boşluk... Yalnızca uzaktan anlayamadığım sesler duyuyorum. Belki de bu sesleri ben yaratıyorum. Zihnim benimle oyun oynuyor. Mutlu muyum, üzülüyor muyum yoksa duygulandım mı? Hiçbir şey hissedemiyorum burada. İnsanın iyi ya da kötü bir şeyler hissedebilmesi için, karşıda sözlerinin ulaşması gereken birilerinin olması gerekmez mi? Beni buraya kapatanla yüzleşmek istiyorum artık. Anlamlandırabildiğim bir şeyler duymak istiyorum birilerinden. Kendi sesimle arkadaş oluyorum istemeden. Benliğim olağanca hızıyla boşluğa akıyor. Zaman anlamsızlaşıyor. Düşüncelerimi toparlayamıyorum.

Adım Abdülaziz. İki tane dünyalar tatlısı çocuğum ve bir de yoldaşım, hayat arkadaşım var. Gülşen... Sahi, onlar da merak etmişlerdir beni. Yılbaşına birlikte girecektik. Şuradan sırtımı doğrultabilsem, vurabilsem dolabın soğuk metallerine... Hareket etmeye çalışıyorum ama nafiye. Üzerimde korkunç bir ağırlık, beceremiyorum...

"Azat buzat beni cennet kapısında gözet" sözleri yankılanırdı eski İstanbul sokaklarında. Tuzakla yakalanıp demir kafeslere tıklan kuşlar, şehrin kalabalık meydanlarında para karşılığında serbest bırakılırdı. Böylece özgürlüğe kavuşturdukları kuşların, öteki dünyada kendilerine göz kulak olacağına inanırdı insanlar. Kafesinin açılmasını bekleyen azat buzatlık bir kuş gibi hissediyorum bu daracık dolapta. Ama öyle kolay pes etmeyeceğim. Gerekirse demir kafesin parmaklıklarına vura vura öldüreceğim kendimi, yine de işkencecime teslim olmayacağım.

İşkencecimin benimle yüzleşecek cesareti yok, belli. Elbette korkuyor hesap vermekten. İlerisi için, başına gelebilecekler için korkuyor, tıpkı diğerleri gibi. Gözetliyor mu beni ya da bunu düşünmemi isteyerek üzerimde tahakküm kurmaya mı çalışıyor? Düşüncelerim, anılarım hepsi dağılıyor bu zifiri karanlıkta. Anahtar deliğindeki boşluk vakum gibi çekiyor hepsini karanlığa. Saçlarımın arasından sırtıma doğru, yavaşça yapışkan bir sıvı süzülüyor. İnsan nasıl bilmez kanın o iç gıdıklayıcı sızışını? Ya kokusuna ne demeli? Hayatımın yarısınıambu-

lans sırtında geçiren ben, bu kokuyu hiç unutamadım ki. Ve inanın, her insanın kanı aynı kokuyor.

Ben Abdülaziz... Arkadaşlar kısaca Aziz der. Bizim orada, devlet hastanesinde sağlık memuruyum. Bizim ora işte... Kan kokusunu küçükken öğrendiğin, çocukların çocukluğundan vurulduğu topraklar, adının söylenmesine dahi izin verilmeyen coğrafya...

Yeni yıla girmiş olmalıyız artık. Yılbaşı bizim oralarda çok kutlanmaz. Aslında bizim oralarda genel olarak çok bir şey kutlanmaz ama insan umut ediyor işte, belki bu yıl farklı olur diye. Belki barışı örmek zannettiğimiz kadar zor olmaz ve çocuklar yalnızca düştüğünde ağlar, insanlar yalnızca hasta yataklarında ölür diye. Ah canım teyzem! Komşular ilk yardım için beni çağırmişti ayağından yaralanan yaşlı teyze için. Yanına koştuğumu ve acıdan nasıl kıvrandığımı hatırlıyorum. Şimdi nasıl oldu acaba?

Birbirini tamamlayamayan anılar var zihnimde. Ailem, mesleğim, mücadelem, arkadaşlarım... Sonuna gelinmiş bir yapbozun eksik olan parçasını fark etmiş olmanın verdiği telaşla düşünüyorum. Zaten parçalara bölünmüş bu düşünce sürecimi, metalik kapağın açılma sesi bölüyor. Uzun süredir bir şeyler hissedemeyen ben, kalbim yerinden sökülecekmişçesine heyecanlanıyorum. Kendimi saldırıya ve savunmaya hazırlıyorum. Altımdaki kızağı kaydırarak bir kalıp gibi çıkarıyorlar beni bulunduğu dolaptan. Son bir kez tüm gücümle hareket etmeye çalışıyorum yapılanların hesabını sormak istercesine. Gene başaramıyorum... Etrafa göz gezdirmeye başlıyorum. Kim bu insanlar? Tanıdık yok mu hiç bu kadar kalabalık içerisinde? Neden bana doğru bakıyorlar? Nihayet birileri gözüme çarpıyor sendikadan. Hepsinin yüzünden düşen bin parça, bazıları hüngür hıçkırık ağlıyor. Ah Gülşenim! Sen de oradasın. Kaybolan parçayı ellerinle bana sunuyorsun. Her şeyi daha iyi anlıyorum şimdi...

Ben Aziz...Aziz Yural...30 Aralık 2015 günü, sokak ortasında ayağından yaralanmış yaşlı bir teyzeyle müdahale ederken, başımdan vuruldum. Güzel günleri hep beraber yaşayacağımıza inanıyordum. Öldüm... Cenazem günlerce hukuksuz bir biçimde devlet hastanesi morgunda tutuldu ve aileme verilmedi...

Şimdiyse, şairin şu dizeleri aklıma geliyor. Güneşi selamlıyor ve gidiyorum...

Geleceğim bazen uykudayken sen

Beklenmedik, uzak bir konuk gibi.

Sokakta, bir başına koyma beni

Kapıyı sürgüleme üstümden.

*Uzulca girecek, bir yere ilişeceğim
Bir zaman, karanlıkta, bakacağım yüzüne.
Görüntün doyasıya dolunca gözüme
Seni kucaklayacak ve çıkıp gideceğim.*

Aziz YURAL'ın anısına saygıyla...

**Nikola Vaptsarov'un "Karıma Veda" adlı şiiri(1942/Bulgaristan)(Çeviri:Ataol Behramoğlu/1982)*

Kış Uykusu

Abidin Kılınçer

Yalnız ve güzel bir ülke olan Tornistan'da sıradan bir kış gecesi sabahın ilk ışıkları ile son bulmuştu. Saat tam yedide radyoda Tornistan devlet başkanı Rafi Maranga'nın sesinden bir kararname yayınlandı. Bu kararname ile sağlığa zararlı olduğu gerekçesiyle ekmeğin üretim ve satışı yasaklanmıştı.

Yasaktan habersiz saat on sularında uyanan Garyen ve Mathilda çifti beraber mutfağa girerek kahvaltı hazırlamaya başladı. Geniş bir kahvaltıdan sonra Mathilda masayı toplayarak annesine gitmek üzere evden çıktı. Garyen Bey ise posta kutusundan gazetesini alarak salona geçti. Gazetede ekmeğin yasağı hakkında oldukça ikna edici haber ve araştırma dosyaları yayınlanmıştı. Gazete kararnameyi ilginç bir manşetle haber yapmıştı: 'Ekmeğin nihayet yasaklandı'. Haberin detayında ekmeğin zararlarını yıllardır yazdıklarını belirtmişlerdi ve akabinde geçen yıl editörün yayınladığı 'Sağlığın en büyük düşmanı: Ekmeğin' yazı dizisi hatırlatılmıştı. Garyen Bey gazetesini tek eliyle tutarak okumaya devam ederken gayri ihtiyari kafasını kaşıyordu. Yıllardır bu gazeteyi elinden düşürmediği halde böyle bir yazı dizisini hatırlayamamıştı. 'Belki de ben unuttum' diyerek okumaya devam etti. Ekmeğin besleyici olmadığı, içerdiği nişastanın şeker hastalığına yol açabileceği, kilo almaya neden olarak buna bağlı yüksek tansiyon, kalp krizi ve felç gibi kalp ve damar hastalıklarına sebep olabileceği yazıyordu. Konu ile ilgili üçüncü sayfada çıkan yazıda ise ekmeğin bağımlılık yaptığından genişçe bahsedilmişti. Hatta daha da ileri gidilerek doktorların ekmeğin zararları konusunda halkı neden uyarmadığı soruluyordu. Garyen Bey gazetesini masaya bırakarak televizyonu açtı. Öğle saati olmasına rağmen televizyonda ekmeğin zararlarının sıralandığı bir tartışma programı vardı. Aslında pek de tartışma programına benzemiyordu zira iki saat boyunca ekmeğin yararlı olabileceği konusunda tek bir görüş bildiren kimse olmamıştı. Garyen Bey ikna olmamıştı ama yine de şüpheye düşmüştü. Yoksa ekmeğin sahidinden sağlığa zararlı mıydı? Birden cep saatine bakan Garyen Bey acele ile evden çıktı.

Garyen Bey elli yaşlarında, esmer tenli, uzun boylu ve kilolu biriydi. Yirmi beş yıldır adliyede kâtip olarak çalışıyordu. Hafta içinde mesaiden kendine ayıracak fazla zaman bulamıyordu. O nedenle hafta sonları lokale gidip arkadaşı Joseph ile domino oynamayı ipele çekiyordu. Lokal evden yürüme mesafesi ile 20 dakika uzaklıktaydı. Garyen Bey lokale geldiğinde saat üçe geliyordu. İçeri girince hep oturdukları masada Joseph'i gördü. Joseph Bey açıklama beklediği için Garyen Bey'in söze girmesini bekledi:

-Geciktim Joseph, kusuruma bakma. Televizyona dalınca saatin nasıl geçtiğini anlamadım. Çok beklemedin ya?

-Geleli yarım saat oldu ama sorun değil dostum. Yan masadaki arkadaşlarla ekmek yasağını konuşuyorduk biz de.

-Bir sonuca varabildiniz mi?

-Gazeteye filan da baktık. Meğer ne kadar zararlıymış ekmek. Şaştım kaldım inan ki!

-Aslında ben de televizyonda bu yasakla ilgili bir programı izliyordum. O yüzden geç kaldım.

-Ee.. Sen ne diyorsun bu işe?

-Ne yalan söyleyeyim gazetede yazılanlar bana pek inandırıcı gelmedi. Altında başka şeyler mi var acaba?

-Olur mu dostum, sen başkandan iyi mi bileceksin. Ekmek zararlı diyorlarsa zararlıdır.

Bırak laga lugayı, taşları dağıt hadi.

Saat beş sularında kar yağmaya başladığını fark eden Joseph Bey:

-Ütıldün yine dostum. Haydi, kar iyice bastırmadan yolumuza düşelim.

-Haklısın, geç kalmayalım. Haftaya görüşürüz diyerek lokalden ayrıldı Garyen Bey. Normalde karda yürümeyi çok seven Garyen Bey'in içinde adını koyamadığı bir his vardı. Bu kar yağışı onu pek sevindirmemişti. Dalgın dalgın arada gökyüzüne bakarak eve doğru yürüyordu. Ufuktaki kızıl gökyüzü görmeye değdi. Eve geldiğinde karısı Mathilda verandadaki sofada oturuyordu. Garyen Bey de karşısındaki sallanan koltuğa oturdu ve hemen söze girdi:

-Duydun mu hanım, ekmek yasaklanmış.

-Evet, komşudan duydum ben de. Çok zararlıymış, zehir gibi bir şeymiş.

-Zehir olsa şimdiye ölmez miydik hanım. Olur mu öyle saçma şey?

-Ne bileyim bey. Muhtarın karısı öyle dedi.

-Peki biz ne yiyeceğiz şimdi ekmek yerine.

-Daha iyi ya bey, ekmeksiz götürürsün artık diyerek güldü Mathilda.

Hafta içi Garyen Bey için kötü geçmişti. Ekmek yemediği için doyduğunu hissedemiyordu bir türlü. Ama Onun canını sıkan esas şey bu yasağın gerekli olmayabileceğini söyleyen bir kişiye dahi rastlamamasıydı. Gazete, televizyon, lokaldekiler, iş arkadaşları, mahalledekiler ağız birliği yapmışçasına aynı şeyleri söylüyorlardı. Garyen Bey bu konuda kendini çok yalnız hissediyordu. Ona göre kral çıplaktı ama kimse bunu görmüyordu.

Çarşamba günü akşamı yeni bir kararname yürürlüğe girmişti. Rafi Bey kutsal kitap dışındaki tüm dini içerikli kitapların yasaklandığını ilan etmişti ancak bu kez bir gerekçe sunmaya dahi tenezzül etmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse önceki ekmek yasağı konusunda başta biraz tedirginlik yaşamıştı Rafi Bey; halkın tepki gösterebileceğini düşünmüştü. Lakin tepki göstermek bir yana dursun, yıllardır bu yasağı bekliyormuşçasına sevinenler olması başkana cesaret vermişti.

Ertesi gün gazetede dini içerikli kitap yasağının aslında çok gerekli olduğu, zaten o tür kitapların sonradan uydurulduğu ve dinin özünü yansıtmadığı, sadece kutsal kitap okumakla insanların Tanrıya daha yakın olacağı yazıyordu. Üçüncü sayfadaki yazar daha da ileri giderek kutsal kitabın da yasaklanması gerektiğini şehvetle savunuyordu. Ona göre insanoğlu sadece aklını kullanarak Tanrıya inanabilirdi ve zaten makbul olan da buydu.

Garyen Bey yasağı duyduktan sonra televizyonu açmaya korkmuştu. Belki çok dindar biri değildi ama yine de dini kitapların yasaklanması Onu derin düşüncelere sevk etmişti: Bir devlet başkanı dini kitapları yasaklayabilir miydi, bu yetkiyi nereden alıyordu, kimin neye inanacağına nasıl karışabiliyordu. Ekmek yasağı belki kilo vermeme sağlayabilir ama bu kadarı da fazla artık diye düşündü.

Gün geçmiyordu ki yeni bir yasak daha duyurulmasın. Rafi Bey bu kez de 18 yaş üstü vatandaşların kalem taşıma ve kullanmalarını yasaklamıştı. Yasaklamakla da kalmayıp kalem taşıyan yetişkinlerin yeni düzenlenen yasalara göre terörist olarak yargılanacağını duyurmuştu. Gazete kalemin kılıçtan daha tehlikeli olduğunu savunmuştu. Toplumdaki fikir ayrılıklarının yegâne sebebi kalemdir diyordu. Dolayısıyla toplumsal kavga ve çatışmalara yol açan en önemli araçtır diye de ekliyordu. Üçüncü sayfadaki yazar 'silahlar pahalıdır, elde etmek zordur ama kalem öyle değildir; bu yüzden kalem çok daha tehlikelidir' diye yazmıştı.

Garyen Bey artık kalem kullanamayacağı için çok üzölmüştü. Daktiloyu on parmak kullanabilen Garyen Bey zabıt tutarken gözlerini kapatıp kalem ile el yazısı yazdığını hayal ediyordu. Neden sonra birden irkildi. Acaba düşünmeyi, hayal kurmayı da yasaklayabilirler mi diye tedirgin olmuştu.

Garyen Bey'in karısı dâhil etrafındaki kimse bu yasaklara itiraz etmiyordu. İtiraz etmek şöyle dursun her yeni yasak kararı büyük bir coşku ile karşılanıyordu. Su içmek yasaklansa kimse itiraz etmeyecekti bu gidişle. Artık tahammülü kalmamıştı. Sokağa çıkıp yasaklara isyan etmek, avazı çıkana kadar bağırarak istiyordu. Bu bir şeyleri değiştirir miydi bilinmez ama O 'en azından üzerime düşeni yapmış olurum' diye düşünüyordu.

Hafta sonu lokalde ve evde pek konuşmadı Garyen Bey. Sadece sorularına kısa cevaplar veriyordu. Mathilda ondaki değişikliği fark edip 'Hasta mısın, bey' diye sordu. Garyen Bey karısının yüzüne bile bakmadan 'Bir şeyim yok, iyiyim' diyerek geçiştirdi. Evet sessiz ve durgundu Garyen Bey ve bu bir iç muhasebenin dışı vurumuydu. Pazar akşamı geç saatlerde ilginç bir şekilde aniden gözlerine fer geldi. Dudakları kıpırdanıp durmaya başladı. Arada başını sağa yukarı doğru kaldırıyor. Yüzü garip ifadelerle bürünüyordu.

Pazartesi günü öğle yemeğinden sonra adliyenin personel kafeteryasında boş bir masaya oturdu Garyen Bey. Boş bir kâğıt çıkarıp karısının hediye ettiği daha önce kullanmaya kıyamadığı dolma kalem ile hızlıca bir şeyler yazmaya başladı. Bir anda tüm gözler üzerine çevrilmişti. Kâtipler, mübaşirler, hâkimler ve savcılar hepsi ona dikkat kesilmişti. Başsavcı daha fazla dayanamayıp yanına gelerek müdahale etti:

-Ne yaptığını sanıyorsun? Kalem taşıma ve kullanmanın yasaklandığını duymadın mı?

-Evet, duydum o yasağı lakin mutlaka yazmam gereken bir şey vardı.

-Bakalım neymiş o diyerek kâğıdı önünden çekip aldı başsavcı. Yüzünü kaplayan şaşkınlık ifadesi yavaş yavaş etrafta toplanmakta olan kalabalığın ilgisini ziyadeleştirdi. Garyen Bey iki dörtlükten oluşan, devlet başkanı Rafi Maranga'yı yere göğe sığdıramayan bir methiye yazmıştı. Önce nasıl tepki vereceğini bilemedi başsavcı, daha sonra yüksek sesle marş okur gibi

şiiiri okudu. Etraftaki herkes Garyen Bey'i alkışlayıp tebrik etti. Nedense herkes kalem kullananların terörist olarak yargılanmasını öngören son yasağı unutmuştu.

Akşam işten eve doğru yürürken yine kar atıştırmaya başlamıştı. Evin önüne gelince Garyen Bey başını gökyüzüne kaldırıp bir süre öylece bekledi. Yüzüne konan kar taneleri adeta ruhunu okşuyordu. Kendine gelmesi ne kadar sürdü bilinmez ama kendine geldiğinde üşüdüğünü fark ederek eve girdi. Karısına selam verip doğru yatak odasına geçti. Bugün yaşadığı bir zafer değildi şüphesiz; aslında öyle olacağını tahmin ediyordu ama yine de bu durumla yüzleşmek ümitsizliğini fevkalade artırmıştı. Etrafta bu tip insanlar varken doğruları söylemenin bir anlamı var mıydı? Garyen Bey acısını dindirmek için karısının kullandığı ağrı kesici ilaçlardan -biraz fazlaca- alarak derin bir uykuya dalmayı tercih etti..

Bisiklet – Motosiklet

Sinan Oğuzhan

İlk bölüm:

Yargılanmama dün saat 11:00 da ağır suçlar mahkemesinde başladı. Ara vermeden 2 saat yargılandım. Davama bakan yargıç hoşgörüsü olmamasıyla tanınmış birisi. Yinede umudum var. Suçsuz olduğumdan değil. Yaptığının çok kötü olduğunu ben de kabul ediyorum ama ben bu suça sürüklenirken kimse beni engellemeye çalışmadı. Avukatımın savunmasından sonra yargıç davayı 48 saat sonrasına erteledi ve bu süreçte özgürlük kısıtlaması kararı verdi. Yargıca benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı dedim. Sizi anlıyorum ama yinede yaptığınız yanlışın yani işlediğiniz suçun cezası çekilmeli, bunu engelleyemem dedi. Üstelik yaptığınız toplumda infial yarattı ve herkes davanın sonucunu merakla bekliyor diye ekledi. Ben de öyle dedim ve evin yolunu tuttum. 48 saat ülke dışına çıkamayacak ve bilgisayar kullanamayacaktım. Bu süreçte özgürlüğün değerini daha iyi anlamaya başladım. Yarın saat 11.00 da ikinci duruşmam olacak. Avukatım savcının hakkımda 30 gün ağırlaştırılmış özgürlük kısıtlaması istediğini söyledi. Bu yurtdışı ve bilgisayar yasağı ile birlikte yüzme yasağını da kapsıyordu.

Olay günü her zaman ki gibi saat 10:00 da kalkmıştım. Çocukları uyandırmadan kahvaltımı yapıp işe gitmek için evden çıktığımda bisikletimin yerinde olmadığını gördüm. Daha öncede olduğu için çok önemsemedim. Akşam eve döndüğümde yerinde oluyordu çünkü. Saat 15:00 da işim bitti ve eve döndüm. Bisikletim hala yerinde yoktu. Merdivenlere oturdum ve çevreyi izlemeye başladım. Güvenlik kameralarının tümü yasaklandığı için bisikleti kimin aldığını öğrenemeyecektim. Belki bir süre daha beklemeliydim ama o anda ani bir kararla yeni bir bisiklet almak için bisikletçiye gittim. Yeni bisikletimle eve döndüğümde eski bisikletimi de evin önünde buldum. Bisikletin başında bekleyen kişi sanırım benden izinsiz bisikletimi ödünç alan kişiydi. Yanına yaklaştım. Neyi beklediğini sordum. Bisikletin sahibini dedi. Bisikletin sahibi olduğumu söyleyince acil ihtiyacı olduğu için izinsiz aldığını, bunun için özür dilemek istediğini söyledi. Onun yüzünden yeni bir bisiklet aldığımı şimdi ne olacağını sordum. Bunu düşünemediğini ama bisikletimin geri getirileceğini de tahmin etmem gerektiğini söyledi. Yeni bisiklet almakta acele ettiğim için beni suçluyordu. İşte her şey bu sözlerle başladı. Kendime hakim olamadım. Adeta çıldırdım. Tüm kontrolümü kaybettim. Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Ve kabul ediyorum yapmamam gereken bir şeyi yaptım. "GİDİN VE BİR DAHA BİSİKLETİME DOKUNMAYIN " diye bağırdım. Yapmamalıydım ama yaptım...

Ertesi gün beni mahkemeye verdiğini öğrendiğimde çok da şaşırmadım. Avukatımın yanına gidip ona olanları anlattım. Bana Toplum Kuralları Kanunu 18. maddesini okudu. "Acil durumlarda, sahibinden izin almadan herhangi bir mal 24 saat içerisinde zarar vermeden sağlam bir şekilde iade etmek şartı ile izinsiz alınabilir." Sonra da 103. maddeyi okudu. " Bu kanunda verilen hakların kullanılmasını engelleyici sözler ve davranışlar 15 ila 30 gün arası ağırlaştırılmış özgürlük kısıtlaması ile cezalandırılır. "

Davanın ikinci oturumunda avukatım savunmamı yaparken insanların zaman zaman duygularına yenilebileceğini benim de bu nedenle bir anlık öfkeyle sonradan pişman olduğum bazı sözleri söylediğini anlattı. Sonrada tamda anlayamadığım bazı hukuki kavramlar ve kanun maddeleri sayarak özgürlüğümü istedi. Karşı tarafı da dinleyen yargıç mahkemeye 10 dakika ara verdiğini, kararını bu süre sonunda vereceğini söyleyerek odasına gitti. Duruşma salonuna geri döndüğünde kararını okudu. 15 gün ağırlaştırılmış özgürlük kısıtlaması!... Gözümün önünden diğer ülkeler, bilgisayarım ve yüzme havuzları film şeridi gibi geçmeye başladı. Keşke bisiklet yerine motosikletim olsaydı. Anahtarla çalışan bir ulaşım aracı. Belki o zaman hayat bu kadar sıkıcı olmazdı...

Son Bölüm:

Üç kişiydiler. Birisi motosikletimi kapısını kırdığı garajımdan çıkartırken, diğer ikisi gözcülük yapıyordu. Pencereyi açtım, yeni aldığım Z-18 marka dürbünlü 1 km menzilli tüfeğimle önce gözcüleri sonrada en yakınımda olan hırsız vurdum. Üçü de öldü. Bu arada garaj kapım kırılmış, 3 mermim harcanmış ve ceset temizleme şirketine de ödeme yapmıştım. Zararımın karşılanması için mahkemeye başvurdum. Zararımın tazminini ve 3 suçluyu ortadan kaldırmakla hak ettiğim ödülü talep ettim. Toplam 7000 kredi tutarındaki talebim yargıç tarafından kabul edildi. Her ölü için 2000'er kredi ve 1000 kredi de diğer masraflar için.

Ertesi gün saat 10:00 da uyandım. Kahvaltımı yapıp işe gitmek için hazırlanırken kapı çaldı. Gelen postacıydı. Getirdiği mektubu arındırma kutusuna attırdım. Üstündeki mikroplar ve zehirler imha edildikten sonra zarfı açtım. Zarfta kimden geldiği yazmıyordu. Açıp mektubu okuyunca kimden geldiğini anladım. SİP yani suçlu imha polisi teşekkür mektubu yollamıştı. Ayrıca karakola uğrarsam bana bir armağan vereceklerini yazmışlardı.

Motosikletime binip karakola gittim. Kapıdaki nöbetçiye mektubu gösterip içeri girdim. Karakol amirinin kapısı açıktı. Odasına girdiğimde elinde içki şişesinin üzerindeki yazıları okumaya çalışıyordu. Sonra şişenin kapağını açtı ve içkiyi kokladı. Benim içeriye girmiş olduğumu görmüş olmalıydı ama hiç bir tepki vermeden yerinden kalkıp yanımdan geçti ve odanın kapısını kapattı. Sonrada yerine geçip koltuğuna oturdu. O bardağa doldurduğu içkiyi yudumlarken bende elimdeki mektubu ona gösterip neden geldiğimi anlattım. Elimden mektubu aldı, buruşturup çöpe attı. Sonra da masasındaki dosyadan bir fotoğraf çıkarıp bana uzattı. Fotoğraftaki başından vurulmuş ölü kişi benim vurduğum kişilerden biriydi. Fotoğrafi gururla kendisine geri uzattım. Toplam 3 kişiydiler, hepside öldü dedim. Bir anlık sessizlikten sonra," O benim oğlumdu" dedi. "Onu bir kuş gibi avladım" diye ekledi. Ne diyeceğimi bilemedim. "ZOR ZAMANLAR" diye bir şey çıktı ağzımdan. Armağanımın ne olduğunu merak ettiğimi söyledim. "Sence oğlumu öldürene nasıl bir armağan vermeliyim?" dedi. Mahkemenin her ölü için 2000 kredi verdiğini SİP'in de ne takdir ederse kabul edeceğimi söyledim. Kendi takdiri ile kurumunun takdirinin farklı olduğunu söyledi. Hangisini tercih edeceğimi sordu. İpucu vermesini istedim." Benimki hayatınla ilgili, diğeri ise bir miktar kredi" dedi. "Seni rahatlatıcaksa senin armağanını almak isterim" dedim. "Peki "diyerek elini çekmeceye uzattı.

Karakoldan çıktığımda verdiği armağanı hemen kullanmaya başladım. Çok eskiden motosiklet kullananların takması zorunlu olan artık sadece antikacı dükkanlarında bulunabilen değerli bir parça. İnsan hayatının daha değerli olduğunu iddia ettikleri yıllardan kalma. Motosikletime binip karakoldan uzaklaşırken aniden sırtımın sağ yanında bir acı hissettim. Başımı öne eğip göğsüme baktığımda karnıma doğru kan aktığını gördüm. Ardından gözlerim karardı, sonrasını hatırlamıyorum. Uzun süre hastanede bilincim kapalı yatmışım. Uyandığımda 10 gündür hastanede olduğumu, sırtımdan ateşli silahla vurulduğumu ancak artık hayati tehlikeyi atlattığımı, ayrıca kafamdaki kaskın da beni ölümden kurtardığını, kask olmasa kafa travması ve beyin kanaması sonucu kaza sırasında ölebileceğimi söylediler.

İyileştikten sonra ilk işim karakola gidip amire armağanı kaskın hayatımı nasıl kurtardığını anlatmak oldu. Bana olayı bildiğini, beni vuran kişiyi yakaladıklarını ancak katilin yakalanınca kendini vurarak intihar ettiğini bu nedenle olayı neden gerçekleştirdiğini öğrenemediklerini ve dosyanın kapandığını söyledi. Sonra yanıma geldi, kulağıma eğilip fısıldadı. "ZOR ZAMANLAR..."

Mavi Gözlü Mutsuz Kadın

Nuray Haliloğlu

Ailenden uzakta yaşamının en zor yanlarından biridir sevdiklerinin hastalık ve ölüm haberlerini almak. Ne zaman geleceğini bilemezsin; arkadaşlarınla mutlu bir yemeğin ortasında, yoğun bir iş gününde, uykunun en derin anında, sevgilinle bir kutlamada... Telefondaki ses sana kötü haberi verdiğinde en çok hissettiğin şey çaresizliktir. Elini uzatıp dokunamazsın, koşup yetişemezsin. Ne kimsenin acısını hafifletecek bir şey yapabilirsin, ne de acını hafifletebilir yanındakiler. Sonra bir telaş duyarsın. Bir an önce gitmeliyim oraya! Son görev için çıkılacak sessiz, soğuk yolculuğa hazırlanırsın. Gözünü saatten hiç ayırmadığın, bitmek tükenmek bilmeyen ama sonuna doğru bitmesini hiç istemediğin o yolculuğa. Yüreğine çöreklenmiş acının yol arkadaşı olduğu zor bir yolculuktur bu, bilirim.

Mavi gözlü mutsuz kadının haberi ise bir toplantının sonlarına doğru geldi. Reddettiğim halde ısrarla arayınca annem bir sorun olduğunu anladım ve izin isteyip çıktım. Son zamanlarda hastaydı mavi gözlü mutsuz kadın ama aniden durumu kötüleşmiş ve yoğun bakıma alınmıştı. Doktorunun söylediklerini bana ilettiklerinde anladım ki artık sadece zamanını dolduruyordu. Kaçınılmaz olan gelmişti. Arabama binip eve dönerken yalnız olmanın verdiği rahatlıkla bağıra bağıra ağladım, adımı haykırdım. Gözümün önünde son gördüğüm hali, kulağımda son söyledikleri vardı ve yüreğime ebedi ayrılığın acısı düşmüştü. Sadece birkaç saat sonra ise beklediğim haber geldi. Alacak nefeslerini tamamlamış ve gitmişti mavi gözlü mutsuz kadın. Zaten kulağım telefondaydı ve kendimi oyalamaya çalışıyordum ama yine de bu haberle bir kere daha yıkıldım. İçimi kavuran üzüntünün tek sebebi onu kaybetmiş olmak değildi. Sevgiye doymadan, şımartılmadan, baş tacı olmadan gitti diye içim yanıyordu. Ah benim mavi gözlü, ufak tefek, az yiyen, az konuşan, mutsuz kadını. Bir gün gideceğini hiç düşünmemişim ya da gittiğinde bu kadar üzüleceğimi. Şimdi seni uğurlama zamanı geldi ve benim suratıma bir tokat gibi çarptı. Bütün gece bu tokadın sersemliği içinde geçti. O sessiz ve soğuk yolculuk için sabahı bekledik. Sabah erkenden yola çıktık ki onu son kez görelim. Yüreğimi sıkkan hüznün yol boyu dalgalanmalar gösterdi. Bazen zaman ve mekan kavramını kısa süreliğine unutup başka şeyler düşünsem de acı hızla geri dönüp içimdeki yerini aldı. Çocukların uyuması yolculuğun daha az yıpratıcı olmasını sağladı. Böylece gereksiz “iyiyim” mesajı vermek zorunda kalmadım. Bağırıp çağırmak, ağlamak, bir şeyleri atıp kırmak isterken, çocukları üzmemek için gözyaşlarımı tutmaya çalışmak çok zor oluyor. Üstelik kendimi böyle sıkamak anlamsız öfke patlamalarına girmeme neden oluyor. Öyle küçük şeyler için öyle büyük tepkiler veriyorum ki bu sefer de bu yüzden pişmanlık ve suçluluk duymaya başlıyorum. Vermeye çalıştığım “iyiyim” mesajı da inandırıcı olmuyor. Ben böyle zamanlarda az konuşan, gergin ve sinirli biri oluyorum. Mola yerinde tuvalete geçiş yolunun yan taraftan olduğunu, mağazanın içinden geçilmediğini söyleyen şişman tezgahtar kızdan nefret ettim. Söylene söylene gittim tuvalete. Aslında doğruyu söylüyormuş ama sanki bana gıcıklık yapıyormuş gibi geldi.

Yolculuk biterken bir garip telaş aldı beni. Yapılması gerekenler, söylenmesi gerekenler, yüzünü görmek istemediğim halde bir arada bulunulması gereken insanlar, cenazedeki rolü için bir süredir zaten hazır olan katlanılması gerekenler. Cenazesi ile ilgili düşünmüştü mavi gözlü kadın. Hepimizin orda olması onun için önemliydi. Kim ne kadar üzülecek merak ediyordu muhtemelen. Doğumda da ölümden de detaylarla en çok o ilgilenirdi. Bu yüzden bize bazı şeyler tembihlemişti. O zaman ona demiştim ki “merak etme birisi ölünce kalanlar her şeyi çok çabuk hallediyor. Aman sen ölme.” Öyle oldu gerçekten. Her şey o kadar sistematik yürüyor ki insanın kendi cenazesi için kafa yormasına hiç gerek yok.

Yaklaşınca, nerede olduklarını öğrenmek için telefon açtım. Yeni yapılan gasilhanenin önünde toplanmıştı sevdikleri. Çevre yoluna bakan yeni yerleşim bölgesinde temiz, duygusuz, saat gibi işleyen bir yerdi. Yerini bile bilmiyordum daha önce. Biz bir iki kişiye sora sora vardığımızda farklı noktalarda kümelenmiş, birbirine bakmayan, ara sıra kaçamak bakışlarla birbirini kontrol eden ve bir de onların arasında gidip gelen tanıdık simalar çoktan yerini almıştı. Ölüm acısının dışında bir de yaşayanların arasındaki huzursuzluk açıkça hissediliyordu ortamda. Kiminin kaçırıldığı bakışlarından, kiminin sıkıldığı dışlarından, kiminin endişeli gözlerinden fıskırıyordu bu küçük topluluk içindeki gerginlik. Ben de annemin ve babamın olduğu taraftaki yerimi aldım. Hangisine sorsan ben küs değilim, o benimle konuşmuyor diyecek insanlardan biri oluverdim. Oysa mavi gözlü kadın sevmezdi küslüğü. Gücü yettiği sürece izin vermemişti ama son zamanlarda artık onun da sözü geçmez olmuştu. Hali de kalmamıştı zaten. Hastaneye yatmadan önce, kendi evinde son gördüğümde onu yaşamaktan vazgeçtiğini anlamıştım. Çok konuşmamıştı ama bakışları ile ne demek istediğini ben duymuştum. Çaresizlik, mecburiyet, bıkkınlık ve teslimiyet vardı o güzel mavi gözlerinde. Çoktan gitmişti aramızdan. İlk o zaman hissetmişim artık bizi bıraktığını.

Gasilhanede çalışanların bizlerin orada olmasından pek de hoşlanmadığı çok belliydi. Uzun uzun seyrediyim, ağıt yakayım, cenaze yıkanırken hiç işe yaramasam da orda bulundum derim gibi bizim milletin sevdiği duygu sömürücü eylemlere izin verilmiyordu. Yine de taksiden sessiz sessiz inip sonrasında kendini yerden yere atarak kaybettiği babasına ağlayan bir kadın monotonluğu bozmayı başarmıştı. Aramızdaki yüksek gerilime rağmen biz sükûnetimizi koruyabiliyorduk. Belki kendisine yakıştıramadığından, belki mavi gözlü kadına yakıştıramadığından, belki de ilk karşı tarafın adım atmasını beklediğinden kimse diğerine açıkça sataşmıyordu. Benimse gerçekten buna halim yoktu. Ağlaması gerektiği kadar ağladı insanlar. Hatta ağlaması gerekmeyenlerden bazıları bile ağladı. Ölümün kendisine ağladılar herhalde. Gerçekten üzüldüklerine inanasım gelmedi. Canı yananlar belliydi. Onların sadece gözyaşları akıyordu. Duruşları, gözleri, sözleri ya da söyleyemedikleri acılarını o kadar açık gösteriyordu ki. Hep katı yürekli olmakla suçladığı, kendisine karşı soğuk olduğunu düşündüğü oğlunun ne halde olduğunu görseydi mutlu olurdu mavi gözlü mutsuz kadın. Sanki hayatı boyunca gösteremediği sıcaklık şimdi bütün bedenini kavuruyormuş gibi ayakta bile duramıyordu oğlu. Belki çocukken bile bu kadar ağlamamıştı. Onun gittiği haberini aldığımda içimi en çok yakan şeydi oğlunu da perişan eden. Hayatı boyunca arsızca sevgi ve ilgi aramıştı mavi gözlü

mutsuz kadın. “Beni arayın”, “doğum günümü kutlayın”, “bayramda mutlaka bekliyorum”. O kadar açıkça arıyordu ki sevgiyi bazen rahatsız edici oluyordu. Hepimizi sevmiş, hep affedici ve fedakar olmuştu bize karşı. Hani ne söylerseniz söyleyin, ne yaparsanız yapın sizi hiç terk etmeyecek insanlar vardır ya öyleydi. Bu yüzden ona karşı tepkilerini çok rahat koyardı insanlar. O hiç gitmez! Hayatı boyunca bir kişi dışında kimseye arkasını dönmemiş, kimseyi bırakmamış ve kimsenin de onu bırakmasına izin vermemişti. Hiçbir zaman en önemli kişi değildi o. Hep yardımcı rollerdeydi. Hırçınlığı, mutsuzluğu bu yüzdendi. Sadece ölecek terk etti bizi ve işte bu yüzden çok canımız yandı. Bu da mavi gözlü mutsuz kadının intikamıydı herhalde.

Cenaze sırasında bir araya toplanmış olan ve birbirinin yüzüne bakmayan küçük topluluk aslında bir zamanlar aileydi. Aynı sofraya oturmuş, aynı şeylere gülmüş, aynı şeylere ağlamıştı. Sonra... Ne zaman ne olmuştu? Kim kime niye kızmıştı? Ne zaman dönülmez yollara girilmişti? Bu soruların tek bir cevabı yoktu. Mavi gözlü mutsuz kadına son görev olarak herkes öfkesini derinlere gömdü onun cenazesi sırasında. Derinlere dediysem birbirlerine olan sevgilerini gömdükleri kadar derine değil. Sevgilerini o kadar derine itmişlerdi ki kendileri bile bulamamış diye sürekli nefret sözcükleriyle besliyorlardı sevgisizliği. Kimsenin bir diğerine el uzatmaya hevesi kalmamıştı artık. Yıllar süren çekişmeler tamiri imkansız yaralar açmıştı yüreklerde. Söylenmemiş sözler, yarım kalmış konuşmalar vardı ama hiç kimsenin canı konuşmak istemiyordu. “Ben bu evin direğiyim” diyordu mavi gözlü mutsuz kadın. Biz de ona gülüyorduk. Aslında öyleymiş gerçekten. Direkt zayıflayınca ev önce çatlamış, dökülmüştü. Şimdi direkt tamamen yıkılınca biz de enkaz altında kalmıştık.

Mutsuz evliliğini bitirip baba evine döndükten sonra tampon rolü biçilmişti mavi gözlü mutsuz kadına. Belki biraz da kendisi talip olmuştu bu role. Açıkları kapatmak, eksikleri gidermek, kavgaları önlemek, küsleri barıştırmak için o kadar çok çaba harcamıştı ki kendi bağımsızlığını ilan edememişti. Hayatı boyunca arkasını döndüğü, bir daha yüzüne bakmadığı tek insan boşandığı kocasıydı. Ben dünyaya gelmeden çok önce küçücük bebeğini de alıp terk etmişti kocasını. Bir daha da evlenmemişti. Yalnızlığı da sevmezdi. Bu yüzden de ne kendisi bir evin tek kadını olabilirdi, ne de yanındakilerin olmasına izin verdi. Kardeşinin, oğlunun kurduğu yuvaların bir parçası olmak için uğraştı durdu. Oldu da aslında ama yetmedi ona çünkü hiçbir zaman esas kız değildi. Evliliğinde bulamadığı mutluluğu döndüğü baba evinde de, sonrasında da bulamadı. Ankara’daki güneş görmeyen, yeterince havalandırmadığımız için hep sigara kokan, akşam okuldan dönerken yemek kokularının, çatal bıçak seslerinin gelmediği tek ev olduğu için beni hüznlendiren öğrenci evimiz annem geldiğinde gerçek bir eve benzerdi. Annem hiç açmadığımız balkonu yıkar, kapısını açık bırakıp evi havalandırırdı. Okuldan gelince açık balkon kapısından perdenin uçtuğunu, demlenmiş çayı, hazırlanmış çay bardaklarını ve ocağın üstünde akşam yemeği için pişirilmiş yemeklerin tencerelerini görmek içime huzur ve mutluluk verirdi. Bir keresinde mavi gözlü mutsuz kadın gelmişti evimize. Bir gün okuldan geldiğimde salondaki perdeleri açmadan koltukta yattığını gördüm. Zaten yeterince güneş görmeyen evde niye perdeleri açmadığını sorduğumda ise bilmem ki demişti, zaten akşam olunca kapatıcaz!

İnsan kendini mutlu edemiyorsa çevresini de mutlu edemiyor. İnsan kendine değer vermiyorsa başkaları da ona değer vermiyor. İşte mavi gözlü mutsuz kadın bunu anlayamamıştı.

Cenaze arabası içinde son kez evine getirildi. “Ben ölünce kullanacağınız yemenileri hazırladım” demişti. Gasilhaneye giderken çanta evde unutulduğu için evine son kez geldiğinde ancak bir tanesini seçip örtebildiler tabutuna. Bu tür işlerde organizatör hep o olurdu zaten. Bu yüzden çok yadırganmadı bu unutkanlık. Helallik alındı ve sonra sonsuz uykusunu uyumak üzere annesinin üzerindeki yerini almak üzere gitti. Bütün cenaze evlerinde olduğu gibi hep ondan konuşuldu o gün. Benim içimden ise tek kelime etmek gelmedi. Zaten sessiz çığlıklarım göğüs kafesimin içini dağlıyordu. Kendimi bildim bileli hep yanımdaydı ve artık olmadığını kabul etmek o kadar kolay değildi. Başka kayıplarım da olmuştu, arkasından çok üzüldüklerim de ama bu sefer başkaydı. Sadece onu kaybettiğim için değil onun mutsuzluğu için de derin bir acı çekiyordum.

Onu uğurladıktan sonra son kez çıktım evinden; artık orada işim bitmişti. Annemin evinde ise hayat devam ediyor, eş dost taziye için geliyordu. Ben de birkaç gün daha kalıp dönecektim kendi evime. Bazıları için paylaşmak acıyı azaltabilir ama ben yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum. Ölümünden iki gece sonra telefonumuz çaldı ve bir anda gündemimiz değişiverdi. “Televizyonu açın çabuk” dedi teyzem. Önce gördüklerime, duyduklarıma inanmadım ama saat ilerledikçe durum kötü bir hal alıyordu. Yıllardır olmayan bir şey olmuştu ülkede; bir darbe girişimi yaşanmıştı. Sabaha kadar televizyon karşısında sıkıntılı bir bekleyişteyken Ankara’daki arkadaşlarımdan gelen mesajlar endişe vericiydi. Gün ağardığında korkulan olmamıştı ama bütün ülke ayağa kalkmıştı. Bir önceki gün belki de ilk defa başroldeydi mavi gözlü mutsuz kadın. En çok onu düşünüyor, en çok onun hakkında konuşuyorduk. Ancak yine olmamıştı işte. Esas kız olmak onun için yazılmış bir rol değildi. Bu darbe girişimi herkesin hayatını olumsuz etkiledi ama mavi gözlü mutsuz kadından rol çaldı. Başsağlığı ile başlasa bile konuşmalar, ne olacak memleketin hali diye devam ediyordu artık. Acıyı eksiltmedi ama ilgiyi dağıttı bu olay. Ölümünden sadece dört gün sonra onun acısıyla geldiğim yolları bu defa çok farklı bir ruh halinde geri döndüm. Mavi gözlü mutsuz kadın kendi halinde bir insan olarak sürdürmüştü hayatını ama ölümü o kara geceden iki gün önce diye hatırlanacaktı. Yaşarken baş tacı olmadığı gibi ölümü de artık kimsenin beklemediği bir olayın gölgesinde kalmıştı. İçimde bir yerlerde kalıcı bir yer edindi mavi gözlü kadının mutsuzluğunun acısı.

“Ben niye ağlayamıyorum acaba?” derdi o. Üzülme mavi gözlü mutsuz kadın. Ben senin dökemediğin gözyaşlarını arkandan senin için döküyorum. Çocuğumun odasını toplarken senin yaptığın yatak örtüsünü bulduğumda, sana dar geldiği için bana verdiği, hiç tarzım olmadığı halde gardrobunda asılı duran pembe gömleğini gördüğümde, binbir hünerle yaptığın ama satacak yer bulamadığın el işlerine bir sahil kasabasının çarşısında rastladığımda, hiç atlamadan aradığın karne gününde, tıp bayramında ya da bazen benim bile neden seni hatırladığımı anlayamadığım anlarda senin için, senin yerine dökülüyor gözyaşlarım. Cenazenin başında söyledim ondan eminim ama hayattayken söylemiş miydim? SENİ SEVİYORUM.

Gecelik
Manolya Berk

Cehennem acı çektiğimiz yer değil,
acı çektiğimizi kimsenin duymadığı yerdir.

Hallâc-ı Mansûr

“KIZ, Allah belanı versin, ne o öyle, düzelt çabuk, düzelt.”

Kız, oturmuş ders çalışırken neyi yanlış yapıyor olabileceğini bilememişti ki, düzeltsin. Karanlıkta gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi, donakalmıştı. Anne de söylediği yapılmıyor zannettiği için, bağırmaya devam ediyordu. Akşamüzeri, salondaki yemek masasında derse dalmıştı. Anne ve Teyze de ilerdeki koltuklarda televizyon seyrediyorlardı. Giriş taksimi azarının ardından, asıl azar da geldi: “Düzelte o ayaklarını çabuk. Nasıl da eğmiş o sonradan çıkmalarını. Para verdik terlik aldık bir de buna. Suratına benzetecek terlikleri de.”

Kız ancak o anda anladı ki, farkında olmadan sol ayak bileğini içe doğru kıvrımış ve sağ ayağını da sol ayağının üzerine koymuştu. Hemen düzeltti ayaklarını. Anne hâlâ söylenmeye devam ediyordu. Azarlar hep uzun metrajlı olurdu evlerinde. İtiraz etmek de, yanlış anlamaları açıklamaya kalkışmak da kocaman kocaman suçlardı. “Cevap vermee” diye bağırarak sustururlar, hakaretlerin sonu gelmez, suç defterini kabartmaktan başka bir işe yaramazdı. Bunu bildiği için susuyordu Kız. Azar bombardımanından Teyze’yi de sıkıntı basmış olacak ki, “belki de öyle rahat ediyordur” dedi. “Öyle rahat mı edilirmiş, düzgün koysun ayağını. Eğince o terlik ne hale gelir, insan gibi otursun.”

Henüz on yaşındaki Kız’ın hayatında, az zamanda çok şey ardı ardına değişmişti. İki yıl önce, kiradan çıkıp kendi evlerine taşınmışlardı. Ama evleri sobalıydı ve kışlar, türlü çeşit zorluklarla geçiyordu. Birkaç ay önce, ilkokulu bitirmiş, kardeşi doğmuş, Anadolu Lisesi sınavlarını kazanmıştı. Artık Hazırlık sınıfındaydı. Önceden, üç devreli semt ilkokuluna, aynı zamanda öğretmeni de olan Anne ile gidip geliyordu. Şimdi ise, tam gün olan okuluna tek başına, otobüsle gidip gelmesi gerekiyordu. Sınıf arkadaşlarının lüks yaşam tarzları, zaten asosyal yetiştirilmiş olan Kız’ın sosyalleşmesini daha da imkânsızlaştırıyordu. Eve bebeğin gelmesi ise, hayatın akış biçimini kökten değiştirmişti.

Teyze, yirmili yaşların başında ve bekârdı. Sözde, Anne’ye yardım için gelmişti memleketten. Ama yaptığı yardım, Anne’nin okulda olduğu yarım gün boyunca, uyuyan bebeğin olduğu evde bulunmaktı. Bu süreyi de, sigara içip müzik çalarak geçiriyordu. Anne gelince evden gidiyor, akşama kadar komşu geziyordu. Memlekete de, çok çalışan fedakâr teyze imajı vermekten geri kalmıyordu.

Yine yorucu bir okul günü ve otobüs yolculuğunu takiben akşam eve gelen Kız, odasına doğru gidiyordu ki...o da ne? Odasının kapısının önünde bir eşya yığını vardı. Ev giysileri, rengini hiç sevmediği ama giymek zorunda olduğu eksik düğmeli hırkası, geceliği, bez bebeği yere yığılmıştı. Ve işin kötüsü, bin bir meşakkat ve gizlilikle alıp, yatağının kenarına sakladığı Gırgır dergisi de en

üstteydi. Eyvah ki eyvah. Ve o bildik cümlelerin yankılanması gecikmedi. “Kıız, Allah senin belanı versin.” E vermişti zaten. “Bu kız, senin döküntülerini toplamak zorunda değil, anladın mı?” Benim döküntülerimi?... Toplamak?...“Hem bu Gırgır da neyin nesi? Nereden para buldun da, nasıl verdin buna? Kaç tane ekme alınır bununla ha? Ver benim ekme paralarımı, ver hadi. Veremezsin tabi. Sen kim oluyorsun da, benim kazandığım parayı veriyorsun buna? Bir daha görmeyeceğim. Gebertirim seni. Topla şu döküntülerini çabuk.” Teyze, kenarda film seyrederek gibi seyrediyordu olanları. Gözlerindeki pırıltıları, on yaşındaki saf bir kızın anlaması mümkün değildi.

Anne, alınmasını onaylamadığı eşyaların -ki onayladığı eşya da pek yoktu- değerini hep ekmele hesaplardı. En ucuz şey ekme olduğu için, ederi hesaplanan her ne ise, çok pahalıymış gibi görünürdü. Gırgır dergisi de nasibini almıştı bu hesaptan. İlkokulda iken bazı akşamlar, okullarında Müdür Yardımcısı olan İhsan Amcalara giderlerdi. İhsan Amcalar, bir apartmanın bodrum katında, kottan manzaralı bir dairede otururlardı. Lise- üniversite çağlarında kızlı erkekli beş güzel çocukları vardı. Evlerinde, günü gününe alınmış Gırgır dergileri olurdu. Kız her gidişlerinde, dergilerin olduğu, salona açılan o küçük odaya geçer, üst üste yığılmış sarı-siyah Gırgır dergilerini okuma maratonuna girerdi. Bir önceki gelişinden başlayıp, güncel tarihlilere ulaşana kadar, Anne-Baba'nın daha önce kalkmasından ve kendisini engellemesinden korkarak, erken yaşta okur-yazar olmanın avantajını da kullanarak zamanla yarışarcasına okurdu Gırgır'ları. İhsan Amcanın eşi Meryem Teyze, Anne'nin itiraz etmesine fırsat vermeden ikramları yanına getirir, Kız da okumaya devam ederdi. İhsan Amcaların evinde, kendini hep iyi hissederdi Kız. Şimdi ise, azap içindeki hayatında küçük bir hoşluk yaratabilmek için, gizlice Gırgır almış, gizli gizli okumuş ve Gırgır'ı da kendince gizlemişti. Teyze durumu fark etmiş olacak ki, hem Kız'ı azarlatmak hem de ablasına yaranmak için, temizlik yapma tezgâhı hazırlamış, ablasının huyunu bildiğinden, amacına ulaşmıştı. Küçük kıyamet yaratıcısı, zaferinin üzerine bir de sigara tellendirmiş olmalıydı.

Hayatın başka bir boyutunda, Teyze'yi baş göz etme çabaları mevcuttu. Süreğen konulardan biriydi bu mesele. Tanınan bir sülaleden geldiği ve dış görünüşü de güzel olduğu için, Teyze'nin memlekette talipleri çıkmış, ama hiçbirini beğenmemişti. Anne Teyze'yi, sevdiği bir öğretmen arkadaşının meslek sahibi, yakışıklı, köklü bir aileye mensup ve yaşı ilerlemesine rağmen, hâlâ kimseyi beğenmemiş olan erkek kardeşiyle tanıştırdı. İki de birbirini beğendi.

Okulların yarıyıl tatiline girdiği akşam Anne, kucağında yedi aylık bebekle, sinirden üzerine manto giymeyi bile unutup, karda, kışta ve karanlıkta, Teyze'yi gittiği yerden çağırmak için yan apartmana gitti. Teyze, evin gençleriyle al papazı ver kız, kâğıt oynuyordu, ortalık duman altıydı. Eğlencesine ara vermek istemeyen Teyze, oyunumuz bitsin de gidelim diye ötelemeye çalıştıysa da, kanepenin kenarına ilişen ablasının suratının alı al moru mor halini görünce kalktı. Anne, o akşam bel ağrısıyla yattı. Ve kalkamadı. Kalkamadığı o ilk sabah, “gel buraya belimin sebebi” diye Kız'a seslendi. Her yanışın suçlusunu belliydi.

Teyze ve damat adayının görüşmeleri, ciddileşme yolundaydı. Gelişmeler üzerine, Dede ve Dedenin eşi memleketten geldiler. Konuşuldu, anlaşıldı. Evde, aile arasında nişan yapmaya karar verildi. Anne,

köşedeki hasta yatağından katılabildi nişana. Misafirler, çiçek buketleri ile gelmişlerdi. Anne'ye öğrencileri çiçek getirdiklerinde Kız, buketlerin sarılı olduğu jelâtinleri siler, katlar, gerektiği zaman kapaklarının görünmesini istediği kitaplarını kaplardı. Buketleri görünce içinden sevinmişti Kız. “Hayır” dedi Teyze, “bana geldi onlar, vermiyorum”. Ve haşırtılar eşliğinde, çöp kutusuna tepiti jelâtinleri. Kız'ın çöpe tepilen jelâtinlere mahzun mahzun bakışı, herhalde Teyze'ye ayrı bir zevk vermiş olmalıydı.

Anne'nin durumu giderek kötüleşiyordu. Hiç kalkamıyordu artık, çok ağrı çekiyordu. Kız, bebek bakımından sonra, yatalak hasta bakımını da, kendi kendine öğrenmek zorunda kaldı. İş başa düşünce, yapıyordun işte. Anne'nin evde yatmayla iyileşemeyeceği anlaşılınca, hastaneye yatırıldı. Uzun ve yoğun bir tedavi gerekecekti. Hastalık durumunun uzayacağı belli olduğunda Teyze, Baba ile büyük bir kavga çıkardı ve gitti. Böylece, uzun süre görüşmemeyi garantilemiş ve dolayısıyla işlerden kurtulmuş oldu. Bebeğe, eve, hastanedeki anneye, Baba ve Kız baktılar. Anne taburcu olduğunda, bahar gelmiş, ağaçlar çiçek açmıştı.

Yazın başında, Teyze'nin nikâhı olacağı haberi geldi. Artık dünürü olan, Anne'nin öğretmen arkadaşı, nikâha gelmeleri için Anne ve Baba'ya çok ısrar ediyordu. “Ankara'da tek yakını sizsiniz, aynı şehirde yaşayacaksınız” diyordu, “on bir yaş büyük ablasın, anne vekilisin, insanlar anlamaz, mutlaka gelmelisin”. Sonunda buldukları çözüm, Anne ve Baba'nın nikâha gidip, ortamda insanlara görünüp, nikâhın tebrik faslına katılmadan dönüp gelmeleri oldu.

Aradan birkaç yıl geçti. Kız'ın okulu şehrin öbür ucuna taşınmış, iki vasıta ile zor gidilen bir hal almıştı. Sabah çok erken kalkması, soğukta hızlıca giyinip, buz gibi suyla yüzünü yıkayıp, evden fırlaması gerekiyordu. Bebek büyümüş, yerinde duramayan, çok hareketli, çok konuşkan bir çocuk olmuştu. Soba, evin diğer ucundaki odada yanıyordu. Kız soğuk odasında manto, şapka, eldiven ile ders çalışmak zorundaydı. Akşam okuldan gelip, aç aç derse başlıyor, akşam yemeği için Baba'nın gelmesini bekliyordu. Akşam yemeği sobalı odada yeniyordu, ama orada da farklı sorunlar yaşanıyor. Çocuk durmuyor, eline geçirdiği her şeyle Kız'a vuruyor, bildiği bütün hakaret cümlelerini peş peşe sıralıyordu. Kız'ın ne sözle ne de elle karşılık vermesi kesinlikle yasaktı. Pek iştahlı olmayan ve hiç yerinde durmayan çocuğa yemek yedirebilmek için ailevi seferberlik yaşanıyor. Baba, haber dinleyebilmek için, ikide bir ”dur” “sus” diye ortama bağıırıyordu. Anne, ya şikâyet ediyor, ya azarlıyor, ya da okuldaki sorunları Baba'ya anlatıyordu. Kız sıcak odada, soğuk odasını özlüyordu.

Bir akşam Anne, o gün Teyze'nin evlerine geldiğini söyledi. Baba'nın işte, Kız'ın okulda olduğu bir gündüz vakti, Teyze çıkagelmişti. Oturup konuşmuşlardı. Giderken ablasını evine davet etmişti Teyze. Anne de gitti bir gün kardeşinin evine. Nezih bir semtte, eşinin bekârken kiralayıp döşemiş olduğu dairede oturuyordu Teyze. Oğlu olmuştu. Günlük işler ve çocuk için, hafta içi her gün gelen yardımcı bir kız vardı. Temizlik için de, ayrıca bir temizlikçi kadın geliyordu. Anne, ev eşyalarını çok da

beğenmemiş, “koltukları sırf minder” diye biraz da acıyarak bahsetmişti. Baba, gelişmeler karşısında sessiz kalmayı tercih etti.

Teyze’yle ilişkiler, zamanla düzeldi. Çok sık olmasa da, ailece gidip gelmeler oluyordu. Bir gün Teyze telefonda ısrarla, hafta sonu için Kız’ı evine yatıya çağırdı. “Enişten yok, iş için il dışına çıktı. Kaloriferli evde kalırsın iki gün de. Renkli televizyon seyredersin hem. Pazartesi de buradan okula gidersin. Gecelik filan getirme, eline yük etme, kitaplarını, okul formanı al gel.” Kız, Anne’ye sormadan hiçbir teklife cevap veremezdi. Birkaç kere yanılıp yazılıp, kendine yapılan önerilere olumlu veya olumsuz yanıt verecek olmuş, “sen kim oluyorsun da, kendi başına cevap veriyorsun?” diye Anne burnundan getirmişti. “Bilmem ki, Annem ne der?” “Ver anneni, ben konuşurum.” Kız’ı hiçbir yere göndermeyen Anne, bu sefer tamam demişti, Teyze’ye gidebilirdi.

Kız için çok büyük, çok değişik, çok farklı bir şeydi, hafta sonu başka bir yerde kalmak. Yanında evden kimse olmadan, okul haricinde bir mekânda olmak. Gündüzlü geceli bulunmak. Kız, sınıf arkadaşlarının adını bile bilmediği kendi semtinde değil, o güzel semtte kalacaktı. Kışın her yeri aynı sıcaklıkta olan bir evde olacaktı. Gece, soğuk odasındaki soğuk yatakta tortop olmak yerine, bacalarını uzatabilecekti. Pazartesi sabahı, sınıf arkadaşları gibi, makul bir saatte kalkarak, güzel semtten okuluna gidebilecekti.

Cumartesi günü Teyze’ye gitti Kız. Günlük yaşam alanları, koridorun sonundaki oturma odasıydı. Odada, bir kanep, iki koltuk, küçük bir renkli televizyon ve köşede, suyu bulanıklıktan mat kirli beyaz renk almış, içi görünmeyen bir akvaryum vardı. Kanepenin üzerinde o kadar çok mama lekesi ve türlü çeşit lekeler vardı ki, çoğu yerde döşemenin deseni bile belli olmuyordu. Teyze, çocuğu uyuttuktan sonra, yan apartmandaki bir komşusuyla görüşmesi gerektiğini, çocuk uyanırsa, ağlarsa, ona balkondan seslenmesini, karşı karşıya olduğu için duyulacağını, zaten hemen geleceğini söyleyerek gitti. Kız içinden, ben bağırمام ki, sesim çıkmaz, çocuk uyanırsa Teyzem gelene kadar bakarım artık, diye düşündü. Çocuk bakmak, bilmediği iş değildi. Dediği gibi hemen gelmedi Teyze. Biraz sonra da gelmedi. Epey sonra da gelmedi. Bekledi Kız. İçi görünmeyen akvaryumda bazı kıpırtılar fark etti. Ancak arada sırada cama yaklaştığında görülebilen balıklar vardı içinde. Acaba balıklar birbirlerini görebiliyorlar mıydı? Ağlama sesiyle yerinden fırladı. Çocuk uyanmış ve korkunç şekilde ağlamaya başlamıştı. Kız’ın susturma çabaları bir işe yaramadı. Kucağında bas bas bağırان, yüzünü iten, kucağından kurtulmaya çalışan çocukla balkona çıktı. Çocuğun sesi ortalığı tutuyordu, Kız arada Teyze diye seslenmeye çalışıyor, kendi sesini zor duyuyordu. Bir süre sonra Teyze apartman kapısında görüldü. “Ay uyandı mı o,ben de çıkmıştım geliyordum zaten.” Zaten geliyor olsa, o kadar zaman almazdı ki aşağıda görünmesi. Teyzenin günlük, olağan yalanlarından biriydi bu da. “Susturamadım ben bunu Teyze.” “Susmaz, susmaz o ben olmadan, biliyorum.” Demek biliyordun.

Gece oldu, yatma zamanı geldi. Oturma odasındaki koltukta bekliyordu Kız Teyze’yi. Kanep çok lekeli olduğu için koltuğa oturmuştu. Teyze gecikince ayağa kalktı, odanın kapısına doğru ilerledi. Tam karşıda, koridorun diğer ucunda banyo vardı, kapısı açıktı. Teyze oradaydı, kirli çamaşır torbasını karıştırıyordu. Ne olduğunu anlayamadı Kız, oturup beklemeye devam etti. Teyze, elinde

battaniye ve açık pembe renkli bir gecelikle geldi. Yastık ve çarşaf yoktu. “Kanepenin yastığında yatarsın” dedi, “iyi geceler”. Oturmaktan imtina ettiği, o neredeyse lekeden görünmeyen kanepede, çarşafsız yatmak zorundaydı şimdi. Yapacak bir şey yoktu. Geceliği giymek için eline aldı. Ama. Ama gecelik zaten giyilmişti, temiz değildi. Kokuyordu. Kirli çamaşır torbasından çıkarılmıştı. Ve o da ne? Arkasında üç tane alt alta, kocaman kan lekesi vardı. Merkezi çok koyu, çevresi daha açık renkli yuvarlak kan lekeleri... Burnunda kirli çamaşır kokusu, elinde pis gecelik, lekelerle bakakaldı. Hayat boyu belleğinden silinmeyecekti o kan lekelerin görüntüsü.

Kanlı kirli geceliği giydi, lekeli kanepeye uzandı, başının altına kanepenin daha az lekeli yastığını aldı. Çarşaf, yastık verilmeyecek kadar değersizdi madem, ne diye illa gel kal diye tutturmuştu Teyze. O çağırmasa, aklının ucundan geçmezdi ki gelip kalmak. Kirliyi temizden ayırt edemeyeceğini mi düşünmüştü? Ya o kan lekeleri? Kız da, kendisini insandan sayan biri olduğu yanlışına kapılmıştı. O kanlı kirli gecelik, sadece gecelik değildi, hayallerin suya düşüşüydü, umutların tükenişiydi, güvendiği dağlara yağın kardı, karanlık tünelin ucundaki titrek ışığın kayboluşuydu, tutunduğu dalın elinde kalışının çatırtısıydı.

Hiç uyuyamadı. Ne kadar uzun sürerse sürsün, her gecenin bir sabahı vardı. Kalktı. Omuzlarında, tuhaf bir gerilme-yanma hissetti. Oralı olmadı. Giyindi. Koltukta oturup, Teyze'nin kalkmasını bekledi. Burada bir gece daha geçiremezdi. Teyze kalkınca “Ben eve gideyim Teyze” dedi. “Peki kızım, sen bilirsin.” Kalsaydın demedi. Kalmasını istemediğini zaten anlamıştı Kız. Anlayamadığı, essahtan bir Teyze gibi, niye o kadar ısrarla çağırdığıydı. Anne'yi telefonla aradı Kız, geliyorum diye haber vermek için. Anne de garip bir şekilde, “bu gece de kal, okula gidecektin hani oradan” diye tutturdu, “kitaplarını, formanı taşıdın ya bir de...” “Eve geleceğim ben Anne.” “İyi, tamam, geleceksen gel madem.”

Eve gitti Kız, elinde eşyaları ile iki otobüs değiştirerek. Akşam, omuzlarındaki tuhaf rahatsızlık hissi artmıştı. Yatmak için soyduğunda... o da ne? İki omzu da yüzlerce, sivilce gibi, küçük kabarıklıklar ile kaplıydı. Neydi ki bunlar böyle? Ailede zaten doktora götürme gibi bir âdet yoktu. Ölümcül olursa, belki. Kız, bir yeri ağrıdığına söyleyemez, ağrıyı çekerdi. Çünkü, nasıl olsa yine kendisini suçlayacaklar, doktora da götürmeyeceklerdi. Hem ağrı hem azar yerine, tek başına ağrı yeğdi. Daha küçükken, Anne'nin söylediklerini hatırladı yine: ”Bu yaz gününde ne giydin o çorapları. Çıkar çabuk, çıkar. Ayağı mantar olacak da başıma bela olacak...” Hasta olması önemli değildi ki, önemli olan başa bela olmamasıydı. Hiç kimse isen, hiç kimseliğini bilecektin. Kendi geceliğini giydi ve soğuk yatağına yattı.

Omzundaki tuhaf kabarıklıklar aylarca geçmedi. Bir gün Kız giyinirken, Anne odaya girdi ve gördü omuzlarını. “Ne oldu o omuzlarına senin öyle?” “Teyzemlerde kaldığımda çarşaf vermemişti, kanepede çok lekeliydi. Sağa sola dönerken çok huylandım, ondan sonra oldu, geçmiyor bir türlü.” “Çarşaf isteseydin ya.” İstemek? O kim oluyordu ki, ona verilmeyen bir şeyi isteyecekti? Kendine ne verilirse, o kadarla idare etmek zorundaydı. Bir şey istemesi, itiraz etmesi, fikir beyan etmesi ve hatta

konusması bile suç oluyordu, ya azarlanır, aşığlanır ya da alaya alınır. İstemek. Demek şimdi de istemek gerekiyordu. O hiç kimseydi, bir şey isteyemezdi ki. Sustu Kız, gecelikten hiç bahsetmedi.

Hayatı boyunca, birilerinin evinde yatıya kalma ihtimali, Kız'ın en büyük kâbusu oldu. Otel, misafîrhane gibi yerlerde kalmayı uygun buluyor, ama kimsenin evinde kalmak istemiyordu. “Yerimiz müsait, ne var canım yabancı yer mi, yatarsın uyursun ne olacak ki, bizde kalırsın işte, ne demek kalmamak, otele mi gidilir ne ayıp, hakaret bu bize” gibi cümleleri duymak istemiyor, yatıya kalma olasılığında ölesiye kaçıyor. Bazen de yakalanıyor tabii. Yatıya kalmaktan başka çare kalmadığında, sabaha kadar hiç uyuyamıyor, ertesi gün serseme dönüyor. Kaldığı yeri rahatsız ettiğini düşünüyor ve böyle düşündükçe daha da çok rahatsız oluyordu. Hissettiği rahatsızlığın yoğunluğunu ve çektiği uykusuzluğun derinliğini kimse anlamak istemiyordu. Kız kalmaya müsait miydi? Sorulması gereken soru buydu. Ama ne bu soru, ne de sorunun cevabı kimsenin umurunda olmadı.

Kız, gecelik hikâyesini hiç kimseye anlatamadı. Ancak otuz üç yıl geçtikten sonra...
Yazabildi.

Haritada Bir Köy
Muhsin Boz

Tokathan Köyü'ne ve Töre Ailesine...

Sekiz-on yıl önce bir edebiyat dergisinde, Sait Faik'in, "Haritada Bir Nokta" adlı öyküsünü okumuştum. Öykü, beni şaşırtan şu cümleyle bitmişti: "Yazmasam, deli olacaktım." Sıkça duyduğum, neredeyse kalıplaşmış bir cümleydi. Sait Faik'e ait olduğunu biliyordum ama söz ettiğim öyküde yer aldığını açıkçası bilmiyordum. Öyküyü okuduktan sonra, dünyam, yazarın coğrafi haritası kadar küçülmüş, yazdıkları kadar büyümüşü. Öykü, sadece bu cümle değildi tabii: Sait Faik, çocukluğunu bir adada geçirmiştir. İnsani tüm değerlerle orada tanışmıştır: onurla, erdemle, iyilikle, güzellikle, dostlukla, değerlilikle, birbirini saymayla, paylaşmayla, yardımlaşmayla... İnsanın mayası burada bozulmamıştır. Basit, sıradan gibi gözüken ama buram buram sevgi kokan, dolu dolu bir yaşam vardır adada. Sait Faik, haritada bir nokta gibi gözüken adasını 14 yaşlarında terk edip karalara çıkınca, yavaş yavaş hayatın gerçekleriyle tanışmaya başlar: adaletsizlik, kötülük, haksızlık, hırsızlık, bencillik, açgözlülük, acımasızlık, yabancılaşma, ötekileştirme, dışlanma, tekinsizlik, kumar, mahpushane, açlık, sevgisizlik... Aradan yıllar geçmiş, o kara benim, bu kara senin ruhunu yazarak sağaltmıştır. Yaşı ilerlemiş, adaya dönme zamanı gelmiştir. Ruhunun sağaltımını bundan sonra yazı değil, adadaki yaşam(ı) yapacaktır. Gezecek tozacak, yeni yeni dostluklar kuracak, kent yaşamı içinde unuttuğu güzellikleri bir daha yakalayacak, doğayı hatırlayacak, doğanın hakkını verecek, kâğıt oynayacak, hayvanları sevecek, balık avlayacak... ve... ve... huzurla son nefesini adada verecektir. Döner. İlk başlarda yaşamı istediği, hayal ettiği gibi akar. Ancak sonra çok sevimsiz bir olay yaşar ve anlar ki; ada da, adalar da diğer kara parçaları gibi bozulmuştur. Dünya üzerindeki hemen hemen her nokta, her kara parçası insandan nasibini almış, ahlaki yönden kirlenmiştir.

Mayıs ayının son haftası. Tıp fakültesinden mezuniyetin üzerinden 31 yıl geçmiş. Seksene yakın sınıf arkadaşımın Eskişehir'de toplanacak, iki-üç günü beraber geçireceğiz. Eskişehir'i gezecek tozacak, yöresel yiyecekleri yiyecek, eğleneceğiz. Bunları yaparken zaman zaman geçmişe, 30-35 yıl öncesine bir ışık hızıyla gidecek, anılar bohçasını dağ-tepe-bayır dinlemeden açacak, yere serecektik. Ağlayacak, gülecek, kahkaha atarak bohçalara bırakacağız kendimizi...

Ankara’da bir sınıf arkadaşım ile buluştum önce. Eskişehir’e arabasıyla gidiyoruz. Toplantı öncesine, bir ön hazırlıkmişçasına geçmişe gidiyor, eskileri anıyor-arıyor, bazen de içime çekiliyordum. İçime çekildiğimde Sait Faik’in öyküsü düşüyor belleğime; sarıp sarmalıyor beni, sızıyor her tarafıma. Acaba diyorum... acaba sınıf arkadaşlarım memleketin ve dünyanın hangi noktalarında bulundular, yaşadılar? Onlar da Sait Faik’in hayal kırıklıklarını yaşadılar mı? Noktalar onları nasıl bozdu? Noktaların bozulmasında yer aldılar mı? Bundan sonra hangi noktalarda yaşamaya devam edecekler? Çocuklarının, hatta belki de torunlarının, haritaların hangi noktalarında yaşamalarını isteyecekler?

Ve Eskişehir!

Seksen sınıf arkadaşım ile, otuz birinci dereceden yakın.

Birinci gün.

İkinci gün.

Üçüncü günün sabahı. Günlerden Pazar. Sınıf arkadaşlarımın bazıları ve yakınları erkenden ayrıldılar. Altmışa yakın kişi, önce Yazılıkaya’ya gittik. Bu defa 30-35 yıl öncesine değil, üç bin beş yüz yıl öncesine ışıldadık, uçtuk. Frigyalılarla bir buçuk-iki saat kadar zaman geçirdik. Onlarla beraber Frigçe yazılar yazdık kayalara. Geçmişten günümüze bazı mesajlar verdik zamane insanına her ne kadar anlamasa da, anlamak istemese de. Kayaları oyduk, barındık...

Öğle vakti. Ver elini Mahmudiye İlçesi’ne bağlı Tokathan Köyü! Elimizden kim mi tuttu? Tokathan köylüsü Tatar Prensisi Resmîye Töre.

Hayatın; artık taşımakta güçlük çektiğim yükü, yol yorgunluğu, uykusuzluk, biraz da heyecan olmalı. Bir saatlik yolculuğun sonlarına doğru uyuklamaya başladım. Otobüsün eskiliğinden, yolun da bozuk yüzeyinden olacak, bazen hop oturup hop kalkıyorum. Tabelalardan, köye iyice yaklaştığımızı anlıyorum; uyumamalıyım. Ama gözkapakları bazen beyni, kasları dinlemez, kapanır. Beyin; otobüs, yol, arkadaş, kişinin kendisini dinlemez, dış dünyayla bağlarını koparır. Gözkapaklarım bir açılıp bir kapanıyor. Bazen, “yaşayan ben” oluyordum; bazen uyuklayan “yarı ölü ben”. Uyuyakalmışım...

Bir rüya! *Güya, hareket halindeki iki otobüsümüzden 100 metre kadar uzakta, aniden bir folklor ekibi çıkıyor evlerin arasından. On kişi kadarlar. Beş kişiden oluşan ikili sıra halinde oynamaya başlıyorlar. Daha çok kırmızı-sarı renklerin hâkim olduğu bir kostüm giymişler. Ellerde ritim aracı olarak tahta kaşıklar... Genç kızlar, genç kızlara taş çıkaran orta yaşlı kadınlar... İzleyelim diye otobüsler ağır ağır ilerlemeye başladı. Folklorun ve müziğin hazzını almadan, ekibe varmadan otobüsler sağa döndü. Dönerken, folklor ekibi sanki gelincik çiçekleri ve konfeti sisi içinde kayboldu. Otobüsler; üzerinde tek katlı, kiremit çatılı, verandalı bir yapının bulunduğu, aşağı yukarı iki dönümlük bir alanın önünde durdu. Hepimiz aşağı indik. Resmîye’nin birinci dereceden yakınları, yakın akrabaları ve köylüleri karşıladı bizi. Tokalaşmaydı, sarılmaydı, hal hatır sormaydı derken...*

Büyükçe bir kapıdan bahçeye girdik. Bir radar gibi çevreyi gözlemlemeye başladım: Yapı; sırtını kuzeye vermiş, sıra sıra, bitişik, ikili odalardan oluşuyordu. Belli ki asıl yaşam alanları buralarıydı. Güneydeyse mutfak ve kiler benzeri ilave odalar vardı. Yapının ortası mı? Yo, betondan değil, doğadan, büyükçe bir avlu. İçinde hercai menekşeler, güller, adını bilmediğim, daha çok kır çiçeklerini andıran rengârenk çiçekler. Birkaç akasya ve karaağaç. Adeta Cennet'ten bir parça. Avluyla yapı arasında çakıl taşı döşeli çepeçevre bir yol. Verandanın içine, plastik masa ve sandalyeler konulmuştu. Hepimiz masa ve sandalyeler dağıldık. Oturmamızın hemen ardından köpükten yemek kaplarına konulmuş yöresel yiyecekler geldi: cantık, göbete ve ev baklavası... İsteyene ayran, isteyene çay. Doymayanlara ek servis. Yarım saat sonra Resmîye'nin başını çektiği, köylü kadınlarla akrabadan kadınların katıldığı darbukalı bir Kırım türküleri faslı. Çok geçmeden, gelincik çiçekleri ve konfeti sisi içinde kaybolan folklor ekibi yeniden avluya girdi. Profesyonel ekiplere meydan okurcasına bir gösteri sundular. Gösteri, köylü kıyafetleri giymiş kız arkadaşlarımızın oyunu ve türküleriyle devam etti. Derken, evlerden birine buyur edildik. Bir yatağın üzerinde, geziye katılan tüm arkadaşlar için düzenlenmiş kitap ayıraçları vardı. Öğrendik ki Resmîye'nin ağabeylerinden birisi kaligraf. Biz gelmeden günler önce yazmaya başlamış her birimizin adını. Yazı, AÜTF amblemi ile bir güzel süslenmiş. Diğer ağabeyse inşaat mühendisi. Tipik bir Tatar evi olan yapının orijinaline sadık kalınarak, kendisi tarafından yeniden inşa edildiğini öğrendik...

Bu kadar güzelliğin üzerine kahve ne kadar güzel giderdi Allahım! Burnumda kahve kokusu... Rüya mıydı, düş müydü, gerçek miydi? Galiba gerçek. Çünkü elim kahve fincanına gidiyor, fincan dudaklarıma gidiyor; kahveyi ağızımın tabanında, tavanında, dilimin üzerinde hissedebiliyorum... Ve derken ayrılık vakti geliyormuş. Ben hariç, hüüngür hüüngür ağlıyor herkes. Kopamıyoruz Resmîye'nin yakınlarından ve köylülerinden. Sarılmalar, öpüşmeler, el sallamalar...

Yine otobüslerdeyiz. Bir otobüsün ön sıralarında, yan yana iki koltuktan pencere kenarındakini seçiyorum. Komşu koltuk boş. Resmîye, boş koltuğun hemen yanında, ayakta... Sırtını otobüsün ön cephesine vermiş, arkadaşlara bir şeyler anlatıyor. Üç-beş dakika sonra yanıma oturup soruyor:

“Nasılsın? İyi misin?”

“Çok iyiyim. Uyukladım da biraz. Hatta uzunca bir rüya gördüm. Uyandıktan sonra kendimi çok rahatlamış buldum.”

“Ne gördün, anlat bakalım?”

Anlatmaya başlıyorum. En ince ayrıntısına kadar ve en sonda ekliyorum:

“Rüyada bir gariplik var, biliyorum. Bir rüya bu kadar sürmez.”

“Bir değil, iki gariplik var. Gariplik, hem sende hem de rüyada. Rüyadan başlayayım: Bir kere bu rüya değil, tam tamına gerçektir. İkincisi; sen uyumuyordun, basbayağı uyanıktın. Anlattığın her şeyi yaşadın.”

“Yani... şimdi... her şey gerçektir de, biz... geri mi dönüyoruz?!”

“Maalesef!”

Öğlesine bir çığlık atıyorum ki, herkes benden ve Resmıye'den yana bakıyor. ığlığı, hıçkırık ve sarsıla sarsıla bir ağlama takip ediyor. Herkes beni susturma çabasında.

“Ah, sevgili Sait Faik! Yaşadıklarımı sen yaşayıp yazmaya kalkışsaydın, öykünün adı, ‘Haritada Bir Köy’ olurdu herhalde,” diyorum gözyaşlarımı silen arkadaşlarıma.

Yaşamak Ne Güzel

Togay Yılmaz

-Cumhuriyet'in kurulduğu yıllardaki ruhu taşıyan güzel hocam için-

Güzeldir yatılı okumak, zordur ama güzeldir. Zordur çünkü kocaman özlemler büyür gider yatılı okul çocuğunun içinde. Küçücük yaşında birçok şeyin yoksunluğunu en derinden duyar. Annesi kahvaltıya uyandırmaz artık mesela. Sobanın üzerinde ısıtılmış bir somun ekmeği özler o çocuk, fokurdayan tarhananın kokusu burnunda tüter. Akşamları el ayak çekildiğinde aklına anası babası gelir de, sessiz bir yağmur gibi gözyaşlarını döker yastığına usul usul. Evine gideceği günü iple çeker, bayramların kıymetini en çok o bilir. Evine gittiği gün en sevdiği yemekler yapılır, misafir gibi ağrılır. Bir kez ayrıldıktan sonra misafirden gayrisi olunmaz o evde zaten. Ve büyür, çabucak büyür. Körpe kuzu olarak gelmiştir ama yaşından büyük bir adam olarak mezun olur.

Ben liseyi yatılı okudum. Liseye başladığım gün on dört yaşındaydım ve ailemi bin kilometre geride bırakmıştım. Evden ayrıldığı gün otogarda bir saniyesini bile boşa harcamadan son ana kadar aileme bakmış, ilçe sınırlarından çıkıncaya kadar annemler görmesin diye ağlamamış, sonra koyuvermişim kendimi... Birçok ilki yaşadım o yıl. On beş yaşındaydım, evimden hiç ayrılmamıştım o güne dek. Hiç o kadar uzun bir yolculuk yapmamıştım bir de. Hiç tanımadığım üç çocukla aynı odada kaldım ilk defa, sonra hepsi kardeşim oldu. Öğretmenlerim elimden tuttular, hem anne oldular hem baba... Dostlar edindim, ne zaman dara düşsem kapılarını çalmadan açabildiğim. Gün oldu oturduk dertleştik sabahlara kadar, birlikte ağladık. Ağız dolusu güldük çoğu zaman. Cebimizdeki üç kuruşu paylaştık, sevgiyi, güveni, dostluğu paylaştık. Sarıldık birbirimize... Ne zaman o günleri yad etsem, bir özlemek filizlenir içimde. O günler dostluk, sevmektir, güvenmektir, sarılmaktır, omuz omuz durmaktır.

Güzel anıları vardır o günlerin, hiç eskimeden taptaze dururlar. Zaman zaman sandığın içinden çıkarır kokularım hatıralarımı. Bazen duygulanıp hüzünlenirim, bazen güler geçerim.

Bu gece gözüme uyku girmedi bir türlü. Sandığın kapağını açtım ben de. Yarım kalan, sözün doğrusu, başlamadan biten bir aşk hikayesi çıktı içinden. Cemal Süreya "En uzun sevdalar yarım kalanlardır." demiş. Attila İlhan'sa "Ne kadınlar sevdim zaten yoktular." Bizimkisi de hiç olmadı aslında.

Bir maşuk, iki aşık var bu hikayenin içinde: aşıkların biri ben, öbürü de Bekir; bizim Kurnaz Bekir. Bekir en yakın arkadaşlarımdan, şefim olur kendisi. Aynı sınıftayız, aynı yurttayız, aynı dersaneye gidiyoruz. Gün yirmi dört saat birlikteyiz.

Üçüncü sınıftayız o zamanlar. Bir pazar günü... Sabahtan dersaneye gittik. Goygoyla geçen birkaç saatin ardından çıktık dersaneden, bulvarda bir lokantada yemeğimizi yedik. Sonra bir de baktık ki bahar kıyafetlerini giymiş ağaçlar. Ortalık günlük güneşlik, sokaklar turunç kokuyor. Anneler çocuklarını gezdirmeye çıkarmış, genç kızlar yakışıklı oğlanların kollarına girmişler. İhtiyarlar parklardaki kanepelerde sohbet ediyorlar. Bayram gibi... “Gitmeyelim Bekir,” dedim. “Ne yapacağız yurttta...” “Hay yaşa ulen,” dedi. Aldık iki külah dondurma, Sulu Park’ın ağaçlarının altında yayılıyor. Açtık Orhan Gencebay’ı telefonumuzdan, “Ey alev yanaklım volkan dudaklım / Ne bir yalanım var ne gizlim saklım / Her şeye erdi de zavallı aklım / Seni unutmaya ermiyor Ayşen!” diyor Orhan abimiz. Bekir çok severdi Orhan Gencebay’ı, bense hiç dinlemezdim onunla tanışana dek. Ortalıkta alev yanaklı, volkan dudaklı, unutamadığımız bir Ayşen’imiz de yoktu ama dinliyorduk işte.

Akşamı ettik öylece... Yurdun kapısı kapanmadan yetişmemiz lazım, apar topar kalktık. Bekçiler Kralı Osman Efendi’yi kızdırmak olmaz. Dolmuşa binmek üzere durağa gittik laflayarak. Tüm zamanımızı birlikte geçirdiğimiz halde ne konuşuyorduk bu kadar hatırlamıyorum ama konuşuyorduk işte. Dolmuş geldi, bindik. Parayı uzattım: “Şurdan iki garip abi!”

Paranın üstünü alıp döndüm... Döndüm ve birdenbire karşımda onu gördüm! O kadar güzel bir kızdı ki ayın on dördü desem az gelir. Kadir Mevlam, Adem’i yarattığı gün onu bir kenara ayırmış sanki... Bir kenara ayırmış da binlerce yıl uğraşmış, özene bezene yaratmış. Yüzünü bir kafir görse iman bulacak, öyle güzel... Bir gözleri var, sevda karası... Bakmalara doyamazsın. Bir gülüşü var, kendini cennette sanırsın. Hayran olduk, mat kaldık ikimiz de, gözlerimizi alamıyoruz. Sustuk. Ağzımızdan çıkacak bir sözcük bile bu tılsımı bozabilir diye hiç konuşmadık yol boyunca.

Dolmuştan iner inmez “Ne kadar güzeldi be şefim, aşık oldum ben.” dedim. Dedim ya, demez olsaydım. Bekir de aşık olmuş. “Önce ben gördüm.” diyemedik ikimiz de, aynı anda görmüştük çünkü. “Çekil aradan,” diyecek halimiz de yok birbirimize.

İkimizin de yüreğine bir cemre düşmüştü. Aynı anda, aynı yerde, aynı kıza aşık olmuştuk; ama adını bile bilmiyorduk. “Önce onu bir kararlaştıralım,” dedik, “Ne ola ki bu şems-i kamerin ismi?” Çok düşündük, olsa olsa Zeynep’tir dedik sonra. Zeynep’in dünyadaki en güzel kız olduğuna inanıverdik. Gece gündüz methiyeler düzüyoruz. “Zeynep bu güzellik var mı soyunda” diye türküler söylüyoruz. Bizim türkümüz olsun bu dedik, üçümüzün türküsü...

Bu böylece sürdü gitti bir hafta boyunca. Bir haftanın sonunda kararımızı verdik. Dedik ki, bu böyle olmaz. Çıkalım kızın karşısına... İkimiz de, delikanlılar gibi... Seviyoruz biz seni, diyelim. Hangimizi beğenirse onu seçsin. Diğeri çekilsin. “Tamam,” dedik, söz verdik birbirimize. Düello yapacak değiliz. Zeynep de ikimizden birini seçmek zorunda ya, aklımızı seveyim. İkimiz de aşk olsun istiyoruz; ama tanımadığı iki çocuk gelip dolmuşta ilan-ı aşk etse, kızcağız en iyi ihtimalle iki yanağımıza iki tokat aşk edecek. Durumun farkındayız ya, geri dönmek olmaz gayrı. Yalnızca gemileri değil, limanları bile çoktan yakmışız.

Ertesi hafta pazar günü yine çıktık dersaneden. Aynı yerde aynı yemeği yedik. Dışarı çıktık, hava bu sefer yağacak da naz ediyor gibi. İki külah dondurma aldık yine, çöktük Sulupark’taki palmyelerin dibine. “Bir Orhan Abimize danışalım,” dedik, “Adamcağız hepimizin yerine aşk acısı çekiyor, ayıp olmasın.” “Aşkınla ne garip hallere düştüm / Her şeyim tamam da bir sendin noksan / Yağmur yaş demeden yollara düştüm / İçim ürperiyor ya evde yoksan” dedi bu sefer Orhan abi. “İçimizi ürperttin Orhan Abi,” dedik.

Orhan abiyle söyleşirken vakit tamam oldu. Saati geldi, dolmuş durağına gittik. Başladık beklemeye... Dolmuşların biri geliyor biri gidiyor. Pazardan dönen teyzeler, çocuklarını gezdirmekten dönen anneler, yakışıklı gençler, güzel kızlar... Dolmuşlarda herkes var, bir Zeynep yok. Gözümüz yolda, gönlümüz darda. Her yeni dolmuş geldiğinde, o kapı her açıldığında kafesine sığmıyor yüreğimiz. Ama yok işte, Zeynep yok, gelmiyor zalımın kızı. Arkadaşlarımız geldi dolmuşların içinde, Hababam Sınıfı’nın gülen çocuğu Bacaksız gibi gülüyorlar halimize namussuzlar. Zeynep’se hala yok.

Saatler geldi geçti, Zeynep gelmez oldu. Umudumuzu kestik, hava da kararmıştı zaten. “İçinde Zeynep’in olmadığı dolmuşu neyleyelim,” dedik. Kaldırımları döver gibi hışımla yürüdük. Orhan Abiye de kızmıştık. ”Mevsim bahar olunca / Aşk gönüle dolunca / Sevenler kavuşunca / Yaşamak ne güzel” dedi bu sefer. “Sevenler kavuşmadı be Orhan Abi.” dedik. “Boşverin,” dedi, “Yaşamak ne güzel...” “Yaşamak ne güzel...” dedik hep bir ağızdan.

Üstünden hayli zaman geçti... O günden beri gönlümüzün Zeynep’ini arıyoruz ikimiz de. Bekleyeceğiz, geri gelme bile... Orhan Abimiz öyle demiyor mu?

Yarım Şişe

A.Naki Selmanpakoğlu

-Hasan yine içmişsin!

Henüz kapının eşiğindedi.

- Ne içmesi Kıymet, sersem sersem konuşma!

Hasan'ın kapıdan girmesi ile başlayan bu çekişme kimin haklı olduğu anlaşılmadan uzar giderdi.

Yaşının gereği tansiyon, unutkanlık, eklem ağrıları gibi sorunlarla baş edemeyen Hasan, eşinden gizli “dem çekmeyi” âdet haline getirmiş ancak bunu nasıl saklayacağını yolunu bir türlü bulamamıştı.

Hasan'ın, alkol aldığı genelde belli olmaz, her zamanki gibi davranırdı. Çocuklar babalarının alkollü olup olmadığını bir türlü ayırt edemez annelerininse nasıl derhal anlayıverdiğini merak ederlerdi.

Bir gün torununun “babaanne sen dedemin içtiğini nereden anlıyorsun?” sorusu karşısında kadıncağız, o kimselere söylemediği sırrını torununa açtı:

-Oğlum, deden içtiği zaman alnı ay gibi parlar. Bir yudum dahi alsa ben anlarım.

Hasan'ın, hayatı boyunca, bu halinden hiç haberi olamadı. Eşinin bu işi nasıl çözdüğünü bilemedi ama içtiğini hep inkâr etti. Fazla alkol aldığı bir gün Kıymet'in kalıplaşmış sitemi bu kez Hasan'ı çok kızdırdı ve evden çıkıp gitti. Birkaç saat sonra döndüğünde; hüznü, ağlamaklı ama karar vermiş insanların havası ile konuşmadan oturdu. Çocuklar:

- Nereye gittin baba? Merak ettik.
- Mezarlığa gittim. Kendime bir mezar yeri ayırttım.

Bu laflar anneye yönelikti.

İsterdi ki Kıymet bu olaya üzölsün ve sitem etmekten vazgeçsin. Oysa Kıymet mutfak tezgâhından başını bile döndürmedi, Hasan'ı yok saydı. Bunca yıldır biriktirdiği sessizlikten daha büyük bir sessizlikle işine devam etti. Belli ki bu çerçevlenmiş rolü daha önce de izlemişti.

Sevgiyi gözlerinde taşır ancak kendisine saklar belli etmezdi. Çocuklar da babalarının mezar bekçisine kaç para verdiğini merak eder, ertesi gün gidip parayı geri almasını isterlerdi.

Ömründe birkaç kez parasını ödemesine rağmen mezar yeri olmayanlardan birisiydi Hasan.

Rakı şişesinin nereye saklandığı da bir bilinmezdi. Evin içinde olsa Kıymet mutlaka bulur imha ederdi.

Gecekonduyunun ve yazın gidilen Hacıbektaş'taki evin bahçesi bu konuda babaya pek çok fırsat tanırdı.

Ağaç ve bitki yoğunluğundaki her yer zulaydı Hasan için. Akşamüstleri dalların altı şişeleri

saklayacak mahzen, gelip geçip yaptığı “ağaç bakımı” bir fırt çekme nedeni idi. Kıymet boş şişeyi

nerede bulursa sonraki günlerde orası değişir Hasan'a yeni bir saklama uğraşı çıkardı. Kimi zaman

torun, dedesinin şişesini görüp Arşimet gibi “ buldum babaanne buldum” diye koşar şişeyi teslim eder

“ kurban olsun babaannesini” denilip yanağına bir aferin öpücüğü kondurulurdu. Kıymet'in güldüğünü

çocukları hiç hatırlamıyordu, ağladığını da. Gülmeyi hayal bile edemedi uzun yıllar terzilik yaparak

evine katkı sağladı. Bir türlü denk gelmeyen ve her ay bakkala borçla kapanan aile bütçesi onu çalışmaya mecbur ediyordu. Bir de rakıya giden parayı düşününce manzaraya tüy dikiliyordu. Kirada oturulan yıllarda Kıymet, her Hıdırellez’de komşularla karşı tepelere oyuncak evcikler yapardı. Sonunda, tek mutlu olduğu an iki kez zabıtalardan tarafından yıkıldıktan sonra tamamlanan gecekonduyun içine girdikleri andı. Bir göz odası olmuştu hiç olmazsa. Şimdilerde bunları hatırlayıp torunlarına; dedelerinin gençliğinde nasıl güçlü olduğunu, kayaları kırarak tek başına nasıl ev yaptığını, tren şefi olarak gittiği yerlerden getirdiklerini, kış aylarında dönüşünde bıyıklarından buzların sarktığını masal gibi anlatır, anılarını torunlarına oyuncak yerine sunardı.

Kıymet, acısını derin yaşadı; üç kardeşi ve iki eniştesi trafik kazasında öldüklerin de ağlayamadı. Cenaze töreninde mezarlıkta bayıldı. İki gün kendini bilmedi. Kim bilir “gülmedim ki ağlayayım” diye düşünürdü herhalde. O gün sadece bir gövdeden ibaretti. Yoktu sanki. Kendini yok etti. Çakır mı, yeşil mi olduğu anlaşılmayan gözleri kömür siyahına döndü. Ulu bir şaman kadın gibi kendini soyutlayıp sürekli düşündü. Yemedi, içmedi. Bir deri bir kemikti. Bir kemik bir deriye dönüştü. Gülme hayalinin bile hiç olamadığı günler geçirdi. Çocukları “Biz yetiştik, büyüdük” dediğinde zaten gülmeyi öğrenememişti. Bilemediği için gülemedi. Hasan’ın hastalığı giderek arttı, yiyemez, içemez oldu. Bir kalp krizi sonunda Hakk’a yürüdü. Kıymet, herkes gözyaşına boğulmuşken yine kılını kıpırdatmadı. Bir süre sonra bahçeye çıktı, donuk bakışlarla, sararmış yaprakların üzerinde basarak, çok iyi bildiği bir köşeye geldi. Arkasından torunu endişeli bir şekilde onu takip ederken “orada ne olabilir ki?” diye düşündü. Bir süre sonra, babaannesi duvar dibinde, ellerine batan kuşburnunun içinden gazeteye sarılmış iki şişe çıkarınca, çocuğun gözleri kocaman açıldı. Burnunun sızladığını, boğazının düğüm düğüm olduğunu hissetti ve kendisini tutamayıp, içeri kaçtı. Kıymet, sıkıca sarıldığı şişelerle odasına geçerken, kimseler ağzını açamadı, ortalık ölüm sessizliğine büründü. Gözyaşları yoktu, olsaydı şişeleri doldururdu. Kıymet şişelerle yattı, şişelerle kalktı, şişelerle yürüdü, şişelerle yemek yedi, şişelerle nefes aldı. Ve şişeler yirmi gün sonra ilk kez Kıymet’in ellerinden kayıp yatağın üzerine düşünce sessizlik çığlıklarıyla yeniden bozuldu.

Hasan’ının yanına gitti. Geride yarısı içilmiş iki rakı şişesi kaldı.

İp Nedim İnce

Yaz yine geldi. İçi içine sığmıyordu. Emekli olduğundan bu yana çok sevdiği sahil beldesindeki yazlığa göç vaktiydi.

Otobüs yazlığa yaklaştıkça heyecanı da artıyordu. Nasıl artmasın ki; geçen yaz ayrılırken tavlada ağır bir hezimete uğramış, bu yetmiyormuş gibi bütün kış da telefonla bu ona sürekli hatırlatılmıştı. İntikam saati yaklaşıyordu...

Tabii ki sadece bu değildi. Yazlık arkadaşlarına kavuşacak, yürüyüş yapacak, denize girip yazlığın tadını çıkaracak... En keyifli tarafı da torunları gelecek ve uzunca bir süre onların cıvıltılarını dinleyecek, şen kahkahalarıyla kulaklarının pası silinecekti

Yazlık denize yakın sayılırdı; onun ağır aksak adımlarıyla on dakika...

Buraya gelince kış uykusuna yatan bir alışkanlığı uyanır, onu her sabah evdeki herkes uyurken erkenden uyandırır ve denize taşırdı. Bu bütün yaz boyunca hiç aksatmaz bunu, huy işte...

Denize girer; girer de öyle uzun boylu yüzmez. Yüz kiloyu bir hayli geçmiş ve kendinden önce giden kocaman göbeğini zorlukla taşıyan, hatta her adımda mızımızlanan bacaklarıyla kıyıda bir kaç metre kadar ilerler, su göbeği hizasını biraz geçince boyun seviyesine kadar eğilir, bunu birkaç kez tekrarlar, biraz serinleyince kumsala döner. Belediyenin sahildeki duşunda çimdikten sonra, yanında getirdiği açılır kapanır sandalyeye, kilometrelerce yüzmüş bir insanın yorgunluğuyla oturur ve dinlenirken de sabah yürüyüşü yapanları seyreder.

Onun için günün en keyifli anları böylece su gibi akıp geçer.

Yine böyle bir sabah, denize girdi, birkaç metre ilerledi, hafif eğilip kalkarak deniz suyunun ferahlatıcı özelliğini tüm bedeninde hissetti. O kadar güzel geldi ki... Havalar beter sıcaktı. Gece doğru dürüst uymak ne mümkün... Öyle olunca da denizin serinliği bir başka keyif veriyordu ve deniz banyosu uzadı da uzadı...

Yorulduğunun farkına varınca kıyıya dönmeye karar verdi. Daha ilk adımda sendeledi. Panik boş durur mu hemen ele geçirdi aklını ve bedenini. Kendini toparlamak için telaşla attığı ikinci adım tabii ki daha dengesizdi ve o ağır beden boylu boyunca denizin içine yuvarlandı.

Bir anda sanki her yer su oldu. Kalbi göğsünden çıkacak gibi çarpıyor, çırpıyor ama panik içindeki telaşlı hareketleri doğrulmasına bir türlü olanak vermiyordu.

Başını suyun üstüne çıkaramadığı için sekiz on metre ötede sahilde yürüyüş yapan insanlara seslenemiyordu. Hoş o fırsatı bulsa sesinin çıkacağı da şüpheliydi. Sabahın bu erken saatinde denizde de kimse yok ki onun koca gövdesiyle çırpınısını görsün.

“Buraya kadarmış” diye düşündü; bir yandan kalkmaya, kurtulmaya yönelik çırpınırken... Ama yine de pes etmiyor, can havliyle ayaklarını delice zorluyor, tepiniyor, ne yazık ki bedenini kaldırmaya ikna edemiyordu bir türlü. Hiç olmazsa başını suyun üstüne çıkarabilmek için bir umutla kollarını bilinçsizce sağa sola sallıyor, kuma abanıyor, su bulanıyor ama baş su üstüne bir türlü çıkamıyordu.

Artık su yutmaya, ciğerleri patlayacak gibi dolmaya ve zihni hafiften bulanmaya başlamıştı. O an aklına ilk, karısı geldi, ardından çocukları, en çok da torunları... Onları göremeyecek, öpüp koklayamayacaktı. Denildiği gibi yaşam gittikçe solan bir film şeridi gibi akıp geçiyordu. Yavaş yavaş umudunu yitiriyor, şuursuzca hareket ettirdiği elleri yavaşlıyor, bacaklarını kıpırdatamıyordu bile...

İşte tam o anda eline bir şey değdi. Bir ip. Umudun diğer adı, bir ip... Var gücüyle bedenini o tarafa döndürdü, iki eliyle kavrayıp ve can havlinin yarattığı ek kuvveti kullanarak suyun içinde oturabildi. Artık başı suyun üzerindeydi ve sanki saatler sonrasında ilk kez hava soluyordu.

“Nefes almak ne kadar harika bir şeymiş!” İlk solukla birlikte aklından geçen ilk düşünceydi bu...

Biraz soluklandı. “Ne garip” dedi, sonra. Az önce her şey bitmişti; şimdi kaldığı yerden tekrar başlıyor. Plaj sınırını belirleyen dubaları sahile bağlayan bir ip sayesinde.

İpten güç alarak ayağa kalkmak istedi; olmadı, bir daha denedi yine olmadı.

Bu kez kıyıya doğru gitmenin yollarını aramaya başladı. Ayaklarını deniz dibindeki kuma uzatıp daha sonra bükerek ve ipten de kollarıyla çekerek sahile doğru zorlu bir yolculuğa başladı. Yarım metre kala kıyıya; gücü tükendi, üstelik deniz tabanı sahile doğru dikleşiyordu ve bacakları o taraftaydı.

Bir yandan dinlenip güç biriktirirken bir yandan da paniği bütünüyle def etmeye çalışıyordu. Sorun tamamen ortadan kalkmış değil. Akli devreye sokmak lazım.

Bir ses “yürüyenlere seslen, yardım iste” diyor. Başka bir ses zihninden, “ip elinde, biraz daha dinlen, kendin ayağa kalkarsın” diyordu.

Sabah yürüyüşündekilerden birinin dikkatini çekti. Yoldan kumsala inip yardım isteyip istemediğini sordu. Utandı ses çıkaramadı. Derken ikinci bir yürüyüşçü de işin içine girdi. O da aynı soruyu sorunca tüm cesaretin toplayarak; “ evet isterim, ayağa kalkmama yardım eder misiniz?” diye yanıt verdi; duyulur duyulmaz bir sesle.

Paçalarını sıvayıp denize girdiler, iki kolundan tutup ayağa kaldırdılar ve kıyıdaki sandalyesine oturtular.

İyi olduğundan emin olduktan sonra, onu orada bırakıp gittiler.

İyice dinlendi ve ardından yavaş yavaş duşa gitti. Her zamankinden daha fazla kaldı suyun altında. Yaşadığı ölüm korkusunu suya veriyordu adeta.

Hiçbir şey olmamış gibi eve döndü. Herkes kalkmış, kahvaltı hazırlanmıştı. Her zamankinden daha da neşeli bir şekilde sofraya oturdu. Karısına iltifatlar etti kahvaltı boyunca. Torunlarını sık sık yanına çağırdı, doyasıya öptü onları, kokularını içine çekti. Çocuklarını aradı kahvaltıdan sonra ve onları ne kadar çok sevdiğini söyledi...

Olan bitenden tek kelime etmedi.

Sonra... Sonra kararını verdi. Yarın sabah yine denize girecek, o keyifli saatleri yaşamaya devam edecekti, çünkü hayat her şeyiyle ve her şeye rağmen güzeldi...

Bir Lira

Hasan Erbay

Yine art arda nöbet tuttuğum günlerden biriydi. Epey yoğun geçen gecenin ilerleyen bir vaktinde odama geçmiş, bu saate kadar da deliksiz uyku çekmiştim. Dışarıda güneş iyice ortalığı yakmaya başlamıştı. Yaz günlerinin alameti kumrular, dalları pencerenin camına degecek kadar uzamış elli yıllık çam ağacının içinden, belirsiz bir boşluğa doğru o kendilerine özgü guguklarını haykırıyordu. Kendime geldiğimde, ilk önce öğlen oldu sandım. Nasıl bu vakte kadar uyumuş olduğuma hayretler ederek aceleyle doğruldum yataktan. Aşırı yorgun değilsem kendimi öyle çok da uykuya vurmazdım. Gözlüğüm nerede, telefon nerede, steteskobum, çoraplar, yastık kılıfı filan derken saatin kaç olduğuna bakmak bile aklıma gelmemişti.

Odanın yarı açık penceresinden içeriye, çiçek kokularına bulanmış tatlı bir serinlik süzülüyordu. Karnım acıkmış, ağzım burnum kurumuş halde lavaboya dayanıp iki avuç su serptim yüzüme. “Allah Allah,” dedim kendi kendime, “Nöbet mi çok sakın geçti, yoksa bizim Ferit mi işi kaptı?” Bazı nöbetlerde beş dakika bile susmayan sabit telefona baktım göz ucuyla. Bir kere bile çalmamış, cep telefonuma tek bir çağrı ya da mesaj düşmemişti. Bunca sakinlik hayra alamet değildi. En iyisi hemen toparlanıp aşağı inmeli ve ne olup bittiğini öğrenmeli, akşamki curcunanın ardından acil servisteki vaziyetin ne olduğunu bizzat görmeliydim. Birkaç seri hareketle hazırlanıp, yatağı üstünkörü toplayıp, saçımı da kafamın arkasından iki üç kere sıvazlayıp çıktım odadan. Üstünü başını acele toparlayıp çıkmak, doktorların sonradan öğrenmek zorunda kaldıkları bir alışkanlık sanırım. Ben bugüne kadar daha bir tek, evet bir tane bile örneğini görmedim; bir yere çıkacağı zaman sallana sallana hazırlanan doktorun.

Tutacak yeri ahşaptan olan, millet elini süre süre artık iyice kayganlaşan merdiven korkuluğuna tutunarak indim bir alt kata. Sıradan bir Anadolu ilçesi için dizayn edilmiş, bakan göze göre değişmekle birlikte dışı şatafatlı içi vasat bir acil servisti. Burayı üç doktor döndürüyorduk. Böyle bir acil servis üç doktorla yürür mü? Biz yürütüyorduk işte. Bazı günlerin akşamında evimden uzakta, bir yaşını yeni doldurmuş oğlumun mışıl mışıl uyuduğunu görmeden geçen gecelerde, nasıl olup da gençliğimin erken bir vaktinde tıp fakültesini tercih ettiğimi düşünürdüm. Katlanılan bunca sıkıntıyla bünyeyi hırpalamaya ve gençliğin en güzel dönemlerini, meslek hayatımda asla karşılaşmayacağım onlarca sendromun ismini ezberlemekle geçirdiğime değip değmediğini sorgulardım. Çoğu zaman da değmediğine hükmeder; geçip giden gençliğime, üç numara gözlerime, tepeden kulak hizama kadar dökülmüş saçlarıma hayıflanırdım. Nöbet ertesi günlerde yorgunluktan, eve neredeyse sürünerek giderdik. Hele bazısında, doktor odasından ikindiye kadar çıkamaz, ancak o vakit kendimize gelip hastaneden ayrılabilirdik. Sahi, o günler mi öyleydi yoksa şimdiki doktorlar mı pek bir nazlı, bilmiyorum.

Acil servisin girişinde kayıt alan akşamki sekreter gitmiş yerine başka bir kız gelmişti. Bir türlü ismini aklımda tutamadığım, Hafize miydi Hanife miydi, kızla merhabalaşıp girdim acile.

Müşahede odasında uykulu gözlerle çevreyi tarayan birkaç hasta yakını ile horultusu elli metre öteden duyulan derin uykusunda yorgun işçiler vardı. Akşam yedikleri bir şeyden olsa gerek bedeninde alerjik reaksiyon gelişen, uzaktaki bir şantiyenin işçileriydi bunlar. Bitişik odaların birinde yanı başında gezinen iki çocuğuyla yorgun, başındaki eşarbi düştü düşecek bir kadın. Şaşırtıcı derecede sakin bir ortamın içinde odaları kontrol ede ede bizim esas mekâna, müdahale odasına ulaştım. Yeni silinmiş zeminden kesif bir çamaşır suyu kokusu yükseliyordu. Hemşirelerden kimisi nöbete yeni gelmiş, kimisi henüz nöbetten çıkmamıştı. Biri ilaçları kontrol ediyor, öbürü nöbet defterini bir yerlere yetiştirmeye çabalıyordu. Ferit'se duaya durmuş Budist bir rahip gibi iki elinin avuç içini birleştirmiş alnını da bunların üstüne koymuş, açık mavi doktor masasında şekerleme yapıyordu.

Genellikle böyle olurdu hafta sonları. Sabahtan pek fazla hasta gelmez, acil servis ancak kahvaltı tombak faslından sonra kalabalık olmaya başlardı. Bunu bilen sağlıkçılar da ortalık biraz durulduğunda hemen istirahat faslına geçer, yeni bir hasta akını belirene kadar sabahın bu tatlı zamanlarını geceden kalma gözlerini dinlendirerek geçirirlerdi. "Kalk bakalım uykucu," dedim Ferit'e. "Öyle tembel tembel yatmak yok! Burası yan gelip yatma yeri mi?" Sesimi duyunca birden irkilen genç meslektaşım alnında belirmiş derin izle baktı bana. "Ağabey sen miydin?" dedi.

Ferit büyük bir ilin, ismi de kendi gibi haşmetli bir tıp fakültesinden yeni mezun olmuş ince, uzun boylu, sivri çeneli bir genç adamdı. İlk tayini üç hafta önce buraya çıkan, mesleğe karşı heyecanlı, çiçeği burnunda dördüncü hekimimizdi. Yeniyetme arkadaşlarından bazılarının yaptığı gibi daha göreve başlamadan istifa edip gitmezse, onun varlığıyla biz de ayda on nöbet tutmaktan kurtulmuş olacaktık. Bu umut bizi içten içe sevindiriyor, heyecanlandırıyor, çoluk çocuğumuza daha çok zaman ayırma konusunda bizi gayrete getiriyordu. Aynı dolambaçlı yollardan geçmiş meslektaşları olarak, ilk ay Ferit'e hiç nöbet yazmamıştık. Ondandır istediğimiz tek şey, bizimle birlikte nöbetlere kalması, işi kapması; adli raporu, kırmızı reçetesi, gaspçısı, madde bağımlısı, kronik ürtikerlisi ve sık sık arıza veren röntgen cihazıyla acil servisin işleyişine alışmasıydı.

Genç meslektaşım, kendisini öylece uyuklarken yakaladığım için biraz mahcup ama çokça da yorgun gözlerle bana gülümsedi. Karşısındaki sandalyeye otururken "Hayırdır? Sakin miydi, yoksa beni uyandırmak istemediniz mi?" diye sordum. "Yok ağabey, sakindi." dedi Ferit gözlerini elinin tersiyle ovuştururken. "Üç beş hasta geldi, çok bir şeyleri yoktu açıkçası. Ben baktım, gönderdim hepsini. Akşamki o felaket yoğunluktan sonra seni bir daha yormak istemedim." Son sözleri ağzından çıkarken dudagının kenarında sinsisi bir gülümseme belirdi. "Ne o," dedim. "Yoksa şu yaşlı herifi yormayalım mı diyorsun şu hemşire elebaşısıyla." On adım ötede ilaç dolabını kontrol etmekte olan Nazan Hemşire'yle göz göze geldik. O da gülümsedi.

Röntgen teknisyeni, elinde henüz kurumamış filmlerle girdi içeri. Ayakta direkt batın grafisini çekmek için onca uğraşp yine de bir şeylerin eksik kaldığını haykıran çaresiz bir bakışla filmi uzattı. "Hocam, makine yine arıza yaptı... Beş kere denedim, en iyi görüntü bu," dedi. Yumuşak fakat itiraz götürmez bir tonda sözüne devam etti: "Görüntü üst üste çakışıyor, bir türlü netlik sağlayamadım, kusura bakmayın." Ferit, sanki yıllardır burada çalışıyormuş gibi kendinden emin bir

rahatlıkla koltuğundan geri kaykılarak aldığı röntgen filmini, neredeyse bir tam dönüp arkasındaki panoya taktı. Düğmeyi indirince, bembeyaz parlak zeminin önünde duran film net bir şekilde ortaya çıktı. Genç meslektaşım, iki üç yaşındaki bir çocuğa aitmiş gibi duran batın grafisine, önce iyice dibine yaklaşmış bakıyor, sonra bir de kafasını geri verip uzaktan bakıyordu. Gördüğünün ne olduğuna kadar veremedi mi zordur bir doktorun işi. Elinde çevirdiği kalemi, filmdeki çevresi keskin sınırlarla belirgin üç opak / parlak alanın üstünde gezdiriyor, bu hareket onu kesmiyor arada bir de sivri çenesini kaşıyordu. Doktorluk bazen de böyle bir şeydir, elindeki imkanlar dahilinde ilerlemeye çalışmak. Tıpkı ipin üstünde terazisiz yürüten cambaz gibi.

Gençlerdeki özgüven patlamasına hep hayran olmuşumdur. Belki de kendi gençliğimde bugünlere nispeten alçakgönüllü olduğumdan, öyle her bir şeye benmerkezcilik bakmadığımdandır. Sağından solundan büyüklük fıskıran kimselere bulaşmak, beni ilgilendirmeyen işlere karışmak gibi bir huyum yoktur. Bizim Ferit, röntgen teknisyeni kıza rica olmaktan çok emir verir gibi bir tonda seslendi: "Çağır bakayım şu kadını." Asılı duran röntgen filmiyle ilgili bana bir şey sorulmamıştı. Ne yalan söyleyeyim, ben de belki biraz alınganlıktan olsa gerek konuya dahil olmamak için yol arıyor, uzak duruyordum.

Bir müddet sonra, teknisyen kızın ardı sıra bir kadın çıktı geldi. Yüreğindeki endişeden çehresi bulanmış, elleri tir tir titreyen kadının, biri kucaklarında öbürü de yanında iki çocuğu vardı. Az önce içeri girerken fark ettiğim bu genç kadın eşarabını düzeltmiş, küçük çocuğun çantasını oyunağını toplamış, korku ve ümit arası meraklı gözlerle bize bakıyordu. "Hanım," dedi Ferit; "Emin misin bu çocuğun para yuttuğundan?" Boynu bükük kadın, ümitsiz cevap verdi doktora: "Ben görmedim doktor bey, aha benim oğlan söylüyor para yuttuğunu... O görmüş, illa yuttu diyor!" Kadın hayli utangaçtı, gözleri ikide bir önüne devriliyordu. Aslı astarı olmayan bir iş neticesi acil servise gelmiş olmaktan, hatta belki de doktorlara yalan konuşuyor sanılmaktan ötürü de mahcuptu. Küçük çocuğun para yutmamış olma ihtimali de hayli güçlüydü. Ya çocuk para yutmadıysa? Aslında iyi bir şeydi para yutmamış olması, ama gel de bunu sabahın köründe kendini böyle bir vakayla meşgul eden doktora anlat bakalım.

Boyu annesinin belini ancak geçen çocuk da anacığının ardına saklanmış, korkudan irileşmiş gözlerle bakıyordu bize. "Gel bakalım yakışıklı," dedim çocuğa oturduğum yerden. "Adın ne senin?" Başparmağını dişlerinin arasına götürüp ısırıldı, o da utanmıştı. Yavaşça kendime çektim öteki elinden. Maviye çalan gözlerini gözlerime verdi önce. "Kaça gidiyorsun sen bakayım?" "İkinci sınıfa geçtim." dedi çocuk ihtiyatlı bir gülümsemeyle. Sınıf geçmenin muazzam bir başarı sanıldığı zamanlardaydı. "Kardeşin ne yaptı, para mı aldı ağzına?" dedim. Çocuğun bir anda suratı asıldı, dudak kıvrımları gerildi. Bitimine az kalmış bir macera filminin vurucu cümlesini bekler gibiydim. "Benim paramı yuttu hıyar!" dedi sinirli şekilde. Arkada bir gülüşme koptu, söylediği şey için çocuk bir daha utandı. Kadının sol yanından eğilip genç stajyer hemşirelerin olduğu tarafa ciddi bir bakış fırlattım. Yaptıkları yanlıştın muhtemelen farkına varıp hepsi önce ciddiyete büründü, ardından birkaç saniye içinde de oradan kayboldular.

Gözün gördüğüyle kulağın duyduğu birbirini tutmazsa, gördüğüne göre hüküm veriyordu doktorlar. Röntgen filmi askıda duruyor, Ferit gidip gelip filmi inceliyor, şöyle olamaz, böyle gidemez türünden kendince öntanılar arıyordu. "Kaç para yuttu bakiim senin kardeşin?" diye sordum çocuğa tekrar. "Bir liramı yuttu aptal şey!" dedi çocuk. Kadın sırtından dürttü oğlanı, kucagındakiyse öylesine manasız göz gezdiriyordu acil servisin içinde. Demek bir liraydı; belli ki çocuğun parası pek kıymetliydi. Oysa büyüğü küçüğü olur mu kıymet verilen şeylerin? Filmdeki görüntü ile bizim elimizdeki bilgi maalesef birbiriyle örtüşmüyordu. Filmin görüntüsü berbat, tekniği sorunlu olsa da üç tane opak alan orada gözümüzün önünde duruyordu.

Çocuğa teşekkür edip az önce ağzına götürdüğü küçücük elini kibarca sıktıktan sonra, nöbetten ayrılmak için hazırlanmak üzere üst kattaki odanın yolunu tuttum. Benim ayrılıyor olduğumu fark eden Ferit, iyice içine daldığı röntgen filminden kafasını kaldırıp bana bakınca gözlerimiz çakıştı. Tüm muzipliğimi suratıma yapııştırarak gülümsedim ona. "Sor bakalım," dedim. "Bir lira kaç paradan oluşuyormuş?" Başka tek bir kelam dahi etmeden çıkışa yöneldim. Mahsus yavaş adımlarla ilerliyordum ki arkamdan gelen konuşmaları duyabileyim. Gülümseyerek ayrıldığım acilin kapısına yaklaştığımda, geriden şöyle konuşmalar duyuluyordu:

"Bir lira abi işte; biri elli kuruş, ikisi de yirmi beş kuruş!"

"Ahan da hepsi görülüyor filmde..."

Traktörlü Adam

Şekip Altuncan

Uzun yaz günlerinden birisiydi. O gün ilçenin pazarı olduğu için hem hastaneye, hem de muayenehaneye fazla hasta gelmiş, oldukça yorulmuştum. Akşamın alacakaranlığı çökmüş, hava sıcak, caddeden tek tük araç geçiyordu. Masamın üzerinde yığılı duran hasta kartlarını gözden geçiriyor, eksik olanları dolduruyordum. Pencerenin dışından gelen yoğun motor gürültüsü ile irkildim. Perdeyi araladım, dışarıda büyük tekerlekleri olan kocaman bir traktör duruyordu. Motoru o kadar ses çıkarıyordu ki, karşı sıradaki esnaf ne olduğunu anlamak için dükkânlarından çıkmak zorunda kalmışlardı.

Traktör'den yaklaşık kırk beş yaşlarında, uzun boylu, kasketli bir adam indi. Ardından eşi olduğunu düşündüğüm bir kadının inmesine yardım etti. Adam önce çevreye bir göz attı, daha sonra muayenehanemin kapısına doğru yürümeye başladılar. Biraz sonra muayenehanemde ki yardımcı kadın odaya girerek, "Doktor Bey, köyden bir hasta geldi, size muayene olacaklar, kartını çıkardım," dedi. İçeri almasını söyledim.

İçeri giren adamın güneşin etkisiyle daha da koyulaşmış esmer cildi, geniş yüzü, ince, sivri bir burnu vardı. İri yarı, yakışıklı bir adamdı. Gömleğinin altından gelişmiş adaleleri belli oluyordu. Altınla kaplanmış dişlerinin gözüküğü geniş bir gülümsemeye elini uzattı. Eli çok çalışkan bir insanın özelliklerine sahipti. Derisi kabalaşmış, avuç içleri ve parmak kenarlarında nasırlar oluşmuştu. İşaret parmağı ile orta parmak arası içtiği fazla miktarda sigaraya bağlı olarak sararmıştı. Kendine güvenen insanların tavrı ile elimi kuvvetlice sıkarak eşini muayeneye getirdiğini söyledi.

Gereken sorgulamadan sonra kadını muayene ettim. Hastanın hafif bir bronşiti mevcuttu. İlaçlarını reçete kâğıdına yazarak hastaya uzattım, on beş gün sonra kontrole gelmelerini söyledim. Hastanın kocası teşekkür etti, muayenehaneden çıkarak traktöre doğru yürüdüler. Adamın kendine güvenli hali, gururlu duruşu, samimi konuşması hoşuma gitmişti. Perdenin aralığından traktöre binmelerini izlemeye başladım. Önce kasketini hafifçe yukarı doğru itti, başını sağa sola çevirerek çevresini gururlu bakışlarla süzdü, bana selam verdi. Ardından traktörün marşına bastı; o gürültülü ses caddeyi doldurmuş, penceremin camlarını hafif titretmişti. Gaza kuvvetlice birkaç kez daha bastı, traktörü hareket ettirerek ilerlemeye başladı. Pencereyi açtım, kafamı uzatarak arkadan izlemeye başladım. Adam o dimdik, gururlu haliyle traktörünü ilçenin ana caddesinin tam ortasından sürerek köyüne doğru yola koyuldu.

Hastalar gidince yardımcı kadını odama çağırdım. Hastayı ve kocasını tanıdığını belli etmişti, yıllar önce vefat eden kocası da aynı köydendi. İlçenin beş kilometre ilerisinde, cadde üzerinde bir köydü. Adamı ve ailesini sordum.

"Hocam," diye söze başladı, "Eşimin köyünün insanları çok çalışkandır. Yalnız çoğunun toprağı yoktur. İlçede ve ilçe dışında oturan kişilerin topraklarını ortak olarak kiralar, ekip biçerler.

Toprak sahipleri de çalışkan oldukları için bizim köyün insanlarını tercih ederler. Yalnız bir huyları vardır, yemesini içmesini çok severler. Bu nedenle pek para tutamazlar”.

Gülerek gelen kişileri sordum.

“Gelen kişi köyün en çalışkanlarından birisidir. Çoluk çocuk, hepsi çalışır. Hastanın kocası gururlu bir insandır. Küçük bir toprağı var, onu eker, ayrıca ortakçılık yapar. Üç yıl önce bu traktörü aldı. Traktörüne çok düşkündür, taksi gibi kullanır, her yere onunla gider. Dürüst bir insandır,” dedi.

O yıllarda çalıştığım ilçenin en önemli gelir kaynağı pirinç ekimiydi. Zahmetli ve yıpratıcı bir tarımdı. Bu nedenle çoğu toprak sahibi kendileri ekmek yerine ortağa vermeyi tercih ederlerdi.

On beş gün sonra yine o tanıdık gürültüyü duydum, traktörlü adam eşini kontrole getirmişti. İçeri aldım, muayene ettim, hasta tamamen düzelmişti.

Dışarıda bekleyen hasta yoktu, adamla biraz sohbet etmek istedim. Onu misafir koltuğuna oturturdum, yardımcı kadını çağırarak eşi ile ilgilenmesini söyledim. Sohbeti pirinç ekimine getirdim. Büyük bir zevk ile anlatmaya başladı. Ne zaman ekim yapıldığını, ürünü etkileyen faktörleri, ortakçılıkta bölüşümün nasıl yapıldığını, her şeyi anlattı bana. Sonunda sözü traktörüne getirdim. Gözleri parladı, traktörünün özelliklerini anlatarak köyün en büyüğü olduğunu söyledi. Sanki çocuğunu anlatıyordu. Kendisinden başka kimseye kullandırmadığını, bakımını bizzat kendisinin yaptığını belirtti.

Aramızda güzel bir iletişim gelişmişti. Bu arada parmaklarındaki sigara dumanı izlerini göstererek kaç paket içtiğini sordum. İki paket olduğunu söyledi. Sigara içmenin tehlikeli olacağını belirterek, azaltmasını veya kesmesinin yararlı olacağını anlattım. Çok sevdiğini, bırakamayacağını ifade ederek, konuyu değiştirdi, tekrar traktörüne getirdi.

Konuşmamız bittikten yardımcı kadınla birlikte kapıya kadar yolcu ettik. Kapıda o gururlu hali, nasır dolu eliyle elimi sıkarak teşekkür etti. Yavaşça traktörüne bindi, eşini yanına oturturdu. Şöyle hafifçe dikildi, çevreye gururlu bir bakış attı. O bir kraldı traktöründe otururken, kimse onu yıkamazdı. Vitese takarak aracı gürültülü bir şekilde yine caddenin tam ortasından, esnafın ilgisini çekerek sürmeye başladı. Gözden kaybolana kadar onu ve traktörünü izledim.

Üç ay sonra o gürültülü sesi pencereimin önünde yeniden duydum. Traktörlü adamın geldiğini anlamıştım. Bu sefer yalnız gelmişti. İçeri aldım, yine o gururlu ve kendine güvenli haliyle, “Doktor Bey, bu sefer kendim için geldim. Bir haftadır sırtımda ağrı var, dün gece balgamımda kan gördüm, bu nedenle size görünmek istedim,” dedi.

Bunu duyunca canım sıkıldı, ancak belli etmedim. Muayenesini yaptım, akciğer filmi gerektiğini söyleyerek hastaneye gönderdim.

Filmi çektirip getirdi. Masamın yanında duran ışıklı çerçeveye takarak inceledim. Canım iyice sıkılmıştı, sağ akciğerin üst kısmında büyük bir kitle mevcuttu. Kitle akciğerin tehlikeli bir tümörüne benziyordu.

Kendisine dönerek sıkıntımı belli etmeden akciğerinde iltihap olduğunu söyledim. Bizim imkânlarımız ile tedavi edemeyeceğimizi, Ankara’ya gitmesi gerektiğini ekledim.

“Olur, Doktor Bey,” dedi hiçbir şeyden kuşkulandıktan, “sen ne istersen onu yaparım. Birkaç gün içinde işlerimi yoluna koyayım, hemen giderim.”

Gideceği hastaneyi ve düşüncelerimi belirttiğim mektubu eline vererek gönderdim.

On beş gün sonra neticeleri getirdi. Bu sefer yanında yetişkin oğlu da vardı. Korktuğum gerçekleşmişti. Akciğer tümörü tanısı konulmuş, kemoterapi dediğimiz ilaç tedavisi önerilmişti. Kendisi iltihap olduğunu düşünüyordu, gururlu tavrı ile sesini hafif yükselterek hastalığı yeneceğini söyledi. Çok üzülmuştüm, belli etmeden teşvik edici sözler söyledim.

Yine kendinden emin ve o gururlu haliyle traktörüne bindi, sürmeye başladı. Arkasından bir süre seyrettim.

Hastaya ilaç tedavisine başladık. Ancak her geçen gün daha kötüye gidiyordu. O dağ gibi adam giderek erimekteydi. Ara sıra ateşi yükseliyor, ağrıları artıyor, bana muayeneye geliyordu. Birtakım destekleyici tedaviler veriyordum. Her geldiğinde de traktörünü kendisi kullanıyor, o gururlu ve vakur halini hiç bırakmıyordu.

Aradan altı ay geçti, hastalık çok ilerlemişti. Bir gün oğlu beni aradı, babasının ateşinin çok yükseldiğini, muayene için gelmek istediğini söyledi. Artık yapılacak bir şey kalmamıştı, sadece destekleyici tedavi verebilirdim. Oğluna bunları anlattım. Hastanın ısrarla muayeneye gelmek istediğini belirtti.

Bir süre sonra pencereden o bildik, aşına olduğumuz sesi duydum. Yanımda çalışan kadınla birlikte dışarı çıktık. Traktörü yine kendisi kullanarak gelmişti. Bu sefer çok hasta ve halsiz görünüyordu. İyice zayıflamıştı. Oğlunun ve eşinin yardımı ile traktörden güçle indi.

İçeri aldım. Ateşi yüksek, tansiyonu düşük, nabızı çok hızlı atıyordu. Artık son günlerini yaşıyordu hasta. Hastaneye yatırarak destekleyici tedavi yapmayı önerdim. İtiraz ederek kabul etmedi. İlaçları yazmamı, evinde serum taktırabileceğini söyledi.

Reçetesini yazdım, teselli edecek bazı sözler söyledim. Bana dönerek gözümün içine baktı. O güçlü hali kaybolmuştu. Gözler çukura kaçmış, bakışları canlılığını yitirmişti. Hafif istihzalı bir şekilde dudaklarını kıvrırdı, gülümseyerek teşekkür etti. İskelete dönmüş parmakları ile elimi cansız bir şekilde sıktı.

Traktörüne kadar yolcu ettim. Seleye çıkmasına oğlu yardım etti. Traktörü oğlu kullanmak istedi, hemen reddetti, eliyle oğlunu iterek seleye iyice yerleşti. Yana döndü, arka tekerin üstündeki çamurluğu okşadı. Bana cansız, feri kaçan gözleri ile baktı, hafif bir el hareketiyle selam verdi. Baktım, karşı sıradaki esnaf ta dışarı çıkmışlar, onu izliyorlardı. Onların izlediğini görünce yine aynı gururlu tavrını takınmaya çalışarak sele üzerinde biraz daha dikleşti, çevreye bir göz attı. Vitesi takarak traktörü sürmeye başladı.

Arkadan izlemeye devam ettim, önünden geçtiği dükkânların içindeki esnaf dışarı çıkarak geçişini seyrediyorlardı. Traktörü kullanırken başı ara sıra önüne düşüyor, traktör yalpalıyor, tekrar kendine geliyor, dik oturmaya çalışıyor, sürmeye devam ediyordu.

Kaybolana kadar izledim traktörü ve üstündeki adamı, son görüşüm olduğunu biliyordum.

Ertesi gün yardımcı kadın hastanın sabaha doğru vefat ettiğini söyledi.

RuŖen Ağa'nin Heykeli

Ümit Evran

Ruhi Efendi, orta yaŖlarda kendi halinde bir vatandaŖtı. Kasabadaki Çiftçi Malları Koruma Kooperatifi'nde getir götür iŖleri yapan küçük bir memurken, erken denilebilecek bir yaŖta emekli olunca, çok yakındaki köyüne yerleŖti. Köylük yer, ne de olsa kasabadan bayağı ucuzdu, geçinmek çok daha kolaydı. Köyde baba yadigarı evde oturunca, kira derdinden de kurtulmuŖtu. Yine atadan kalan üç evlek tarla ile oyalanıp gidiyordu. Bu tarlaya mevsimine göre kışın ıspanak, lahana, kereviz, yazın domates, biber, patlıcan ekiyor sebzeye para vermiyordu. Tarlanın sınırlarını belirlemek için, bir kısmını babasının diktiği erik, Ŗeftali, kayısı ve kiraz ağaçlarının meyveleri sadece kendisine değil, konu komŖuya bile yetiyordu. Oğlu sanat okulunu bitirdikten sonra büyük Ŗehirde iŖ bulmuŖ, elektrik teknikeri olarak çalıŖıyordu, kızı ise yakın köylerden birine gelin gitmiŖti. Arada ihtiyaç oldukça kasabaya iniyor, onun dıŖında köyde karısıyla birlikte geçinip gidiyordu.

Mevsim bahara dönmüŖtü. Tarlayı sürme zamanı gelmiŖti. Ruhi Efendi komŖusuna rica etmiŖ, onun atıyla pulluğunu ödünç almıŖtı. Köy yerinde bu tür yardımlaŖmalar çok olağandı, herkes elinden geldiğince birbirine yardımcı olur, iŖin bir tarafından tutardı. Ruhi Efendi öğleye kadar tarlanın yarısını falan sürmüŖtü. Sonra tarlanın köŖesindeki dama gitti. Öğlen evden getirdiği çıkımı açtı, yemeğini yedi, biraz dinlendi. Sonra tekrar iŖe koyuldu. Bir saat kadar daha tarlayı sürdü, derken at aniden adeta Ŗaha kalkar gibi oldu. Ruhi Efendi elindeki kırbaçla birkaç kez vurdu, at tekrar zorladı ama hayvan yerinde sayıyordu. "Allah Allah..." diye söylenerek, pulluğun takıldığı yere baktı. Pulluğun oku bir taŖın altına saplanmıştı. Ata tekrar birkaç kırbaç daha vurdu fakat atın gücü o taŖı yerinden sökmeye yetmiyordu. Damdan bir çapa getirip, taŖın görünen kısmının etrafını açıp, atın iŖini kolaylaŖtırmayı düŖündü. TaŖın etrafını eŖelemeye baŖladı. O kazdıķça taŖ daha bir görünür hale geliyordu fakat bu bildiğimiz doğal bir taŖa benzemiyordu, sanki insan elinden çıkmıŖ gibiydi. YanılmamıŖtı, kazdıķça avuçları arasında bir insan baŖı Ŗekillendi.

Çok heyecanlanmıştı, bu bir heykeldi! Acaba kimin heykeli idi? Onu buraya kim koymuŖtu? Kaç yıllık bir heykeldi? Arka arkaya sıraladığı bütün bu soruların elbet bir yanıtı olmalıydı ama onun bu konuda hiçbir fikri yoktu. Tabii esas soru da: "Acaba bu heykel kaç para ederdi?" Ruhi Efendi aslında öyle para hırsı olan biri falan değildi, Ŗunun Ŗurası geçinip gidiyordu iŖte ama bu sefer fırsat ayağına kadar gelmiŖti. Buna da hayır denilmezdi. Sonra ayağını çimdirdi, kendi kendini azarladı: "Bırak Ŗimdi hayal kurmayı da, önce ne yapacağını planla." Öyle ya gündüz gözü ile herkesin gözü önünde tarladan heykel mi çıkarılır? Çıkarsan bile nereye taŖınır? Bir de ele güne rezil olmak var. Sonuçta heykelin çok az görünen baŖını tekrar toprakla örtüp, tarlayı sürmeyi bıraktı. Atı ve pulluğu komŖusuna geri götürdü. KomŖusu: "Hayrola Ruhi Efendi, bakıyorum bugün çok çalıŖkansım, gün batmadan bitirmiŖsin tarlayı sürmeyi." Ruhi Efendi omuzlarını çekti: "Yok be komŖu hepsi bitmedi ama ben yoruludum, geri kalan kısmı da çapayla tamamlarım artık."

O akŖam heyecandan yemek bile yiyemedi, içi içine sığmıyordu. Karısı da kırk yıllık kocasında bir tuhaflık olduğunu sezmiŖti ama bir Ŗey soramıyordu. Köyde biraz el ayağın çekilmesini

bekledi, sonra karısına bile haber vermeden evden çıktı. Şimdi tarlada el yordamıyla heykeli ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Yanında el feneri de getirmişti ama ne olur ne olmaz diye, etrafın dikkatini çekmemek için el fenerini açmıyordu. Neyse ki onun şansına o gün güzel bir mehtap vardı. Ruhi Efendi heykele bir zarar vermemek için çok dikkatlice kazıyordu. Bir saat kadar uğraştıktan sonra heykel tamamen ortaya çıkmıştı. Heykelin dört bir yanında küçük birer hendek olunca, heykel tamamen ortaya çıkmıştı. Bu insan boyundan kısa ama bir metreden biraz daha büyük bir erkek heykeli idi. Ruhi Efendi soluklandı, cebinden mendilini çıkarıp, terini silerken: “Musalla taşında mevta gibi görünüyor” dedi, sonra da sözünü “Tövbe tövbe” diye tamamladı.

Peki şimdi ne olacaktı? Heykeli yalnız başına yerinden oynatamıyordu bile. Tamam da, bu saatten sonra bu heykel burada böylece bırakılıp gidilmezdi herhalde. Ruhi Efendi heykelin ayak kısmının altını dizine kadar boşalttı. Şimdi heykelin belden aşağısı cimnastikçiler gibi yere paralel uzanıyordu. Ayaklardan yan tarafa doğru yüklendi. Bu sefer heykeli, yerinden oynatmayı başarmıştı, başarmaktan da öte ayakları sağ taraftaki çukura düşen heykelin başı kendiliğinden topraktan ayrılmış, bir miktar havaya kalkmıştı. Fakat bu koskocaman taş parçasını yalnız başına kaldırıp, bir yerlere taşınması imkansızdı. İş buraya kadar gelmişken ne yapıp edip, gün doğmadan bu heykeli gözden irak bir yerlere götürmek zorundaydı.

Çaresiz eve döndü. Karısını yataktan kaldırdı. Kadıncağız önce uyku sersemi anlatılanlardan hiçbir şey anlamadı ama çaresiz kocasının peşine düştü. Bir süre sonra tarlada yine heykelin başındaydılar. Ruhi Efendi damdaki, ağır eşyaları taşımak için, daha çok inşaatçıların kum, çimento falan taşımak için kullandıkları, önde tek tekerleği, arkada iki sapı olan arabayı getirdi. Heykelin sağ tarafındaki hendeği biraz daha eşeleyip, büyüttü ve oraya bu arabayı yanlamasına yatırdı. Heykelin altını biraz daha boşalttı. Sonra karısı karşı tarafa geçip, arabanın kaymasına engel olmak için, destek verdi. Ruhi Efendi de alçak sesle bir “Ya Allah” çekip, heykeli arabanın içine devirdi. Bunu yaparken beli bir hayli zorlanmıştı, bir süre doğrulamadı.

Artık köyün horoz sesleri tarlaya kadar ulaşıyordu, gün ağarmak üzereydi. Arabayı ite kaka dama kadar taşıdılar. Sonra orada eline geçirdikleri kilim benzeri bir örtüyü örtüp, damın iğreti kapısına asma kiliti astılar. Köye ulaştıklarında gün ağarmıştı, neyse ki kimseyle karşılaşmadılar. Ruhi Efendi bu maceralı geceden sonra kendine gelebilmek, yorgunluğunu atabilmek için öğleye kadar uyudu. Uyandıktan sonra bir şeyler atıştırıp, doğru tarlaya gitti. Akli elbette ki heykeldeydi, akşam ay ışığında yarım yamalak görebilmişti, damda da zaten elektrik yoktu. Asma kiliti açtı, örtüyü kaldırdı. İşte şimdi heykeliyle yüz yüzeydi ama heykelin yüzü gözü topraktan, çamurdan görünmüyordu. Kovayı aldı, tulumbadan su çekti. Heykelin yüzünü, gözünü yıkayıp pakladı. Heykelin yüzü işte şimdi ortaya çıkmıştı.

Heykel Helenistik Dönem’den kalma, 2400 yıllık bir Apollon heykeli idi. Apollon’un gövdesi hafif sağa doğru dönmüş, sol elinde bir ok tutuyordu. Yüzünde keskin bir ifade vardı. Başında ise defne yapraklarından bir taç taşıyordu.

Ruhi Efendi fazla oyalanmadan köye döndü. Peki şimdi ne olacaktı? Bu heykeli sağa sola göstermeden, fazla dillendirmeden bir an önce nasıl elden çıkarabilirdi? Hiç anlamadığı bir konu idi. Sadece zaman zaman gazetelerde veya televizyonlarda, polisin ya da jandarmanın yakaladığı tarihi eser haberlerini hatırlıyordu. Her birinde "... şu kadar milyon liralık" bazen de "Paha biçilemeyen tarihi eser" başlığı ile verilen haberler aklına geldi. Bir de elleri kelepçeli insanlar, kulak memesini çekip tahtaya vurdu: "Şeytan kulağına kurşun." Sonra tekrar aynı soruyu kendine sordu: "En kestirme yoldan, hiç dillendirmeden ve en çabuk." Aynı soru kafasında birkaç defa daha döndü dolaştı. Derken beyninde bir şimşek çaktı: "Ruşen Ağa!"

Ruşen Ağa şüphesiz köyün en ileri gelenidir. Ağa dediysek Ege'nin ağaları, güneydoğunun feodalite artığı, geniş arazileri, marabalarıyla birlikte satılan ağalarına benzemez. Ruşen Ağa'nın ne yaptığını soracak olursanız, yanıtım "Ne yapmaz ki" olacaktır ya da şöyle özetliyeyim, Ruşen Ağa'nın işi para kazanmaktır! Nereden ve nasıl para kazanılacağını çok iyi bilir. Araba, traktör, ev, arazi...vs ne bulursa alır satar, yeter ki para kazansın. Buralarda 30-40 dönüm toprağı olan zengin sayılır. Ruşen Ağa'nın arazisi 500 dönümden fazladır. Kah mısır eker, kah domates, bazen dilimli kavun, bazen de arpa, buğday... Artık hangisi para edecekse. Ruşen Ağa'nın binlerce ağaç zeytini vardır, sonbaharda konar göçer ailelere zeytinlerini götürü toplatır. Toplattığı ve çevreden satın aldığı zeytinleri kuyulara doldurur. Yüzden fazla zeytin kuyusu vardır, kuyu dediysek, bunlar bildiğiniz su kuyularına benzemez. Kuyuların içi çepeçevre betondur, her biri beş on ton zeytin alır. Kuyulara su basılır ve zeytinlerin bozulmamaları için belli oranda tuz katılır. Sonbaharda doldurulan zeytinler kışın ve baharda satılır. Kimi zaman tuz oranında hata yapılırsa zeytinler bozulur, renki kahveregiye döner ama Ruşen Ağa o bozuk zeytinleri çöpe atmaya kıyamaz ve kimyasallarla rengini siyaha çevirip, diğerlerine karıştırıp, yine satar.

Ruşen Ağa'yı daha yakından tanımak için bir tek örnek anlatsam yeter, gerisine gerek kalmaz. Köyde herkesin sevdiği bir Adil Dayı vardı. Gel zaman git zaman karısı evlerden ırak, o menhus hastalığa yakalandı. Karısının son ümidi ameliyat olmağı fakat ameliyat için tam kırk bin lira gerekiyordu. Adil Dayı'da nerede o para? Bankaya gitse, banka ipotek ister, nerede mal? Kefil arasa, bu devirde bankanın kabul edeceği kefil nerede bulacaksınız? Denize düşen misali, bu Ruşen Ağa'ya gider. Uzun uzun derdini anlatır, "...Ağam böyleyken böyle" der ve yana yakıla, ocağına düştüğünü ve karısını kurtarmak için kırk bin lira borç vermesini rica eder, yalvarır. Ruşen Ağa bu, kaçın kurası, paranın kokusunu yedi dağın ötesinden koklar. Adil Dayı'ya şöyle der:

- Bak Adil bilirsin seni severim. Sana param yok dersem yalan olur ama ben parayla para kazanan bir adamım. Öyle kırkbin lirayı pat diye sana veremem. Bilirsin ben tefeci değilim, üstelik de faiz dinimizce haram. Ben üç kez hacca gitmiş adamım. Ama yine de sana yardımcı olmak isterim.

Adil Dayı şaşkın şaşkın yüzüne bakar. Ruşen Ağa devam eder:

- Şu benim traktörü görüyor musun? Bak bu Fiat ve daha iki yaşında, kız gibi. Bunu sana satayım.

Adil Dayı gözleri faltaşı gibi olmuş bir şekilde daha “Ama ben...” demişken, Ruşen Ağa sol eliyle Adil Dayı’nın ağzını kapatır, sağ elinin işaret parmağını dudaklarına götürüp, hastanelerdeki meşhur hemşire işaretini yapar: “Susss.” Sonra devam eder:

- Bak aslında bu traktörün değeri çok daha fazla ama bunu sana 50 bin liraya satayım. Adil Dayı tekrar bir şey söylemeye kalkar ama Ağa’nın eli yine berikinin ağzını kapar. Bir taraftan da bir senet hazırlamaya başlar. Senette Adil’in 50 bin lira borçlandığı yazılıdır. Adil’e “İmzala” işareti yapar. Zavallı Adil Dayı, imzayı atmıştır ama hala ne olup bittiğini anlamış değildir. Beriki hemen seneti cebinin iç cebine yerleştirir, sonra bir sigara yakar.

Ruşen Ağa daha sonra Adil Dayı’ya dönüp:

- Yahu Adil şu senin Fiat traktör hoşuma gidiyor. Anlaşırsak, onu satın alabilirim. Adil Dayı’nın yüzünde yine hayret dolu “Nasıl yani” bakışı dolanır. Ruşen Ağa gayet soğukkanlı bir şekilde sözünü tamamlar:

- Adil senin traktöre 40 bin lira veriyorum, hem de peşin.

Zavallı Adil Dayı hala neler olduğunu bile tam anlamamış ama 40 bini duyunca hemen razı olmuştu. Çünkü onun akli hasta olan karısındaydı. Önce bir traktör sahibi olmuş, sonra da elini bile sürmediği traktörünü Ruşen Ağa’ya satmıştı. Şimdi Adil Dayı’nın elinde 40 bin lira, Ruşen Ağa’nın cebinde ise tarihi altı ay sonraya atılmış 50 bin liralık bir senet vardı.

İşte Ruşen Ağa böyle bir ağaydı.

Ruhi Efendi heykelini paraya çevirmek için en uygun kişinin bu Ruşen Ağa olduğunu düşündü. Onun eli kolu uzundu, kasabada bir çok gayri menkulleri, kiracıları vardı, tanımadığı yoktu, her partiden yakın dostları vardı. Kendi kendine mırıldandı: “Zengin arabasını yüce dağdan aşırır, fakir düz yolda şaşırır” derler.

Ertesi günü Ruhi Efendi’nin damındaydılar. Ruşen Ağa heykele şöyle bir baktı, sanki çok anlarmış gibi “Aslında o kadar etmez ama bir on bin lira vereyim” dedi. Ruhi Efendi’nin lafi uzatacak hali yoktu, alış veriş bitmişti. Ruhi Efendi mutluydu.

Antika dünyası ilginç bir alemdir. Antika kaba taslak ikiye ayrılır, biri etnoğrafik antika; dededen kalan kehribar tespih, ata yadigarı sedef kakmalı rahle ya da Yatağan kılıç bu gruba girer. Bunlar alım satımı serbest olan tehlikesiz gruptur. Diğeri ise toprak altından çıkanlardır, bunların alımı satımı yasaktır ama esas para da bunlardadır, tabii becerebilene. Anadolu çok sayıda medeniyete ev sahipliği yapmış olan bir coğrafya olduğu için, iyi kötü her köşesinden bir şeyler çıkar. İşte köy köy dolaşıp, köylünün tarlasından bulduğu ufak tefek çanak, çömlek, yağ kandili gibi objeleri ya da çoğu bakır sikkeleri alan bu malzemeleri toplayan kişilere “Ayakçı” denir. Onlar bu malları “Küçük esnaf” denilen kişilere devrederler onlar da “Büyük esnaflara”. Bu büyük esnafların hep yurtdışı bağlantıları vardır, bir fırsatını buldu mu onlar da malı dışarıya gönderirler. Sözün kısası küçüğü büyüğü hepsi de kaçakçı olup, kanunsuz işler yapan kişilerdir.

İşte Çolak Muzo da, bu köyün ayakçısıydı, arada uğrar, köy kahvesine otururdu. Bilen bilirdi Muzo’nun niye geldiğini. Ruşen Ağa köyün kahvecisinden Çolak Muzo’nun telefonunu istedi,

kahveci niye istediğini sormadı bile. Muzo ertesi günü Ruşen Ağa'nın yanındaydı. Ruşen Ağa Çolak'ı heykelin olduğu depoya götürdü. Muzo heykeli görünce adeta nutku tutuldu, bir süre konuşamadı. Hiç bu kadar güzel heykel görmemişti, belki müzelere falan gitse görürdü de, onun işi müzelerle değildi. Karşısındaki soru sormadan o anlatmaya başladı:

- Ağam bu heykel büyük esnaf işi, buralarda bunu satın alacak kimseyi bulamayız. Buna İstanbul'dan alıcı bulacağız.

Ruşen Ağa biraz endişeli: "Aman Muzaffer bu işi sağda sola dillendirme gözünü seveyim" dedi. Çolak'a herkes kısaca Muzo derdi, koskocaman Ruşen Ağa'nın ona tam adıyla protokoler bir şekilde hitap etmesi onu bayağı onurlandırdı.

- Ruşen Ağam hiç olur mu öyle şey? Kaç senedir bu işlerin içindeyim, bunca zamandır bu işi yapıp da deliğe girmeyen kaç kişi var benden başka? Senin için rahat olsun, yalnız benim komisyonumu unutmazsın değil mi?

- Olur mu öyle şey, sen de payını alacaksın elbet.

Çolak Muzo birkaç gün sonra yanında bir adamla köye geldi. Adam 45 yaşlarında, esmer, kirli sakallı, avutları çökmüş, parmakları sigaradan sararmış biri idi. Lafi uzatmadan heykelin bulunduğu depoya yöneldiler, önde Ruşen Ağa, sonra Çolak Muzo, yeni gelen adam biraz arkada kaldı ve depoya girerken çaktırmadan etrafı kolaçan etti.

Heykeli görünce adamın yüzüne bir poker oyuncusunun "Maske surat" denilen duygusuz ifadesi oturdu. Hiçbir şey söylemeden uzun uzun heykelin önüne arkasına dikkatlice baktı. Sonra elini okşar gibi, heykelin çok ince perdahlanmış göğsünde dolaştırdı. Her ne kadar duygularını saklamaya çalışsa da her halinden heykeli çok beğendiği anlaşılıyordu.

Sessizliği Çolak Muzo bozdu: "Ne diyorsun Enis Abi?" Berikinin cevabı tek kelimelik oldu: "Güzel." Adam sonra Ruşen Ağa'ya dönüp:

- Ne kadar istiyorsunuz , diye sordu. Ruşen Ağa dudaklarını büzüp, kafasını iki yana beşik gibi sallayıp "Yüzbin dolar" dedi. Enis 15-20 saniye kadar düşündükten sonra, elini Ruşen Ağa'ya uzattı: "Anlaştık." Her şey o kadar çabuk olup, bitmişti ki, buna en çok Ruşen Ağa şaşırmişti. Karşısındaki adamın hiç pazarlık yapmadan, yüz bin doları hemen kabul etmesine hayret etmiş, hatta hayretten öte pişman olmuştu. "Keşke daha fazla isteseymişim" diye hayıflandı ama artık yapacak bir şey yoktu.

Enis, Ruşen Ağa'ya hitaben: "Yarın gün batarken, kasabanın girişindeki köprü başında bekleyeceğiz. Buraya yabancı plakalı bir araçla gelmemiz etrafın dikkatini çekebilir. Oradaki büyük söğüdün altında malı bizim araca nakledince parayı alacaksın." Enis'in bu otoriter, buyurgan tavrı Ruşen Ağa'nın pek alışık olmadığı bir tarzı, pek hoşuna gitmedi ama sonuçta adam haklıydı, malını teslim alınca, parayı ödeyecekti. Yapacak başka bir şey yoktu.

Ertesi günü akşam üstü anlaştıkları gibi Ruşen Ağa, heykeli kamyonetin kasasına koyup, kasabaya doğru yola çıktı. Kasaba aşağı yukarı 9 kilometre kadar uzaklıktaydı. Güneş batmak üzereydi, Ruşen Ağa'da ne de olsa belli bir gerginlik vardı, neyse artık yolu da yarılacak sayılırdı, şunun şurasında kasabaya ne kalmıştı ki? Ama o da ne! Yolda bir jandarma sağ elinde yanıp sönen, kırmızı renkli dur işareti, sol eliyle de durmasını işaret ediyordu. "Hay aksi" diye söylendi. Evet burası

jandarma bölgesiydi ama bu yolda böyle jandarma kontroluna yıllardır hiç rastlamamıştı ama artık yapacak bir şey yoktu. Yavaşça frene bastı, kamyoneti sağa çekti, aracın camını açtı.

Jandarma eri ruhsatı istedi. Sonra ruhsatı yolun kenarında bekleyen bir sivile götürdü. O ana kadar kenarda bekleyen sivil farketmemişti. Kenardaki adam elindeki fenerle ruhsata baktı, sonra askere geri verdi. Asker bu sefer ehliyeti istedi, sonra ehliyeti yine kenardaki adama götürdü. O yine el feneri ile ehliyeti dikkatlice gözden geçirdi, bir taraftan ehliyetteki bilgilere bakıp, bir taraftan da elindeki telsizle bir şeyler konuşuyordu. Kamyonetin içinden ne konuştuğu anlaşılmıyordu. Ruşen Ağa heyecandan titremeye başlamıştı. Derken o sivil şahıs kamyonetin açık camına yaklaşmış sordu:

- Aracın kasasında ne var?

Ruşen Ağa kaskatı olmuştu. Önce “Şeyy...” dedi sonra “Hiçbir şey...”, en sonunda da “Bir taş parçası” diyebildi. Onun bu şaşkın tavırlarını gören sivil şahıs, askere dönüp:

- Oğlum, bak bakalım şu kasada ne varmış? Asker, keskin bir selam verip: “Emredersin komutanım” dedi ve bir solukta kamyonun kasasına çıktı. Bir dakika sonra aşağıya seslendi:

- Komutanım burada kilimlere sarılmış, her tarafı koli bandı ile bandlanmış, ağır bir cisim var.

Komutan keskin bir tonla emretti: “Aşağı indir”. Askerin yalnız başına indirmesi mümkün değildi, komutan da yardıma geldi. Sonra da Ruşen Ağa’dan yardım istediler. Ruşen Ağa isteksizce yardıma geldi, artık titremeleri saklanacak gibi değildi.

Heykel nihayet yol kenarına inmişti. Komutan cebinden bir çakı çıkardı. Önce heykelin baş tarafındaki dolanmış urganı, sonra koli bandlarını, daha sonra da kilimi kesti. Apollon’un başı ve onu çevreleyen defne dalları bütün güzelliği ile ortaya çıkmıştı. Komutan sert bir sesle:

- Bu nedir? Kime götürüyorsunuz? Nereden aldınız?

Ruşen Ağa’nın arka arkaya gelen bu sorulara verilecek hiçbir yanıtı yoktu. “Ben... Yani aslında... O taşı şey yapmak için...” gibi anlamsız kelimeler geveliyordu. Komutan aynı sert ses tonuyla, askere seslendi:

- Tarihi eser kaçakçılığı! Oğlum derhal müsadere tutanağı tutulacak ve bu adamı karakola teslim edeceğiz. Asker aynı sertlikte yanıtladı: “Emredersin komutanım.” Komutan devam etti:

- Oğlum önce şahsın kimlik bilgilerini, sonra yeri, tarih ve saati yaz. Sonra da ...

Ruşen Ağa bir ara bayılır gibi oldu, sonra kendini topladı. Artık her şeyin sonuna gelinmişti. O sırada yanlarında bir araç durdu. Araçtan inenler Enis ve Çolak Muzo idi. Başı açıkta olan heykel yolun kenarında yatıyor, komutan askere tutanağı dikte ediyordu. Enis önce Ruşen Ağa’ya bakıp “Ne oldu” der gibi bir işaret yaptı. Ruşen Ağa’nın dişleri birbirine vuruyordu, konuşacak durumda değildi.

Enis, Ruşen Ağa’ya eliyle biraz uzaklaşmasını işaret etti, Ruşen Ağa 3-4 metre öteye gitti. Sonra komutanın yanına gidip bir şeyler konuşmaya başladı. Enis birkaç dakika komutanla konuşup, arada eliyle Ruşen Ağa’yı ve heykeli gösterip, sanki komutanı bir şeylere ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Sonra komutanla askeri yalnız bırakıp, Ruşen Ağa’nın yanına geldi. Ruşen Ağa çömeldiği yerde iki elini yumruk yapıp, çenesinin altına koymuş, orada büzülüp kalmıştı. Enis yanına yaklaşmış, elini sağ omuzuna koydu: “Ağam komutanla konuştum durum çok kötü, bu suçun cezası 5 sene 6

aydan başlıyor. Galiba yine de bir çözüm yolu bulacağız ama biraz masraflı olacak” dedi. Ruşen Ağa “masraf” kelimesini duyunca birden canlandı: “Ne kadar?”. Bu sefer Enis sordu: ”Üstünde ne kadar var?” Ruşen Ağa: “Cebimde beş bin kadar var, bir de arabadaki zarfta bugün topladığım kiralar ve hasılat olacak, kırk bin küsur.” Enis: “ Sen hele onları getir hemen, bilmem komutanı ikna edebilecek miyiz?”

Ruşen Ağa cebindeki bütün paraları ve zarfı Enis’e teslim etti. Enis paralar ve zarfla birlikte komutanın yanına gitti.

Komutan elindekileri cebine yerleştirirken, Ruşen Ağa’ya yaklaştı:

- Bu seferlik seni affediyorum ama bir daha görmeyeyim. Yoksa elimden bu kadar ucuza kurtulamazsın. Şimdi çek git bakalım.

Ruşen Ağa yaşlı gözlerle komutanın ellerine sarıldı. Sonra direksiyona geçmesiyle aracın köye doğru gözden kaybolması bir oldu.

Enis askere dönüp: “Artık çıkar şu üstündekileri” dedi. Hep birlikte heykeli kamyonetin arkasına yerleştirdiler, ikisi ön tarafa, Enis’in yanına, Çolak Muzo da kamyonetin arkasına bindi ve Ruşen Ağa’nın aksi yönünde hızla uzaklaştılar.

Edina
Fusun Kitapçı Uysal

17-18 yaşlarında, parlak siyah uzun saçlı, güler yüzlü, ince uzun bir kızdı Edina. Gözlerinde her şeye hayret eden küçük çocukların saflığı vardı. Konuşurken, sonunda türkü söylemeye başlayacakmış hissi veren bir tonlaması ve aksanı vardı. Doğu Anadolu'nun bir dağ köyünde doğmuş, ortaokuldan sonra Sağlık Meslek Lisesi'ne gitmiş, mezun olunca da Konya ovasının ortasında ki bu beldeye tayin olmuştu. Sağlık Ocağı beldenin biraz dışında, hafif eğimli bir yokuşun başındaydı. Aynı bahçe içinde doktor ve çalışanlar için dört dairesel bir lojman bulunuyordu. Edina ondan bir kaç ay önce gelen Sunay hemşire ile aynı lojmanda oturmaya başladı. Doktor, sağlık memuru ve ailesi, tıbbi sekreter ile evli olan Sağlık Ocağı ebesi diğer üç dairede oturuyorlardı.

Sunay da Edina'dan bir kaç ay önce buraya tayin olmuştu. Edina'dan bir yaş büyüktü. Bir gün Sağlık ocağına muayene için gelen Turan öğretmen ile tanıştı. Lisede resim öğretmeni olan Turan ile hemşehri olduklarını anlayınca bir müddet sohbet ettiler. Sunay'ı çok beğenen öğretmen memleketine izine gittiğinde Sunay'ı babasından istedi. Sunay da onu beğenmişti, kendi aralarında sözlendiler. Bir akşam mutfakta yemek hazırlarken Sunay konuyu açtı.

- Edina, biliyor musun? Düğün tarihi belli oldu, haziranda evleniyorum.
- *Çok sevindim, Turan öğretmen çok iyi bir insan.*
- Ama bir sorun var. Biliyorsun bu lojman bana tahsisli. Ben evlenince senin aşağı mahallede ev tutman gerek, zaten sen mahalle ebesisin.
- *Ayy, ne yaparım, gece kapım çalınırsa çok korkarım.*

Edina bütün gece ağlamaktan uyuyamadı, ertesi sabah şiş gözler ile bir kaç parça olan eşyalarını toplamaya başladı. Saat dokuz olunca doktorun yanına çıktı.

- *Doktor hanım, beni lojmandan çıkarıyorlar. Ben ne yapacağım.?*
- Mahallede ev tutacaksın Edina, başka çare yok.
- *Ben korkarım, gece kapı çalınunca ne yaparım.*
- Edina, sen insanlara yardım için buradasın, hiç korkulur mu? Uzağa götürmeye gelirlerse, muhtarı al yanına, öyle git.
- *Çok korkarım, ne yapacağım.*
- Sunay'ın evlenmesine bir ay var, o zamana kadar bir çözüm bulunur. Belki yanına bir kardeşini alırsın, belki annen gelir.
- *Annem yok doktor hanım. Kardeşlerim de evlendi.*

.....

1 ay göz açıp kapanıncaya kadar geçti, Edina her gün ağlıyordu. Aşağı mahallede kerpiç bir köy evi buldu. Eşyalarını taşıdı. Sunay düğünü için giderken vedalaştılar. Edina lojmanın anahtarını Sunay'a verdi.

- *Sana mutluluklar dilerim, ama ben çok üzgünüm.*

- Aşkolsun, Edina. Altı ay oturdun burada, aslında ben seni, en baştan beri yanıma almayabilirdim.

- *Haklısın ama çok korkuyorum.*

- Sen de evlenirsin, hem taliplerin de var.

- *Evlensem de korkarım.*

.....

Pazartesi günü tekrar doktorun yanına çıktı. İzin istedi, ilçedeki kaymakamlığa gitti.

- Söyle ebe hanım, nedir derdin?

- *Kaymakam bey, ben mahalle ebesiyim ama lojmanda oturken, mahalleye geçtim. Ne olur beni ilçeye alın.*

- Neden kızım? Orada ne sorunun var?

- *Çok korkuyorum. Ya gece doğum gelirse.*

- Kızım, senin için bu. Hem halk çok saygılıdır, bir zarar gelmez. Bir sorunun olursa bana telefon ettir.

- *Ondan değil kaymakam bey.*

- Peki neden? Bir hastalığın mı var?

- *Ondan da değil kaymakam bey.*

- Rahatsız eden biri mi var? Jandarma komutanını bağlayıp konuşayım.

- *Yok kaymakam bey.*

- Kızım anlat, çekinme, yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?

- *Yok kaymakam bey, halktan bir şikayetim yok, yalnız da kalabilirim ama hemşire olacakken, bizi ebe olarak mezun ettiler. Ben hiç doğum yaptırmadım, ondan korkuyorum.*

.....

Edina, defalarca kaymakam ile konuşmaya gitti. Elleri titreyen, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olan kızın hastalara bir yararı olamayacağını anlayan kaymakam geçici görevle onu ilçe merkezindeki hastaneye aldırttı.

Buradaki hemşire lojmanında diğer ebe ve hemşireler ile kalıyor, gündüz de hepsinden bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Tek sorun jinekolojik masaya çıkmak istemeyen hastalardı. Yörenin kadınları ortalama 10-12 hamilelikten sonra kolayca doğum yapıyorlardı. Ama geleneksel olan çömelerek doğum yapmayı tercih ediyorlardı. Edinayı çok genç gördükleri için sözünü dinlemiyorlar, bağırış ve çığırları duyan kıdemli Fatma ebe koşuyor ve hastayı ikna ederek doğum masasına yatırıyor.

Üç ay sonra Edina'yı da nöbet listesine yazmaya başlamışlardı.

Edina, bir sabah gün ağarıken traktör sesi ile uyandı. nc çocuğunu doğuracak bir kadın gelmişti. Her şey yolunda gitti, güzel bir kız bebeği annesinin göğsüne koyduğunda lohusa kadın ağlamaya başladı.

- *Neden ağlıyorsun? Bebeğin çok sağlıklı.*
- 3. kızım oldu, kocam kuma getirir şimdi.
- *Aaa, daha çok gensin, hiç olur mu öyle şey?*

Pencereden dışarı bakan Edina dışarıda sigara içen kocayı ve traktörün içinde büzüşmüş uyuyan iki küçük çocuğu gördü.

- *Çocukları da mı getirdiniz?*
- Köyde kimsem yok, çok küçükler, evde de bırakamadım.
- *İsimleri ne?*
- Naciye ve Zeliha.
- *Buna ne isim koyacaksınız?*
- Bilmem hiç düşünmedik, kocam erkek isimleri hazırlamıştı? Senin adın ne ebe hanım? Senin adını koyayım.

2 saat sonra kırmızı traktörün römorkunda uyuyan iki ocuk, lohusa kadın ve yeni doğan Edina bebek arkada bir toz bulutu bırakarak uzaklaştılar.

Edina arkalarından bakarken gözleri doldu. Kendi annesinin dokuzuncu bebeğini doğurduktan sonra bir türlü iyileşemediğini, iyileşsin diye katır sırtında yaylaya götürüldüğünü hatırladı. Ama o yaz sonunda hem anne hem de bebek kardeşi ölmüşlerdi. Pencereyi açıp seslendi.

- *mrn uzun, düğünün gözün olsun Edina bebek...*

Şairin Ölümü

Melih Elçin

Derlerdi ki şairin ölümü zordur.

Son sözcük çıkmak istemez, düğümlenir boğazına. Kalem yazamaz son sözcükleri. Son sözünü söyleyemeyen şair ölemez. Ayrılmak istemez yaşamdan, sevdiklerinden, okurlarından.

Düşünerek bu söylenceleri, hızlı hareket etmeliyim diye düşündü. Masadaki lambayı yaktı, aydınlandı oda. Eline ilk gelen kalem aldı. Rengine bile bakmadı. Belki de oğlunun yaptığı son resmin en can alıcı rengiydi. Bir kağıt buldu masanın üzerinde. Başlanmamış ya da tamamlanmamış bir ödev kağıdının boş arka yüzü. Son bir gayretle yazmaya başladı.

Şaka gibiydi.

Şaka sandılar.

Döndüler sırtlarını,

Uyudular.

Yüzlerinde son esprinin gülümsemesi.

Oysa

Sonun geldiğini anlamıştı,

Gülmüyordu yüzü.

Karanlığa attı

Son adımını.

Daha çabuk, daha hızlı olmalıydı. Bitirmeliydi son sözcüklerini. Son soluk terketmeden ciğerlerini, yüreği hala kan gönderebiliyorken beynine. İlaçlar köreltmeden bilincini, durdurmadan kalbini.

Bir ığlığı duymadığınız oldu mu?

Umarım olmamıştır.

Ya

ığlığınızı duyuramadığınız?

Oda daha bir loş geldi. İlaçlar iş başındaydı. Derin bir nefes aldı. Sonuncusu olsa gerek. Bu yetmeliydi artık.

Herkesin kendi dünyası varmış.

Ancak kendine yeten.

Herkesi dünyana alırsan,

Sana yer kalmıyormuş kendi dünyanda

Son dizenin noktası hiç olmadı. Kaleminin gücü mü yetmemiştir son noktayı koymaya, daha çok sözcüğü mü vardı yazmaya.

Hiç bilemediler. Ardında kalanlar.

Sözcükler anlamını yitirdiğinde,

Sizi kimse anlamak istemiyor.

Sen İçeride Ben Dışarıda

Ömer Çelikten

Ortaokul günlerim, henüz terlememiş bıyıklarım bedenim ile aklımın birlikte büyümediği yıllar anlamaya çalışıyorum dünyayı, ah bir de rehberim olsa....

Diz boyu karların arasından küçük bedenimi ileriye atmak için çabaladığım anlarda dağ gibi bildiğim, babamın kayarak düştüğünü öğrendim, ona ulaştığımda bir çınarın çaresizce dallarına ne kadar muhtaç olgunu fark ettim. Diz kapağından aşağısı kaval kemiği kırılmıştı. Günde bir defa kalkan şehirlerarası otobüs firmasından bir bilet bularak, ben ayakta olmak koşulu ile Sivas'a yola koyulduk, otobüs sallandıkça babamın yüzündeki ifadeden ne kadar ızdırab çektiğini hissediyor, erkeklığın gereği gıkını çıkarmadığımı hissediyordum. Sonunda SSK Sivas hastanesine varmış ortopedi polikliniğine ulaşmıştık, Henüz kimsecikler gelmemiş, bakalit'ten yapılmış soğuk bir sandalyede yerimizi almış hastanenin tipik kokusu içimize çekerek doktoru beklemeye başlamıştık, birkaç günlük olduğunu tahmin ettiğim uzamış sakalı, içinden gömleğin kolları fırlamış mavi formalı bir bey homurdanarak poliklinik kapısını açtı, bekleme yerindeki sandalyeler bir bir dolmaya başladı.

Hasan Güçsüz burada mı diye haykırdığında muayenelerin başladığını hissettim, sevinmişim onca zorluğun ardından doktor bizi muayene edecek , gerekli tedaviyi yapacak evimize dönebilecektik... fakat bir türlü sıra bize gelmiyor, bizden çok sonra gelenler bile içeriye giriyor , biz ise çaresizce bekliyorduk, arada bir soruyordum; biz amca biz mua.... Sözümü bile tamamlayamadan azarı yiyordum. bekleyeceksin, çaresiz susuyor ufacık boyumla oturuyordum yerime , öğlen oldu bazı kliniklerin kapıları kapanmaya başladı, yemek saati gelmişti, akşam oldu açlık yorgunluk acı katlanarak artarken , durumumuzu fark eden bir amca yanaştı . Neyi bekliyorsunuz evladım?

Muayene olamaz amca..

Buruk bir tebessümle daha çok beklersiniz böyle, hadi evladım git şuradan büfeden arkası filtreli sigaralardan iki paket al o kapıdaki mavi önlüklü adama ver. Anca öyle bakarlar hastana...

Bu neydi , hediye mi ikram mı, dilimin varmadığı şey mi ? nasıl vereceğimi de bilemiyordum, akli veren amca elimden aldığı sigara paketlerini gözü ile bizi işaret ederek adamın cebine yerleştirdi. Daha yerime oturmadan Neciiiiip Neciiiiip seslendi bize,

Saatlerce kazık gibi sandalyenin üzerinde acılar içinde bekleyen biz nihayet odaya alınmıştık, mavi önlüklü adama kızgınlığım o denli artmıştı ki gücüm yetse yakasından tutup atacaktım dışarı.

Neyse ki Doktor sevecen tavırları ile babamın ayağını atel'e almış acısını dindirmiş kontrol için film istemişti, kıpıya yöneldim pişkin adam yine bekleriz edasıyla kapımızı açtı, yeni bir rüşvet

beklentisi ile eğildiğinde ;biliyormusunuz...gün gelecek bu kapı hep açık olacak,hiçbir hasta mağdur olmayacak,işte o gün

BEN İÇERİDE SEN DIŞARIDA

Tören
Meltem Demir

Tıp fakültesinin son sınıfındaydılar. Doktorluğa tam bir geçişin yapılacağı hasta muayeneleri yanında sık nöbetlerin olacağı zorlu bir yıl onları bekliyordu. İlk stajları. bütün intern doktorların hakkında en çok konuştuğu bölüm olan genel cerrahi servisindeydi. Yıllardan beridir blok nöbet anlayışı süregelen sistemdi orada. Üç gün servis, dördüncü gün acil nöbeti tutarak sonlanıyordu nöbetler. Bu süre zarfında hiçbir şekilde hastaneden çıkılmıyor, çoğu zaman duş bile alınamıyordu. Bu meşhur nöbet sistemi sayesinde çalışma arkadaşlarınızla aileniz kadar yakın olmak zorunda kalıyordunuz. İnsanlıktan çıkışın en güzel örneklerinden biri olsa da işin ve kuralların gereği böyle süregelen bir sisteme itiraz etmek kimsenin haddine de değildi.

İşte o nöbetlerden ilki olan servis nöbetindeydiler. Bir yandan ameliyattan çıkan hastaların rutin takipleri yapılıyor, diğer yandan asistan ve uzman hekimlerin yazdığı ameliyat raporları serviste bulunan tek daktilo aracılığı ile temize geçilerek hasta dosyalarına ekleniyordu.

O akşam dosya yapma sırası ona gelmişti. Zaman zaman ara vermek için çalıştığı masasından kalkıyor, biraz dolaşıp hava almak için servisin yan koridorunda bulunan, kendi kaldıkları odaya göre son derece konforlu hemşire odasına gidiyor, beklemekten bayatlamış çayı sırf sıcak bir şeyler içmiş olmak için, içilmekten içi iyice kararmış nöbet fincanına alarak tekrar masasına dönüyordu. Kimi zaman boşta kalan bu daktiloyu hastalardan da oturup yazı yazmak isteyenler kullanabiliyordu.

Üç günlük servis nöbeti bitiminde acile servise inmişlerdi. Dört kişiden oluşan grup yorgunluktan bitap düşmüş halde acildeki intern odasına yığılmış uyuklamaya başlamışlardı.

Acil hasta var! Diye hasta kayıt elemanlarının bağırarak seslenmesi ile iki kişi birden ayaklanıp müdahale odasına koşarken diğer ikisi oturmuşlar sıradaki hastayı beklemeye koyulmuşlardı. Arkadaşının bıyık altından melankolik bir yüz ifadesi ile gülümsediğini fark eden kız söze girdi.

-Hayrola! Ne düşünüyorsun böyle?

Başını kaldırıp, gözlerinin içine gülümseyerek bakarak cevap verdi.

-Bizi.

-Bizi mi? dedi afallayarak hiç beklemediği bu cevap karşısında.

-Evet ! bizi... Dedi kendinden son derece emin bir halde. ‘‘Bizi ve akşam bana daktiloda yazıp bıraktığın şiiri’’.

- Dur bir dakika! dedi şaşkınlığı giderek artarken. Ben sana şiir falan yazmadım ki. Bir yanlışlık olmalı.

Cebinden daktilo ile yazılmış bir kağıt parçası çıkararak ona uzattı. Bir aşk şiiriydi. Onun yazdığı veya yazmış olabileceği bir şiir değildi bu, olamazdı da.

-Bak! Dedi kararlı ve sert bir ses tonuyla. Ben zaman zaman şiir yazıyorum doğrudur ama bunu sana ben yazmadım. Ama yazan her kimse emin ol onu bulacağım!

Daldığı derinliklerden çıkmak gibi niyeti yoktu Atilla'nın. Kimsenin onu bu uykudan uyandırmasını istemiyordu. Başı önde oturduğu yerde hiç kıvıldamadan gülümsemeye devam etti . Ona inanmamıştı.

Hışımla acildeki odadan çıktı. Aklını kemiren tek soru onu kimin yazmış olabileceğiydi. Acil servisin uzun, dar ve karanlık koridorunun boylu boyunca geçip uzman hekimin istediği bir hasta dosyasını almak için asansörlere doğru yürürken serviste yatan askerle karşılaştı. Onu daktilo başında otururken gördüğünü hatırladı.

-Merhaba. Dedi askere doğru yürüyerek dün akşam bizim masadaki daktiloyu kullanıp şiir yazdınız mı siz?

-Evet evet! hocam dedi asker gözleri parlayarak.

-Beğendiyseniz diğer şiirlerimi de gösterebilirim size

-Yooo! ben değil, nöbet tutan diğer arkadaşımız Atilla çok beğenmiş. Aslında şimdi acil odasında oturuyor. Geçerken bir uğrayıp sizin yazdığınızı isterse diğerlerini de gösterebileceğinizi söylemeniz.

-Tabii tabii hocam. Bu arada ben taburcu oluyorum. Her şey için teşekkürler diyerek uzaklaştı asker.

Olayı çözmüş olmanın rahatlığıyla servise çıkıp, alması gereken dosya ile tekrara acil servise döndüğünde Atilla hala bıraktığı yerde aynı gülümseme ile oturuyordu. Askerden bahsetti ona.

-Uğramadı bana. Dedi. Oysa askeri acile girerken gözleriyle görmüştü. Söylememesi imkansızdı. Olayı nöbetlerin yorgunluğuna vererek üzerinde fazlaca durmadı. Bir an önce bu nöbeti problemsiz geçirmek sonra da halasıyla birlikte kaldığı lojmana giderek odasına çekilmek, günlerce gecelerce hiç uyanmadan uyumak istiyordu.

İki ayın sonunda biten cerrahi nöbetleri sonrası hayata yeniden gelmiş gibi hissetti. Verdiği tek bir karar vardı asla bir cerrah olmayacaktı. Gecesi gündüzü belli olmayan bir mesai denizinde boğulup gitmek istemiyordu.

Yılbaşı gelmişti. Bazı arkadaşları evlerine ailelerinin yanına gidiyordu. Memlekete gitmeyecekti. Hem yol çok uzun hem parasal yönden sıkıntılı bir dönemdi. İşte bu yüzden bir arkadaşının nöbetini tutmayı kabul etmişti. Madem nöbetli bir branşı seçmeyecekti şimdi son kez olsun nöbet tutabilirdi. Tam zamanıydı.

Sorunsuz ve sakin geçen yılbaşı nöbetinin ertesinde servisten çıkarken bir arkadaşıyla karşılaştı kapıda. Elinde bir zarf vardı. Gelen mektupları karıştırırken senin adına gelmiş bir yılbaşı tebriği gördüm dedi. Nöbetçi olduğunu bildiğinden sana getirdim.

Şehir içinden gönderilmişti. Zarfı açtığında içinden çıkan kartta, üzerinde damarları son derece belli olan bir yaşlı bir kadın eli ve altında da devam edip giden şu dizeler vardı;

“Seni seviyorum, çocuk nasıl severse annesini,
suskun sarnıçlar nasıl severse derinliklerini,
seviyorum, salonların ışığı sevdiği gibi,

sevdiği gibi ruhun alevi, bedenince dinginliği!

Seviyorum seni, son soluklarını verene dek

yaşamayı nasıl severse ölümlüler.

Düşenleri nasıl kendine çekerse yer

öyle saklıyorum içimde her sözcüğünü, hareketini, gülümsemeni.

Asit nasıl işlerse madenleri

duygularım bana öyle işledi seni,

ey sevimli yaratık, güzel görüntü

usumda ne varsa sen alıyorsun hepsinin yerini.

Saniyeler akıp gidiyor çınıldayarak,

sessiz oturuyorsun oysa kulağında sen.

Yıldızlar düşüyorlar parlayarak,

oysa sen çekilip gitmiyorsun gözlerimden.

Bir mağara sessizliği gibi tadın

ürperiyor damağında soğuyarak

ve görünüyor bir su bardağı tutan

ince damarlı elin belirip kaybolarak.”

Altında ne bir imza ne de güzel bir yeni yıl dileği vardı.

Sadece şairin adı yazılıydı. Attila JOZSEF.

Kartı kitabının arasına koyarak otobüs durağına doğru yürüdü. Çok sevmişti bu şiiri. Kendi yazdıklarının ne kadar ötesinde ve ne kadar da güzeldi. içinde bir yerlerde bir kaya oynadı, kımıldadı sanki yerinden. Biri tarafından bu kadar yoğun ve bu kadar içten sevmeyi diledi. Hem bu yeni yıl değil miydi? Dileklerin dilenmesi ve gerçek olmasını bekleyebilirdi işte. Kimin gönderdiğini merak etse de bir önemi yoktu artık. Yol boyunca bıkmadan tekrar tekrar okuduğu bu şiiri son durakta indiğinde ezberlemiş olduğunu fark edince kendi de şaşırdı bu duruma.

Eve gelip, daha önce adını hiç duymadığı bu şairi araştırdığında onun bir şizofren olduğunu, ilk intiharını dokuz yaşında deneyip yıllar sonra kendini bir trenin altına atarak öldüğünü öğrendiğinde daha da etkilendi şairden.

Dönem sonuna gelinmişti. Bir yanda mezuniyet hazırlıkları diğer tarafta yıllık çıkarma çalışmaları, kep töreni provaları derken beklenen gün de gelmişti. Büyük gün yarındı.

O gece oturdukları lojmanda mezuniyet kıyafetini ve cübbesini ütülemek için odasına geçtiğinde kapı çaldı. Tam hamle yapacakken halasının ayak seslerini duyunca vazgeçti birden. İçerden halasının sinirli homurdanmaları geldi kulağına, sonra kapı kapatıldı hızlıca. Ütüsünü bitirip odaya geçince yüzü asılmış halasını gördü.

-Ne oldu? dedi kapı çaldı biraz öne. Kızdın mı sen birisine? Yok bir şey. Dedi. Karşı blokta oturan Ercan'ların misafirleri gelmiş bize gelmek istiyorlar. Kimmiş onlar tanıyor muyuz? diye sorduğunda, "boş ver şimdi bunları sonra anlatırım" dedi halası. "Sen şimdi yarına hazırlan. Hem bu arada bak okul da bitiyor yok mu kafana göre biri hani hoşlandığın". Utandı hiç beklemediği anda gelen bu sorudan. Yıllardır ona karşı son derece ciddi olan halası ne diyordu akşam akşam. Yok! diye cevap verdi. "Olmadı. Bir süre daha olmayacak da." Halasının yüzündeki rahatlama ifadesini görmeden odasına geçti tekrar.

Kimse gelmeyecekti memleketten. İşte öyle sıradan bir gün gibi geçecekti onun için. Oysa altı yılın tüm emeği hüznüleri sevinçleri öğrendikleri bugün noktalanıyordu. Yanında kaldığı halası da işyerinden izin alamayacağını söylemişti.

Cübbelerini giyip tek sıra haline gelip salona girmek için hazırlanırken heyecanı oldukça artmaya başlamıştı ki karşılarından kendisine doğru yürüyen Atilla'yı gördü.

-Seninle konuşabilir miyiz? Dedi oldukça yumuşak ve kekeleyen bir sesle yaklaşarak.

-Şimdi mi?

-Evet! Dedi Atilla daha da sakın bir ses tonuyla. Yüzünde hiç olmadığı kadar mutlu bir ifade vardı, görünen o ki mezuniyetten çok, başka bir haberin mutluluğuydu yüzüne yansıyan.

-Tamam! Dedi . Sıradaki arkadaşlarına göz kırparak birkaç metre ileriye gittiler.

-Benimle evlenir misin? dedi direkt konuya girerek. "Bak şimdi mezun oluyoruz belki seni bir daha hiç göremeyeceğim. Hem annem babam da burada sizin lojmanda Ercan'larda kalıyoruz." Akşam gelmek istedik tanışmaya ama...

-Hayır! dedi sözünü bitirmesine izin vermeden kesin bir ses tonuyla. Şok olmuştu. Aylar önce acil nöbetinde bizi düşünüyorum dediğinde de derdin bu muydu senin? Tam da bugün mü buldun mezuniyet anını mı? Ben sırama geçiyorum sen de geçsen iyi olur dedi. Atilla:-KONUŞALIM bunu dedi istifini hiç bozmadan aynı sakinlikle.

Sıraya geçtiğinde gözlerinde yaşları silmekte zorlanırken. "Böyle bir günde nasıl olur" diye kendi kendine söyleniyordu. Arkadaşlarının ısrarcı sorularına yanıt vermeyerek tek sıra halinde ilerleyen grubun arkasından tören salonuna girdi. Provada yaptıkları gibi yan yana ve arka arkaya "C" harfi şeklinde dizileceklerdi.

Salon nasıl da dolmuştu. Tüm aileler çocuklarının bugünün görmek için gelmişlerdi. Bütün sırayı taradı gözleriyle. Kendisi için gelmiş olan birini görmeyi diledi. Belki bir komşu. Bir kişi, sadece bir kişi bu mutlu anına ortak olabilseydi keşke. Tam da o anda fark etti sıranın en arkasında bir şahin edasıyla dimdik duran halasını . İçini bir sevinç kapladı. Bütün üzüntüsü yok oldu birden. Demek gelmişti. İzin alamıyorum diyerek ümitlenmesini istememişti belli ki. El salladı halasına. Hiç tepki vermedi halası. Kendisini gördüğünden emindi oysa. Bu kadar ciddi işte benim halam diye düşündü. Her şey böyle kurallı ve ciddi gerçekleşecek. Hiç bir olayda esnemeye ve eğlenmeye müsaade etmezdi, yine öyleydi . Bu bir mezuniyet töreni ise öyle ciddi ve gereği gibi beklenmeliydi işte. Biraz önceki üzüntüsü dağıldı yine de.

Tören başlamış, dönem birincisi hazırladığı konuşmayı yapmış alkışlarla yerine uğurlanmıştı. İsmi okunan her öğrenci salonun ortasına geliyor alkışlar eşliğinde diplomasını alarak yerine geçiyordu. Tam sıra ona gelip ismi okunduğunda orta sıralardan biraz zorlanarak çıktı. Salonun ortasına doğru tek başına yürürken sıranın yan tarafından kendisine doğru yürüyen Atilla'yı farkettiler. Aynı anda, aynı yere doğru yürümekteydiler. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Kötü bir şeyler olacak hissi yumruk gibi saplandı karnına. Tam o sırada sıranın sonundan çıkan iki arkadaşı Atilla'nın kollarından tutarak çıkarmaya, diğer yandan da bir şeyler söylemeye çalışan Atilla'nın ağzını kapatmaya çalışıyorlardı. Olaylara anlam vermeye çalışırken gözleri halasını aradı, Bir anda onun da ortadan kaybolduğunu fark etti. Kısa bir paniklemeden sonra güçlü bir müziğe eşlik eden alkışlarla diplomasını alıp yerinde dönerken gözü kapının hemen dışında yerde debelenen ve güvenlik görevlilerince götürülmeye çalışılırken bir şeyler söyleyen Atilla'daydı. Her şey mahvolmuştu. Yıllar sonra o güne baktığında; -'Bana onun gözlerini getirin'' diye bağırdı ve ardından apar topar psikiyatri kliniğine şizofreni tanısı ile yatırılışı kaldı aklında, özlemle beklenen mezuniyet töreninden...

Gezi Parkı
Teoman Murat Özsan

Genç adam odada sinirli sinirli dolanıyordu. Zihnindeki çatışmalarla öylesine meşguldü ki duvar saatinin ve televizyonun sesini duymuyordu. Bir süre sonra televizyonun karşısındaki koltuğa yerleşti. Dudaklarını yerken farkında olmadan, saatin sesiyle tempo tutar şekilde, yanındaki sehpayaya vurmaya başladı.

Tik Tak – Dum Dum

Tik Tak – Dum Dum

Nasıl yaparsın bunu?.. Yemin ederim ki benim bir suçum yok, Erol'un böyle bir şey yapacağını tahmin edemezdim... Neden onunla gittin o zaman?.. Eylemlerde yaptıklarına çok sinirlenmiştim... Sende buna karşılık onunla yattın öyle mi?..

“Gezi Parkı eylemleri pek çok kentte tüm hızıyla sürüyor sayın seyirciler. Şimdi Taksim'deki muhabirimize bağlanıyoruz.”

Tik Tak – Dum Dum

Tik Tak – Dum Dum

Hayır yatmadım. Yani isteğimle olan bir şey değil. Seninle kavga edince Erol'la bir şeyler içtik. Sonrasını hatırlamıyorum. Vallahi hatırlamıyorum... Boşuna yorma çenenizi, sana inanmıyorum!

Salondan gelen haykırış odadaki sesleri bastırdı.

“Orkun kes artık vurmayı. Televizyonun sesini de kıs. Akşam akşam ne kafa bıraktın ne beyin!”

“Tamam anne!”

Tik Tak – Tık Tık

Tik Tak – Tık Tık

“Ahmet, şimdi sendeyiz. Kızılay'da durum nedir?”

“Burada havadaki biber gazı öyle yoğun ki nefes almak mümkün değil...”

Lütfen dinle beni. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun... Laf!.. Senin de beni ne kadar sevdiğini biliyorum... Boşuna konuşuyorsun, bu iş bitti. Seni görmek istemiyorum... Yapma, sonradan pişman olacağın şeyler söyleme...

Tik Tak – Tık Tık

Tik Tak – Tık Tık

Bunu o adamla yatmadan önce düşünecektin. Beni seviyor olsaydın onunla çekip gitmezdin... En yakın arkadaşımız, nerden bilebilirdim?.. Yeter uzatma!.. Hayır, öyle kestirip atamazsın!.. Bal gibi atarım. Benim senin gibi orospularla işim yok artık! Defol git!.. Pişman olacaksın. Çok pişman olacaksın!..

Tik Tak – Tık Tık

Tik Tak – Tık Tık

“Sayın seyirciler elimize gelen son dakika haberine göre, bugün sabaha karşı Atatürk Köprüsünden atlayarak intihar eden genç kızın kimliği tespit edildi. Aylin Torun isimli kızın...”

“Aylin! Aman Tanrım, aman Tanrım!”

Adam koltuktan hızla ayağa fırladı. Yüzü kireç gibiydi. Odanın içinde deli gibi dolanmaya başladı.

Tik Tak

Tik Tak

Ne yaptım ben?

Tik Tak

Tik Tak

Nasıl söyledim o lafları?.. Lanet olsun!..

“Şimdi hükümet sözcüsünün basın açıklamasına bağlanıyoruz...”

Tik Tak

Tik Tak

Affet beni... Affet...

Tik Tak

Tik Tak

Televizyonu duymuyordu. Gözlerindeki yaşı sildi. Kararlı adımlarla masanın yanına geldi, üst çekmeceyi açıp beylik tabancasını aldı ve duraksamadan şakağına dayadı.

DANNNNNN...

“Orkun?.. Orkun, neler oluyor?.. ORKUNNNN!”

Tik Tak

Tik Tak

...

“Dün akşam saatlerinde Orkun Okçu isimli polis memuru evinde şakağına sıkıldığı tek kurşunla yaşamına son verdi. Muhalefet sözcüleri 25 yaşındaki polis memurunun Gezi olaylarında bir vatandaşın gözünü kaybetmesine sebep olduğu için bunalıma girdiğini iddia ederken, yetkililer ise buna kesin bir dille karşı çıkmaktalar.”

Muayenehanede

Süleyman Kalman

Bu saate kadar boşuna beklemişti. Onun gelmesine dair son umutları da zamanla birlikte eriyordu.

Gelse gelirdi işte...

Telefonda yarım ağızla, kaçak, kaypak cevaplar vermişti hep. İşim çok, belki gelirim, çok çalıştırıyorlar beni v.s... Onun genel tavrıydı bu aslında. Kaçmak...

İşine gelmeyen şeylerden kurtulmak için kaçmak ve saklanmak...Bir gün kendisi de dememiş miydi zaten...

”Küçükken evde bir sorun çıkınca yatağın altına saklanır, gözlerimi sıkıca yumardım. Gözlerimi açtığımda her şeyin düzelmesini umarak içimden sayabildiğim kadar sayardım.” diye...

Belki şimdi de öyle yapıyordur. Bir yere saklanmış içinden sayıyordur.

Ama ben artık onu bekleyemeyeceğim. Gidip bu işi bitirmem lazım, diye düşündü.

Kalktı. Montunu giydi. Portmantodaki aynada yüzünü gördü. Solgun ve üzgün gözüküyordu. Dudaklarına kiremit rengi bir ruj sürdü. Yanağına da aynı rujdan dokundurup, yavaşça yaydı onu. Biraz renk gelmişti yüzüne. Karnına gitti elleri bir süre... Oradaki konuğun varlığı içini ısıttı. Buruk bir gülümseme kondu dudağına.

“Hadi bakalım.” dedi. “Hayat kaçmaya gelmiyor, hemen yakalıyor insanı kolundan.”

Taksiye bindi. Caddeye indi.

Bulvarın iki yanında üzerine yıkılacakmış gibi duran kirli, gri, sevimsiz binalar ... Katlardan mızrak gibi uzanmış tabelalar... Onların arasından doktorun muayenehanesini buldu.

Sekreter karşıladı onu. Yapmacık bir hoşgeldiniz çıktı ağızından. “Biz de sizi bekliyorduk...”dedi, mesafeli... Kafasından neler geçiyordu acaba gözlerinin altından kaçamak bakarken?

Birazdan, doktor odasından çıkıp hal hatır sordu.

Savuşturmaya çalıştığı gerginlik tepesinde geziniyordu.

Doktor, “Her zaman yaptığımız basit bir işlem bu biliyorsunuz. Korkulacak birşey yok...” derken işimin erbabıyım havalarındaydı.

“Eşiniz gelecek mi?” diye sordu.

“Hayır, şehir dışında... Maalesef gelemiyor.” dedi.

“Üstüste ve yakın zamanda iki kez olması sizi ürkütmesin ama...İyi düşündünüz mü?”

“Ayrı şehirlerdeyiz şu anda ve benim de doktorayı bitirmem gerek. Böyle birşeye henüz hazır değiliz.” diye yanıt verdi olabildiğince inandırıcı olmaya çalışarak.

Bu mazerete kendisi bile inandı kısa süre sonra...

“Siz bilirsiniz....” dedi doktor, usulen sormuştu zaten.

“Anestezist arkadaş birazdan gelir. Size bir şey de ikram edemiyoruz. Operasyondan önce bir şey yiyip, içmemeniz lazım. Ama borcumuz olsun,” dedi. Beceremese de sevimli olmaya çalışıyordu.

Az sonra gri takım elbiseli, kısa boylu, şişe dibi gözlüklü anestezi doktoru yüzünde eğreti bir gülümseme ve abartılı bir saygı ile içeri girdi. Belli ki çok meşguldü. Sabırsız kıpırdanışlarla daha gidilecek çok muayenehane var, der gibiydi.

Damar yolu açılacak, önce damarını sonra tüm bedenini bir sıcaklık sarıp, tatlı ve kısa bir yolculuğa çıkacaktı. Bu yolculuktan da tek başına dönecekti.

“Yaşınız?”

“Yirmi sekiz.”

“Herhangi bir ilaca karşı allerjiniz?”

“Hayır...”

“Sinirsel bir hastalığınız var mı?”

“Yok...”

“Buraya gelmeden önce bir ilaç aldınız mı?”

“Hayır...”

“Kaç yıllık evlisiniz?”

Duraksadı bir an...

Geçen sefer birlikte geldiklerinde ne cevap vermişti o bu soruya? Ne yalan atmıştı daha doğrusu? Yetenekliydi böyle anında yalan atma konusunda... Şu anda da işim var , ne yazık ki gelemeyeceğim derken de yalan atıyordu büyük ihtimalle...Ama sevgilisinin söylediği her şeye inanmak istediğinden bile bile inanıyordu bu yalanlara.

“Dört...” dedi.

Sanırım o da böyle demişti diye onayladı kendisini.

“Dört yıldır seviyorum ben onu...”

Bunu doktora değil, kendisine söylemişti.

Beni oyaladığını, benimleyken başka haltlar karıştırdığını bile bile seviyorum işte... Sevmek, yanılmayı göze almadan başarılamazdı ki...

Müdahale masasına gözünü kırpmadan yattı. Sakindi. Eğreti gülümsemeli, her an kaçacakmış gibi duran anestezi doktoru, enjektörüyle damarına girip, ona kadar saymasını istediğinde, sanki o başucuna gelmiş de elini tutup, saçlarını okşuyormuş gibi hissetti.

Son anda dudakları onunkilerle buluştu. Başucundaki hayale, “Ama söz, bir kızımız olacak değil mi sevgilim?” derken, kırgın ama umutlu uykuya daldı.

Tiyatro Sahnesi

Narin Gündoğmuş

İntihar amacıyla bir kutu ilaç alan hastaya bakmak için yoğun bakım ünitesine gitmişti. Birden cep telefonu çaldı, kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Günlük hayatta telefonunda kayıtlı olmayan numaralara pek cevap vermezdi. O akşam çalıştığı hastanede nöbetçi doktor olduğundan, hasta ve yoğun bakım ünitesinde boş yatak için aranabileceğini düşünerek cevap verdi. Telefondaki adam kendini tanıttı, sağlık müdürlüğünde çalıştığını ve yoğun bakımda yatmakta olan bir hastası için bilgi almak istediğini söyledi.

Hastanın genel durumu hakkında bilgi vermeye başladı. Sıkıntılı bir durumu yoktu. Geçirdiği trafik kazası sonrası acil olarak ameliyata alınmış, gözlem altında tutulmaktaydı. Telefon ile konuşmaya devam ederken hemşire masasının üzerindeki sabit telefon çaldı. Sandalyede oturup ilaçları düzenlemekte olan hemşire cevap verdi ve “doktorum, sizi acilden acil olarak çağırıyorlar” diye heyecanlı bir ses tonu ile bağırdı. Telefonda konuştuğu adam da duymuştu hemşirenin sesini, hemen aliecele teşekkür etti doktora ve telefonu kapattı.

Telefonu kapatır kapatmaz, acile doğru koşmaya başladı. Anestezi uzmanıydı, koşarken de bir yandan neden çağrılmış olabileceğini aklından geçirdi. Acil olarak çağrıldığına göre bir hastanın solunum tüpünü yerleştirememişlerdir diye düşündü. Yoğun bakım ünitesi uzak bir yerdeydi. Koşarken koridor boyunca karşılaştığı gürültülü kalabalık dikkatini çekti. Bağırışmalar, yüksek sesle konuşmalar her yerden geliyordu. Oradan geçtiği saniyeler içinde yerde oturan bazı kadınların ağıtlar yakarak, yumru şeklinde ellerini göğüslerine vurduklarını gördü. Bazısı ise saçlarını yoluyordu. Karşılaştığı bu manzaraya gözleri inanmadı. Nefes nefese koşmaya devam etti. Acil olarak müdahale edilmesi gereken hastaların alındığı odaya vardığında yüzü kızarmış, kan ter içinde kalmıştı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgiyi belirleyen yerdi burası. Kapı önünde her zamankinden farklı olarak çok sayıda güvenlik görevlisinin olduğunu gördü. Bir şeylerin normal gitmediği, olağanüstü bir durumun varlığı hemen göze çarpıyordu.

Güvenlik görevlileri onu görünce kapı önünde bekleyen ve kapıyı zorlayarak içeri girmeye çalışan insan kitlesini engelleyerek içeri aldılar. Odaya girdiğinde sedyenin üzerinde 16-17 yaşlarında genç bir erkeğin ölmüş olduğunu gördü. Başında konsültasyona çağrılan doktorlar ile acilde görevli doktor ve hemşireler vardı. Hastaya herhangi bir müdahalede bulunulmuyordu. O anda çağırılma nedeninin solunum tüpünü yerleştirmek olmadığını anladı. Meraklı bir yüz ifadesi ile soru sorar gibi odadakilerin yüzlerine baktı. Bu arada dışarıdan gelen bağırma sesleri gittikçe artıyordu. İnsanlar kapıyı yumruklayarak, güvenlik görevlilerine küfürler savurarak içeri girmeye çalışıyorlardı.

Açık sözlülüğü ile tanınan acil uzmanı arkadaşı; “Hasta buraya geldiğinde solunumu yoktu, nabız alınmıyordu. Arkadaşı ile kavga etmiş, kalbine bıçak saplanmış. Her türlü müdahaleyi yaptık, görüyorsun kalp cerrahı ve göğüs cerrahı arkadaşlarımız da burada. Hep birlikte uğraştık ama geri döndüremedik. Ancak bunu hasta yakınlarına anlatamıyoruz. Sen de gelirken görmüşsündür ne kadar saldırgan olduklarını. Adamların elinde silah var hatta bir iki el ateş eden bile oldu. Buradaki güvenlik

güçleri yetersiz kaldı, çevik kuvvete haber verdik. Onlar da on beş dakikaya kadar burada olacaklarını söylediler. Fakat bu adamlar bu kadar beklemez, odaya girerler ve sonra hepimizi bir güzel s.kerler. O yüzden hastayı hemen ameliyathaneye götürmeliyiz, kendi can güvenliğimiz için. Dışarıda bekleyenlere de ameliyata alındı der, çevik kuvvet gelene kadar oraya sığırız. Ancak bunun için senin onayına ihtiyacımız var”.

Hızlıca düşündü, üzerindeki psikolojik baskıya rağmen kararlı bir ses tonu ile “hayır, olmaz” dedi. Ameliyathaneye girmek için yoğun bakım ünitesinin bulunduğu alanın yakınından geçmek gerekiyordu. Gözü dönmüş hasta yakınları eğer kendilerini takip eder de yoğun bakım ünitesine girerse orada yatmakta olan hastalara ve cihazlara zarar verebilirdi. Kendi hastalarını da düşünmek zorundaydı, bu riske giremeyeceğini oradakilere söyledi.

Acil uzmanı doktor arkadaşı, akıllarına başka çözüm gelmediğini ve bir an önce genci oraya götürmeleri gerektiğini ifade etti. Diğerleri de bakışlarıyla onayladılar. Tekrar düşündü, sadece bir şartla bu riske girebileceğini ve onay verebileceğini söyledi. Hastanedeki güvenlik güçlerinin çoğunun yoğun bakım ünitesine giden koridorun önünde beklemesini istedi. Doktor arkadaşı tamam diyerek hiç vakit kaybetmeden güvenlik amirini aradı. İçinde buldukları zor durumu ve yapmak istedikleri şeyi çabucak hatta bazı harfleri yutarak birkaç cümle ile özetledi. Amir hemen isteneni yapmış ve telsiz ile sert komut vererek güvenlik görevlilerini o tarafa yönlendirmişti.

Görevliler yerlerine ulaşınca acildekiler ameliyathaneye gitmek üzere hareketlendiler. Hemşirelerden biri sedyenin üzerine çıktı ve hemen kalp masajına başladı. Kapı sonuna kadar açıldı, içeridekiler “yol açın, hastayı ameliyata alıyoruz, çabuk olun, yol verin!!!” diye bağırdılar. Odadakilerin hepsi hızlı bir şekilde sedyenin arkasından koşmaya başladı. Sadece sağlıkçılar değil hasta yakınları da sedyenin peşinden gitmek için ayaklandılar. Giderken de bağırp çağırırlar, küfürler ediyorlardı. Kapıları tekmeliyorlar, camları kırıyorlar, koridorda bulunan yön tabelalarını kuvvetle yere indiriyorlardı. Akli başından gitmiş, kontrolünü kaybetmiş bu insanları görünce endişelenmeye ve korkmaya başladı. Engellenemeyip yoğun bakıma girseler kim bilir neler yapacaklardı?

Çılgın insan kitlesinin arasında koşarken geride kalmıştı, yoğun bakım ünitesinin girişine vardığında güvenlik görevlilerini gördü, rahat derin bir nefes aldı. Enerjisi tükenmiş, bacak kasları ağrımaya, vücudu titremeye başlamıştı. Hasta yakınlarından biri yine de girişin yanında bulunan odaya kadar ulaşmıştı. Kapısına tekme atmaya başlamış ve kapıyı kırmıştı. Bu durumu önemsemedi pek. Ameliyathaneye ulaşılmış olması ve olumsuz bir şey yaşanmamasıydı önemli olan. Sonuçta bu başarılıydı.

Ameliyathaneye vardığında kalp masajı yapan hemşirenin masajı bıraktığını ve herkesin kendini yere attığını gördü. Bu kadar özveriyle ve severek yaptıkları mesleğin zorluğuydu az önce yaşadıkları. Hepsinin morali çok kötüydü, hiç kimseden ses çıkmıyordu. Ortalığı adeta ölüm sessizliği kaplamıştı. Suratlar asık, başlar öne eğilmişti. Kimisi, bu işi yapmaya değer mi diye düşünüyordu öfke ile.

Ortamdaki sessizliği bozan ise acil uzmanı arkadaşının çalan telefonu oldu. Arayan kişi çevik kuvvetin hastaneye ulaştığı haberini verdi. İçinde buldukları ruh hali ile bu habere sevinseler miydi, bilemediler. Güvenliğin sağlandığı, hasta yakınlarının hastane dışına çıkartıldığı söylenmişti. Ameliyathaneden çıkmak üzere sessizce yerlerinden kalktılar. Sedyede üzerinde ölen genç hala orada, yanlarında duruyordu. Ağır adımlarla ama sessizliklerini koruyarak herkes uzaklaşırken sedyede üzerindeki genç ise morga indirilmeyi bekliyordu. Kendisi de yarım kalan takip ve tedavilerine devam etmek üzere yoğun bakım ünitesine geri döndü.

Ertesi gün nöbet çıkışı acile uğradı. Gece yaşanan olayı herkes duymuştu. Çevik kuvveti bekledikleri zaman diliminde hastaneye başhekim yardımcısı gelmişti. Yaşlıca, sözü dinlenen bir hasta yakınına yanına çağırımış, gencin gerçekte ameliyata alınmadığını ancak yaşaması için her türlü müdahalenin yapıldığını söylemişti. Yaşlı adamın hastane bahçesinde bulunanlara gencin ölüm haberini verdiğinde feryatların yeri göğu inlettiği, ağıtların yakıldığı, çevik kuvvetin kalabalığı kontrol etmekte zorlandığını öğrendi.

Narin Gündoğmuş

Dosya

Manolya Berk

2018 Öykü Yarışması Birincilik Ödülü

“En ağır sınavdan en saf olan geçer
Öder, geçer”

Gülten Akın

Bu da ne ki böyle? Yarısı mavi, yarısı sarı plastik bir şey. Arada yarık var. Yarıktaki beyaz bir parça. Ucunda da cam, ne işe yarıyorsa artık. Yanında, film rulosundan kesilmiş birkaç kare.

“Bununla fotoğrafa bakılıyor, biliyor musun?”

“Nasıl bakılacak ki bununla fotoğrafa?”

“Film parçasını koyuyorsun şu beyaz çerçeveye, sokuyorsun yarıktan, büyümüş görüyorsun. Bak, gördün mü?”

Dört yaşındaki kız, bu küçük, tuhaf aleti annesinin elinden aldı. Sağ gözüne tuttu ve baktı. Evet, fotoğraf oradaydı.

“Ne var orada?”

“Emel Sayın var, yanında da kemancı.”

“Peki şimdi ne var? Ne gördüğünü söylersen sana çikolata alacağım.”

İyi de hiçbir şey yoktu ki. Annesi niye olmayan şeyleri soruyordu ona acaba? Hem bir şey göstermiyor, hem de çikolata diyordu.

“Hiçbir şey yok ki şimdi.”

“Yok mu? Vardır canım bir şeyler, anlat ne gördüğünü, sana çikolata vereceğim. Anlat hadi.”

“Ama hiçbir şey yok.”

Anne, aleti kızının sağ gözüne tuttu ve tekrar sordu.

“Şimdi ne görüyorsun?”

“Emel Sayın var, kahverengi elbise giymiş. Yanında da kemancı var. Keman çalıyor.”

Kız bir türlü anlayamıyordu anneyi bugün. Ortada bir şey yokken, ısrarla ne görüyorsun diye soruyordu. İyi de, hiçbir şey yoktu ki. Yoktu. Yoktu işte.

Annenin yüzü allak bullak olmuştu. Babanın gelmesini bekliyor, ama hop oturup hop kalkıyordu. Kız olanı biteni anlayamasa da, kötü bir şeyler olduğunu seziyordu.

Geldi baba. Anne kapıyı açar açmaz, “Kocacığım, çocuğun gözü görmüyor. Kaç kere sordum. Şu aleti sağ gözüne tutuyorum görüyor, sol gözüne tutuyorum, bir şey yok diyor” dedi. Selamsız sabahsız karşılanmak babanın tuhafına gitse de, hanımının heyecanlı mizacını bildiği için, önce pek ciddiye almadı durumu. Esbak huyu idi tez canlılık.

“Bir şey yoktur karıcığım, dur bir hele, bakarız.”

Olmayan şeyleri sorma sırası babaya gelmişti. Akşam akşam dolmuş durağına koşturup, şehir merkezinde aldılar soluğu. Ana caddede çaresizce dolaşarak, göz doktoru aradılar. Buldular sonunda. Eski bir binaydı girdikleri. Eylül ayının ılık havası, sonu görünmeyen yuvarlak merdivenin taş basamaklarında buz kesiyordu sanki. Doktor da kızı, olmayan şeyleri sordu. Karanlığın ardından “bu ne, bu kaç?” gibi sorular geliyordu kulağına. Görülecek ne vardı ki, nasıl bir cevap bekliyorlardı ondan?

“Kızınızı üniversite hastanesine götürmelisiniz. Benim burada yapabileceğim bir şey yok” dedi doktor. “Gecikmeyin, en kısa zamanda götürün.”

Kucaklarında kocaman bir sorunla eve döndüler. Önlerinde henüz çizilmemiş, upuzun bir yol vardı. Üniversite hastanesinin sarı taşlarla kaplı kocaman kocaman binaları... Binaların içindeki, küçücük küçücük muayene odaları... Ve yine olmayan şeyleri sorup duran doktorlar... Var olan şeyler sorulduğunda, durum iyileşiyordu.

“Kızınızı yatırmamız lâzım. Durumu aydınlatmak için, daha ileri değerlendirmeler gerekiyor.”

“Ama hiç ayrılmadı o anne-babasından. Yatırmadan olmaz mı?” dedi anne.

“Hayır, olmaz. Bir müdahale geçirmesi gerekiyor, parça alıp inceleyeceğiz.”

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen uzun uzun koridorlardan geçip, başka çocukların da yattığı bir odaya geldiler. Başlarında beyaz kepleri olan, beyaz etekli kadınlar yer gösterdi onlara. Hemşire... Büyüyünce hemşire mi olsaydı ki acaba?

Odada, kendi yaşlarında bir Arap erkek çocuk, bir de kız çocuk vardı. Ve birkaç yatak daha. Arap çocuğun kara tenindeki uzun beyaz entari, patlıcan aşına yoğurt dökmüş gibi duruyordu. Üstelik çocuk hiç Türkçe bilmiyor, boncuk boncuk kara gözleriyle bakıyor, yayan yapıldak gezinip duruyordu. Ayak tabanları teninden daha kara olmuştu.

Akşam olunca, koridorun sonundaki duvara asılı televizyonun karşısında toplandılar. Kıza koca adam gibi görünen, ama olsa olsa ergen yaştaki, üç numara traşlı, lacivert eşofmanlı bir erkek çocuk, televizyonda görüntü bulmaya çalışıyordu. Düğmelerle oynayıp duruyor, bulduğu görüntüler ise kaynayan binlerce noktadan ileri gidemiyordu. Sıkıldı kız. Uzun koridorda ileri doğru yürümeye başladı. O da ne? Büyüklerin karanlıkta yan yana oturduğu bir salon vardı, televizyonun sesi geliyordu. Kapıda dikildi. Karşıdaki iki teyze ona, gel diye işaret ettiler. Sevinçle yanlarına gidip, ortalarına oturdu. Televizyon karşıda, görüntü pırıl pırıldı. Tam oh yaşasın diyecekken... kapıda hemşire bitiverdi. Nereden de çıkıp gelmişti hemencecik, peşi sıra. On doğurmuş Osman anası gibiydi.

Alıp götürdü kızı karlı televizyonun olduğu yere. Meğer orada oturması gerekiyormuş, güzel gösteren televizyonun olduğu yer yasakmış. Hemşirelik iyi bir şey değildi galiba, çocuklara televizyon seyrettirmiyor, teyzelerle oturturmuyorlardı.

Her sabah, bir sürü kalabalık geliyordu odalarına. Beyazlı erkekler, kadınlar. Tekerlekli raf da oluyordu beraberlerinde. Üst rafta her zaman, kenarı lacivert çizgili beyaz bir tas olurdu. Ve her sabah, tombik bir kaleme benzeyen, ucunda açık yeşil renkli bir parça olan ışığı, sırayla tüm çocukların gözlerine tutarlardı. O yeşil uçlu ışıktan herkeste vardı, göğüs ceplerinden bir anda çıkıverirdi. Bazen gün içinde başka beyazlılar da gelip, yeşili gözlerine gözlerine dürterlerdi niyeyse. Yeşil ve içindeki ışık hep beraberdi...

Bir on iki eylül günü kızı yatağından aldılar, yeşil elbise giydirip, yeşil çarşafı, tekerlekli bir yatağa yatırdılar. Üzerine de yeşil örtü örttüler. Yeşil giysili bir amca, tekerlekli yatağı ite ite götürüyordu. Koridorlar... Asansörler... Koridorlar... Bu yolculukta kızın en çok gördüğü, beyaz renkli tavandı. Sonra garip bir şey oldu. Yatak kaydı ve tekerlekleri değişti. Artık tavanlar delikli beyaz, koridorlar dardı. İnsan da daha azdı. Tekerlekli yatağı duvara dayadılar ve bırakıp gittiler onu. Başını kaldırdı kız. Biraz ileride, koridorun karşı duvarına dayalı başka bir tekerlekli yatak ve yine yeşiller içinde yatan, kendinden daha büyük bir kız gördü. Bir gözü yuvarlak pamukla kapalıydı ve yeşil örtüsünün üzerinde bir kâğıt vardı. Benzer bir kâğıdın kendi yatağında da olduğunu fark etti kız. Koridordan geçen, yeşil giysili bazı kişiler, kâğıtları alıp bakıyor, sonra üstlerine atı atıveriyordu. Sonunda kızı camlı kapıdan geçirip, bir odaya aldılar, yatağa yatırdılar. Oda biraz değişikti, hem eşya hem insan kalabalığı vardı. Herkes bir işle uğraşıyordu. Aşına yüzler gördü birden. Ağızları, burunları ve saçları örtülü olmasına rağmen, tanıdı doktorlarını. Demek ki, o uzun uzun yollardan onlar da geçip, gelmişlerdi buralara.

“Hepiniz demin yukarıdaydınız, şimdi buradasınız” dedi.

“Evet buradayız” dediler. Güldüler.

Başucunda duran ve sadece gözleri görünen bir abla, kahverengi ve büyük bir buruna benzeyen, siyah hortumlu şeyi, kızın yüzüne doğru yaklaştırdı. Pis kokuyordu. Onu uyutmaya çalıştıklarını anladı kız. “Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapayım” diye düşündü. “Sonra ne yaptıklarını görebilirim böylece”. Kapattı gözlerini. “Ama ya canım yanarsa” diye düşünüp, tekrar açtı. Gözünü kapatsa mı, açsa mı, karar veremiyordu. Etraftakiler bir şeyler konuşuyorlardı. Pis kokulu yapma burnu çektiler yüzünden. Konuşmalar... koşuşturmalar... Burnu tekrar yüzüne yerleştirip, beklediler. Konuştular. Elinin üzerinde bir acı hissetti. Ve dünyayla bağı geçici süreliğine koptu.

Ziyaret saatinde anne geldiğinde, kızı yüzünün yarısı kahverengiye boyalı, sol eli sargılı ve yeşillere sarılı yatarken buldu. Müdahalenin gününü bilmediğinden, her şeyi olup bitmiş görünce şaşırıldı. Gidip birileriyle konuşup geldi. Kıza pijamalarını giydirmeye başladı. Bir taraftan da olup bitenleri anlattırıyordu. “Uyutamamışlar seni aşağıda, epey uğraşmışlar. Sonunda elinden iğne yapmak zorunda kalmışlar. Ancak öyle uyumuşsun”.

Dünya algısıyla altı günlük, ama çocuk algısıyla zamansız olan hastane seyahati, sona erdi. Parça sonucu çıkınca kontrole gelmek üzere, taburcu edildi kız. Hastanedeki en güzel şey, her öğünde verilen top top ekmeklerdi. Çarşıda da, evde de yoktu o ekmeklerden. Keşke olsaydı, çok güzellerdi.

Eve geldiler. “Hadi sen odanda biraz oyna, ben de banyoyu yakayım, seni yıkayacağım” dedi anne. Biraz sonra kız, annenin elinde odunla odasının önünden geçtiğini gördü. Sessizce kalkıp, peşine takıldı. Çünkü normalde anne, balkondan odunu alıp, banyodaki bakır renkli termosifonu yakar, odasının olduğu koridora hiç sapmazdı. Ama bu sefer mutfağa gitti. Elindeki odunu düdüklü tencereye koydu. Fakat kapağını bir türlü kapatamıyordu. Epey çabaladığı halde odunu yerleştirmeyi başaramadı. Birden ayıldı. Antrede kendine bakan kıza bir şey demeden, banyoya yöneldi. Odunlar alev alev, insanlar için için yanıyordu.

Ertesi gün, bir punduna getirip “ben hemşire olacağım” dedi kız. Anne-baba, sirke satar gibi suratlarla baktılar. Kısa bir kız doğdu sessizliği ardından baba, “hiç baş olmaya niyetleri yok, ayak olurlar ancak” dedi. Kız babanın ne demek istediğini anlayamadı, ama sözlerinin uygun bulunmadığını anladı.

Parça sonucu çıktı. Kötü değildi. Ama sol gözü artık hiç göremeyecekti.

Bir yıl sonra, neredeyse bin kilometre ötedeki şehirde yaşayan anneanne, hasta halde Ankara’ya geldi. Durumu pek iyi değildi, hemen hastaneye yatırıldı. Anne-baba ile beraber hastane ziyaretine gittiklerinde, kızı yukarıya almazlardı. O da ziyaret saati boyunca, kendini oturttukları sert sandalyede tek başına oturur, hiçbir yere kımlıdayamazdı. Çocuk dünyasındaki o uzun uzun zamanlar boyunca, hastane havasını solurdu. Duvarlardaki seramikleri inceler, düşünür, sabırla anne-babanın gelmesini beklerdi. Bir gün anne “anneanne ölü oldu” dedi. İlk bir eylül günü, anneanne ölü olmuş, ılık havayı bu sefer de ölüm buz kestirmişti. Anneannenin gaibe karışmasının hayatında yaratacağı, o yeri doldurulamaz devasa boşluğu fark etmesine, daha çok zaman vardı.

Dede evlendi. Lise öğrencisi olan teyze, dede ve evin yeni hanımı ile beraber yaşıyordu. Anne ve yedi yaşındaki kızı, o uzak şehre de artık gitmeye başlayan uçağa binip, ziyaret etmeyi planladılar. İlk defa bindiği uçağı çok sevdi kız. Bulutlar pamuk yığınları gibi, dağlar düzeltilmemiş yorgan gibi görünüyordu. Yollar, ip gibiydi. Süslü, şık ablalar uçağın içinde dolaşıyorlardı. Hostes... Hostes mi olsaydı acaba? Güzel ablaları izlerken, annenin sesi geldi kulağına: “Şadı gibi boyanmışlar”.

Memlekette, teyze ve anne kuyruğu kuyruğa sarmışlar, kız da bey evinin beslemesi gibi kenarda kalmıştı. Genelde dede ile oturuyordu. Kaçınılmaz şekilde, göz meselesi gündeme geldi. Dede çok kızgındı.

“O doktorun eline ayağına dert vere Allah” dedi. “Hanesi harap ola. Gitmiş gözün ortasından almış parçayı, soyka. Dert tutasıca, maraz giresice bedenine. Gören gözden ayırt edilmiyordu önceden. Hiç belli değildi görmediği. Yüzü gülmiye, dışı ışımıya inşallah. Git başka yerden al parçayı ne var? Ortası beyaz kaldı işte böyle. Ayaklarını pukalığından kırmak lâzım böylelerinin.”

Parça alındı diye mi beyaz olmuştu gözünün ortası?

“Yiğit iken yıkılasıca, dal iken devrilesice, dört kişinin sırtında gelesice, ekmek atlı kendi yaya olasıca...”

Parça alınmasaydı beyaz olmayacak mıydı yani?

“Canının derdine düşesice, ciğeri ağzından gelesice. Kanı içine akasıca, muradına ermeysesice. Yağlı kurşunlara gelesice, gidişi ola dönüşü olmayasıca. Kara yere giresice...”

Sonraki günlerde dede, “sen doktor ol kızım, herkes saygı gösterir sana o zaman. En uzun tahsil gerektiren, ama en geçerli meslek o” demişti. Evet doğrudu, kızın aklına yattı bu. Kararını vermişti, doktor olacaktı. Ama çok iyi bir doktor olmalıydı, yoksa hastalar ona da beddua ederdi.

“Gözünün ortası niye beyaz?”

Bu sorudan gına gelmişti. Kızı yakından görenler, sırf kendi meraklarını tatmin etmek için, pat diye bu soruyu soruyorlardı ona. Soru sorularının hâletiruhiyesinin bir önemi yoktu nasıl olsa. Kaybını unutmamasına fırsat vermiyorlardı, derinlik algısı olmadan yaşamak zorunda olduğunu hatırlatıp duruyorlardı böylece. Merakları, hiç doymayan bir canavar gibi, her daim aç’tı, önüne geleni parçalayıp yiyordu. Bu vaziyetin niye’sini bilen mi vardı sanki? Anne her seferinde başka bir hikâye anlatıyordu mesela. “Bakıcı kadın, seni yaz kış demeden dere tepe gezdiriyordu, mikrop kaptırdı, ondan oldu. Dedenler sen dokuz aylıkken kızamık aşısı yaptırmıştı, ondan oldu. Döküntülü hastalık geçirdiğinde gözün şişmişti, kızarmıştı, ondan oldu...” Kız ne cevap verecekti ki bu meraklı sorguculara? Olan olmuştu işte. Olalı da çok olmuştu.

Gören gözünün miyop olduğu anlaşıldığında, kız on bir yaşına gelmişti. Gözlük kullanması gerekiyordu artık. Gözlük sayesinde, malum soruyu belki daha az kişi sorar diye düşündü. Zaten artık insanların gözlerine bakmıyordu, böylece gözünü saklıyor, sorudan saklanıyordu.

Yıllar geçtikçe, ortadaki beyazlık azalmaya, daha doğrusu gözün içinde aşağı doğru inerek görünmemeye başladı. Niye böyle olduğunu bilmiyordu. Neyse neydi artık, o soruyu duymamasını sağlayan her durum kabulüdü.

Üniversite giriş sınavlarında tıp fakültesini kazandı kız. Koridorlarını, odalarını, bozuk televizyonlarını, ameliyathanelerini bildiği, o üniversitenin tıp fakültesini. Ilık bir eylül günü, kayıt yaptırmaya gittiler. Yıllarca soğuk bir odada, üstünde manto, başında atkı, elinde eldiven ile ders çalışmış, önce Anadolu Lisesi’ni, sonra da burayı kazanmıştı. İdealine ulaşmıştı. Kayıt kuyruğunda, bazı çocukların elinde sağlık raporu olduğunu gördü. Kayıt için istenmiyordu bu, neden getirmişlerdi acaba? Bu raporların sadece yurtta kalacaklar için istendiğini öğrenince rahatladı. Bu ılık eylül günü buz kesmemeliydi. Tüm engelleri aşmıştı artık, doktor olacaktı.

İlk üç yıl, teorik dersler ve laboratuvar eğitimi gördüler. Sonrasında hep hastanede olacaktı. Dördüncü ve beşinci yılda stajyer doktor, altıncı yılda intern doktor deniliyordu onlara. Dördüncü yıl, dahiliye stajında iken, üstelik akut batın dersini takiben, akut batın geldi kızın başına. Akut apandisit ön tanısı ile ameliyata alındı. O delikli beyaz tavanlar, tekerlekli yataklar, yeşil çarşafklar hâlâ yerli

yerindeydi. Ve bu hastane yine ondan bir parça almaya niyetliydi. Aldı da. Neyse, bu seferki gereksiz bir parçaydı.

Bir gün, tüm cesaretini topladı ve stajyer doktor olarak hastanenin arşivine gitti kız. Dosya numarasını verdi, incelemek istediğini söyledi. Arşiv görevlisi, hasta dosyasını arşiv dışına çıkaramayacağını, sadece orada bakabileceğini belirtti. Tamam, dedi kız. Ve geldi dosya. Çocukluğunun dosyası... Geçmişin, kaybın, acının dosyası...

Kapağı açtığına ilk şoku yaşadı. Ön tanı: Retinoblastoma yazıyordu. Beş yaş altı çocukların gözünde gelişen, kötü huylu bir tümördü bu. Demek böyle düşünerek alelacele yatırmışlardı onu. Ardından, ilk muayene bulgularını okudu. İkinci şok da buradaydı. Lens üzerinde yer yer kesafetler var, diyordu. Yani katarakt, yani lensin matlaşması, yani gözün ortasındaki beyazlık... zaten başlamıştı. Parça alma ile ilgili değildi. Ve ameliyat notunu okuyunca, başka bir şok daha yaşadı. Parça dedikleri şey, gözün ön boşluğundan sıvı almaktan ibaretti. Şoklar devam ediyordu. Altta yatan asıl sorun, retina dekolmanı denen durumdu. Yani, gözün retina tabakası tamamen yırtılıp toplanmıştı. Kitle gibi görüldüğü için, tümör zannedilmişti. Lense baskı yaptığı için beyazlatmıştı. Demek ki, dede de anne de kendilerince gayet mantıklı, ama tıbben tamamen yanlış çıkarımlarda bulunmuşlardı. Hele dedenin bedduaları... tümüyle haksızdı. Haksız beddua söyleyene mi dönecekti şimdi? İnsanın hastalığını anlayabilmesi için, aynı fakültede tıp öğrencisi mi olması gerekiyordu?

Retina dekolmanı, normalde yaşlılarda olan bir hastalıktı. Çocukta olması için, herhalde travma; yani çarpma, düşme gibi darbe oluşturan bir durum olmalıydı. Annesinin anlattıklarını hatırladı. Bir buçuk yaşında iken, anne mutfak işlerini bitirebilmek için, kızını bebek arabasıyla babaya götürmüş, göz kulak olmasını söylemişti. Baba salonda, akvaryum ve balıklarla ilgileniyordu. Kız, muhtemelen balıklara bakmak için doğrulunca, bebek arabasının dengesi bozulmuş, tepe üstü düşmüş, sol kaşu yarılmıştı. Acile götürüp, dikiş attirmişlardı. Demek ki, sol kaşın üzerinde kalan belli belirsiz bir yara izinin ardında, sonsuzluğa karışan bir göz vardı. İyi de, çocuklar düşse kalka büyürdü. O yaşta retina dekolmanı olması için, buna yatkınlık oluşturan başka bir sebep olmalıydı. Hem o lens, neden yerinde duramamış da, yıllar geçtikçe aşağılara kaymıştı? Bunları çözmek için, tıbbi bilgisi henüz yeterli değildi.

Tıp fakültesini bitirdiğinde, seçeceği uzmanlık dalı konusunda kararsızdı. Yol göstereni yoktu. Kendince dahili branşlardan tercihler yapmış, bir tane de genel cerrahi eklemişti. Uzmanlık sınavı sonucunda kazandığı, o tek cerrahi tercihiydi. Hayat onu yine yeşillerin içine ve ameliyathanelere götürdü. Yıllarca, gece gündüz, yeşiller giydi. Tekerlekli yataklarla gelen, yeşil çarşaflarda yatan hastaları, yeşillerle örtterek ameliyat etti. Meğer yeşil renk, kanı en az rahatsız edici şekilde gösteren renkmış. O nedenle ameliyathanelerde kullanılmış.

Cerrah da olsa, her zaman en sevmediği renk, yeşildi.

Beyaz Kağıt

Ömer Altun

2018 Öykü Yarışması İkincilik Ödülü

Lüks otelin, on sekizinci katında, deniz gören geniş odalarından birine çıktık. Kırklı yaşlarda, takım elbiseli, şakakları kır, tepesi iyice seyrek, göbekli, kara esmer adam, daha önce de çapkınlık yaptığını ele veren rahat tavırlarla deviniyordu. Ceketini çıkardı. Minibarı açıp, şöyle bir göz gezdirdi, “Viski?” diye sordu. Sert olmalıydı içki. Çok sert. Her şey sert değil miydi zaten? Hayat da, insanlar da, yaşadıklarım da. Bu yüzden henüz yirmi üç yaşında körpe bir fidan yerine, kabuğunda derin çizikler olan yaşlı bir ağaca dönmemiş miydim? Parlak siyah saçlı, badem gözlü, uzun boylu genç kız değildim artık. Kolu kırılmış, gözü çıkarılmış plastik bebek misali, hoyrat sevilmiş bir oyuncağın ızdırıyordu yaşadığım. Alkolü sevmememe rağmen, iş sırasında, sarhoş olmayı yeğliyordum. Hem iyi de geliyordu, ruhumun sızılarına. Adam tekrarladı, “Viski?” “Çok iyi olur,” dedim.

Dayımın ağzı da içki kokuyordu o gün. Gecekondu evimizin, yeşil boyalı ağır demir kapısı, sertçe kapandı. Ağaçlar çiçeklenmiş, döllerinin, çokluğundan böbürleniyorlardı. Bugün yol boyunca, kaldırım kenarlarında ve otelin bahçesinde olduğu gibi.

-Anne! sen misin?

Gelen dayımdı. Sarıldık. Öpüştük. Babam öldüğünden beri evimize giren nadir erkeklerdendi dayım.

-Gündüz, gündüz niye içtin dayı?

-Sorma. Canım çok sıkkın. Yengen!

-Hayırdır, yengeme bir şey mi oldu?

-O domuza ne olur? Olsa, olsa öldürür beni.

-Sahi annen nerede Figen?

-Bilmem, geldiğimde evde değildi. Cebini aradım, açmadı.

Adam tül perdeleri de açıp denizin muhteşem manzarasını aldı içeriye. Boşalttığı kadehi elinden bırakıp, bana doğru yaklaştı. Kravatını gevşetti, çıkardı. Gömleğinden bir iki düğme çözdü. Ayakta öpüşmeye başladık. Kabuklarımızı soyarak, tenime ulaştı. İkinci kadehleri devirdik. Dokunuşları acıtmıyordu artık. Tenim mi kalındı? Etim mi acıya alışmıştı? Yumuşak ve yavaş hareketleri hızlanmaya ve sertleşmeye başladı. Viski gibi, sertti. Çok sert!

Yüzümde bir tokat patladı. Gözüm karardı. Sendeleyip, kapaklandım yere. Dayım nasırlı elleriyle yırtıyordu ruhumu. On yedi yaşındaki memelerime ilk kez düşmüştü, ekşimiş ter ve salya. Çiçeklerime yağın zamansız kar, donduruyordu etimi. Kaskatı. Meyvelerim sonsuza dek çürüdüler. Üzerime çöken dağ, inliyordu. Gözlerim tavana çakılıp kalmış, sanki nefesim de zaman da durmuştu. Kasıklarımın çarpan balyoz içimde kırılmadık cam bırakmamıştı. Kollarım bacaklarım yoktular. “Şimdi neye benziyorum dayı”. Odalara sığıyordu sesimdeki boşluk. Gözlerimin önünden beyaz bir kelebek uçup gitti. “Dalsam uykuya,” dedim dalsam, duymasam genzimdeki kan kokusunu.

Vıcık, vıcık terlemiş olan göbekli adam, moloz yığını gibi yığılıverdi üstüme. Kıpkırmızı kesilmişti. Boğulur gibi tuhaf sesler çıkarıyordu. Yavaşça sıyrıldım yanından, kasıklarımın bacaklarıma doğru ıslanan ruhum üşüyor, titriyordu. Bir sigarayı üzerime örttüm, bir kadeh viskiyi yarama bastım. Uyuşmuştum. “Çok güzel bir kadınsın,” dedi adam. “Ben! Ben kadın mıyım? Hıh, ne komik, iyi de ben neden hissetmiyorum o zaman,” dedim içimden. “Kendine yabancı, zavallı kayıp bir ruhum ben sadece. İçimdeki yabancıya alışabilecek miyim?”

Gençliğim kasıklarımın, uyuşuk bacaklarıma doğru hızla aktı. Cansız bedenini buldum kızlığımın, halının tüylerinde. Dayım, buhar olup kayboldu odadan. “Kahramanım, babam nerdesin? Bak ben büyüdüm, hatta öyle büyüdüm ki; kadın bile oldum. Kadın bile oldum”. Saatler sonra annem geldi. Çarşıya çıkmış. “Dayın gelecekti”.... “Gelmedi,” dedim.

Adam bornozla banyodan çıktı. Viskisini tazeledi. Telefonu çaldı. Kısık sesle ve kısa keserek, bitirdi konuşmayı. Arayan karısıydı. Hızla giyindi. Sehpanın üzerine para bırakıp, gitti. Ben de banyoya girdim. Lavanta kokulu şampuanı saçıma döktüm. Köpürttüm.

Annem banyo sobasına odun atıp, suyu biraz daha ısıttı. Lavanta kokulu sabun, genzimdeki kan kokusunu gidermedi. Suyu döktüm. Döktüm... Et suyu renginde akıyordu sular ruhumun kuytularına. “Yıka beni anne, saçlarımı tara. Mustafa beni böyle görmesin. Gene lavanta kokayım n’olur. Daha sert yıka anne! İyice yıka, çocukluğuma gelene kadar yıka... Şimdi çocukluğum çok mu uzak anne?”

On sekizinci katın penceresinden, saçımdan sular damlayarak, boğazı seyrediyorum. Delik deşik olmuş ruhumdan, geçmeyen iğne kalmadı. Oysa sadece Mustafa’ya teğellenmişti ruhum. Perçinlenmeye fırsatım olsaydı keşke. Etime ilk iğne, arka bahçelerindeki asmanın altında, dudağımın kenarına kondurduğu öpücükle batmıştı.

“Yavaş Mustafa!” diyebildim gülümseyerek, şımararak. “Tanrım! Bu nasıl bir iştah böyle”.

“Evet Mustafa’m eveett”. Bu sefer direnmeyeceğim sana, “Annem kızar” demeyeceğim. “Seninim, sadece senin”. Sana aşk dedim ben. Çünkü aşk; sadece sana benziyor Mustafa. Sarıl bana. Sımsıkı sarıl! Boynumu öp, memelerimde dolaştır dilini. Öp ki geçsin etimin acıyan yerleri. Tenimi giydir üstüme yeniden. Bak! Sen öptükçe pembeleşiyor, moraran etim. Sen dokununca nemleniyor suyum, açılıyor kapım. Kes beyaz kağıdı Mustafa’m, ilk gecenin şerefine.

Faili Meçhul Değil, Malum; Kapitalizm

Ramazan Akçan

2018 Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü

Üzerinden beş yıl geçti. Bir cumartesi günü alacakaranlığında, insanlardan en uzak anın tadını çıkarıyordum. Her hafta bitiminde olduğu gibi, zihnimde birikmiş gürültüden kurtulmak için sessizlikle sosyal detoks yapıyordum. Tüm haftanın yorgunluğunu atma görevi Lord Byron'un Chillon Mahpusu'na düşmüştü bu sefer. Her satırında bir basamak daha iniyor, daha derine yol alıyordum benliğimin derin dehlizlerinde. Her basamakta huzurun kokusu daha da güçleniyordu. İşte, iç huzuru bu olsa gerek diye düşünürken, tiz bir telefon çığılığı darmadağın ediverdi hayal dünyamı, olanca acımasızlığı ile. Nöbetçi savcıdan başkası olamaz diye düşündüm. Haklıydım, sabah mahmurluğunu henüz üzerinden atamamış bir sesle; “Yaaa hocam, bizimki de iş mi?” diyebildi, esnemen önce. “Otopsiye veya olay yerine yol göründü” diye düşünerek, “Hallederiz savcı bey, siz üzülmeysin” dedim işi kolaylaştırmak için. “Yok be hocam. Üzülme de; bizim daha afyonumuz patlamadan, millet inşaatta yüksekte düşerek kafayı patlatıyor, anlamıyorum” diye serzeniş etti. İnşaatta yüksekte düşme sözü, kapkara bir hüznün örtüsü gibi çöktü o zamana kadar aldığım hazzın her zerresine. Bu yıl, ülkemizde meydana gelen 162. iş cinayeti olabileceği gerçeği yüreğimi dağladı, soğuk suya sokulan sıcak çelik gibi. Dile kolay, 161 can iş cinayetine kurban gitmişti bu güne değin. Hem de daha yılın yedinci ayındayız. Sormadan edemedim kendime; Vahşi kapitalizmin ateşe koşan pervane sinekler mi emekçiler? Açlık sınırında da olsa yaşayabilmek ve yaşatabilmek için iş güvenliği olmadan, her türlü olumsuz koşullu kabullenerek çalışmaya gönüllü olmak. Evet, pervane sineği gönül rızası ile atılıyor ateşe sonsuz aydınlığa kavuşmak için. Emekçi ise yaşamak ve alın terini katık yaparak paylaşmak için ateşe atılmak zorunda kalıyor, vahşi kapitalizmin kanlı kuyularında. Nasırlı kocaman elleriyle sillesini vurmadığı için kapitalizme, alın teri deryasında boğulmaya zorlanıyor emekçi. Evde babalarının dönmesini beklerken, çizgi film arasında babalarından isteyecekleri oyuncak reklamlarını izleyen çocuklar geldi aklıma. Henüz çok küçükler, kapitalizmin kölelikten başka çare bırakmayan döngüsünü beslemek için. Ancak, Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinde, piramidin her basamağını çoktan işgal etmiş kapitalizm, bitmek bilmeyen iştahı ile.

Savcı beyin ‘Doktor bey orda mısınız?’ sorusuyla acı gerçeklikten profesyonel gerçekliğe döndüm. ‘Doktorum amma daldın. Sesleniyorum, cevap vermiyorsun. Korkmana gerek yok basit bir iş kazası vakası’ dedi. ‘Hem olay yerine de gitmemize gerek yok. Polise incelettim olay yerini. Ceset de hastane morguna kaldırılmış zaten’ diyerek olayın her açıdan kontrol altında olduğunu ifade etti telefonu kapatırken. Olaya dair en güçlü senaryo iş kazası ama ben ömrümde hiçbir iş cinayetini kaza olarak tanımlamadım. Sistem, her zaman kolayı tercih eder, tüm sorunları kolay yoldan çözer; kader ve kaza kavramlarını kullandırken bizlere. Olayın tüm dinamikleri susar böylece. Her şey suhuletle hal olur, doğrudan veya dolaylı failler rahat bir nefes alır cinayet kazaya,

ölüm kadere dönüştürülünce. İş güvenliğini, güvencesiz emeği ve iş cinayetlerinin ekonomi politikasını konuşmaya, soruşturmaya gerek kalmaz. Geride kalanlar da boyun eğer kazaya ve kadere. Neden mi? pervane sineklerinin ateşe atılmaksa kaderi; ateşte yanmaları kadar doğal bir şey yoktur. Tam da bu yüzden en sevdiği sözler 'Kaza ve Kader'dir kapitalizmin ve hep daha fazla boyun eğmiş insana ihtiyaç duyar. Oysa inadına sormak, sorgulamak lazım her şeyin yerli yerine oturması için. Benim de işim buya, beynimde sorular birbirine düğümleniyor Lord Byron'u çalışma masamdaki ilk rafa emanet ederken. 'Acaba ölüm nedeni gerçekten yüksekte düşme mi?', bunun ötesinde 'acaba olayda sistemin veya bireylerin ihmal var mı?, varsa ölçüsü nedir?, çalışma güvenliği unsurları yerine getirilmiş mi?' soruları beynimi kemirse de olay yeri ekibinin makul cevaplar getireceği düşüncesi beni rahatlattı. Ama yıllar boyu her gün kendime sorduğum 'ya ölümden etkisi olan başka başka faktörler varsa!', 'acaba ölenin bir hastalığı veya kullandığı bir ilaç var mıydı?' soruları zihnimi kurcalamaya devam ediyordu. Tam da bu esna da; sanki 'Bunların hepsi bir yana ya hiç hesapta olmayan bir durum varsa? Ya ölüm nedeni zehirlenme mi? Ya da biri merhumu bir kavgada bıçaklayıp inşaat alanına cesedini attıysa? Ya gerçekten hunharca işlenmiş acımasız bir cinayetse?' sorusunu, 1 milyonluk soru diyerek soran Kenan Işık'ın o Davud-i sesi canlandı zihnimde. 'Öyle bir otopsi raporu düzenlemeliyim ki, sorgulayabilen çok az sayıdaki beynin yüz yıl sonra bile bu olayla ilgili sorduğu soruları yanıtlayabilir olmalı' diye söz vererek sakinleştirebildim şeytanın avukatı rolünü üstlenen huzursuz zihnimi. Aslında her gün yaptığım iş değil mi? cesetteki yaralanmaların tüm hususiyetlerini ve bunların ölümlerle olan ilişkisini ortaya koymak benim için çocuk oyuncağıydı. Diğer soruları da savcılık ekibi pekala yanıtlar, sebepsiz yere huzursuz ediyor beynim beni. Bu düşüncelere dalmışken beni evin karşısındaki marketin önünden almaya gelen adliye minibüsünün korna sesi ile irkildim.

Ceylan çevikliğiyle, kaldırıma bir metreyi aşkın mesafede duran minibüse atladım. Hazırına genel bir selam vererek savcının yanındaki yerimi aldım. Koltuğun arkasındaki limoni keskin koku beni eski günlerime götürdü. Sadece önceden içenlerin bileceği, harmanlı Çelikhan (Adıyaman) tütününü ilk içime çekişimi anımsadım. Ağzının tadını biliyor bizim hınzır şoför, ekibi almadan önce minibüsü dumana boğmuş belli ki. Zabıt katibi ağzını doldura doldura önceki gece izlediği futbol maçını anlatıyor, takımının ezikliğinden, yeni transferlere izin vermeyen takım yönetiminden dert yanıyordu. Konuyu değiştirerek savcıya olay hakkında sorular sormaya başladım. Ancak telefonda aktardığı dışında bilgisi olmadığını gördüğümde daha fazla üstelemedim.

Acil servisin önünde, bir bombalama olayında yaralanan arkadaş ve akrabalarını merak eden Suriyeli bir grup hasta yakının çaresiz bekleyişlerini gördüğümde hastaneye vardığımızı fark ettim. Nasılsa hızlı sürmüş şoför, sigarayla olan bir sonraki randevusunu kaçırmamak için. Morga hızla ulaşmak için kestirme olarak kullandığımız acilde ağlaşan hasta yakınlarının arasından geçtiğimiz yirmi metre hayatımın en zorlu maratonlarından biriydi. Çaresizlik, yoluna çıkan yıkan bir gulyabani gibi dolaşıyordu zira. Gulyabaniyle yüzleşmenin korkusu ile koşar adımlarla kaçarak

kendimi morga attım. Lakin, çaresizliğin arkamızdan sinsice morga süzülüşünden haberim yoktu. Değerlendirmemizi bekleyen ölüm olayı ile ilgili sağlıklı bilgi verecek kimse yoktu maalesef. Morgun idaresinden sorumlu personel ve güvenlik görevlisinden bilgi almaya çalıştık; bizlerden önce hastanede bulunmanın avantajı ile bir malumatları olabilir zira. Güvenlik görevlisi, “Efendim, bir tanık var dışarda. Olay esnasında orada bulunan kepçe operatörü. Her şeyi görmüş, çağırayım bir bir anlatsın bildiklerini” dedi, ölüm olayını çözmüş bir dedektif edası ile. Başı öne eğik, el pençe divan tanığa göre her şey ayan beyan ortadaydı; hüzün dolu bir sesle “ölen şahıs, inşaatta demir direk ve çitlerden oluşan bir iskelenin üzerinde oturduğu esnada, bir anlık dikkatsizlikle dengesini kaybederek düştü” dedi. Bildiği her şey bundan ibaretti, lakin şüpheli bir durum olmadığından da emindi. Diğer yandan, ölen işçiyi çok iyi tanımıyor, hastalığı olup olmadığını, ilaç kullanıp kullanmadığını, hangi vardiyalarda çalıştığını bilmiyordu. Açıkçası, tanığın bunları bilmesini de hiç beklemiyordum. Onbeş yıllık adli tıp uzmanlığı yaşamımda, neredeyse tüm ölü muayenelerinde tanık olarak bulunanlardan edinebildiğim yegane bilgi hemen her zaman ölenin kimlik bilgisi ile sınırlı kalıyordu. Bu olayda da farklı bir şey bekleme saflığını çok geride bırakmıştım. Evet, tanığımız da kaza ve kadere boyun eğmiş olmanın rahatlığı ile “merhumun ailesinde yetişkin erkek yok, evde küçük çocukları var, ölü muayenesi bitince defin işlemleri ile ben ilgileneceğim” diyerek soysal sorumluluktan kaçmadığını gösterdi, birazdan otopside göreceklarını düşünmekle meşgul zihnime. Savcı bey de tanığı dinledikten sonra “iyi iyi, olay basit görünüyor, ölü muayenesinde ölüm sebebini açıklayabilirsek otopsiye bile gerek kalmaz, defin ruhsatını veririz, olur biter” dedi gülümseyen gözlerle. Yazık ki savcı bey, her ölüm olayı değerlendirmesinde cevaplarını aradığım soruların, iş cinayeti vakalarında katlandığının farkında değildi.

Yüksekten düşme vakaları, çözüldüğünde bile ortaya buğulu, belirsiz bir resmin çıktığı bin parçalı yapboza benzerler. Parçaları bir araya getirmek için türlü türlü sorular sormak gerekir çoğu zaman. Kişi neden, nasıl yüksekten düştü? Yoksa atladı mı? Biri tarafından bulunduğu yerden boşluğa doğru mu itildi? Cinayet mi? Ölene kadar darp edilip yüksekten düşme süsü mü verildi? Yoksa son çareyi özüne kıymakta mı buldu merhum? Acaba gerçekten kaza mı? Bir hastalığın son evresinde miydi çalışırken? Kalp hastalığı mı vardı? Ölümcül bir beyin kanaması mı açtı parlak ışıklı geçidin kapılarını? Sorular teker teker yerini alıyordu beynimin bekleme odasında. Zihnim birazdan çizeceği resimde kullanacağı renkleri seçiyordu soruların arasından. Zira çizilecek olan büyük resim cevabını verecekti tüm bu soruların. Hem işçiler, hem işveren hem de ölenin yakınları bu resimden alacaktı tüm yanıtları. Ölümün peşi sıra gelen ceza ve tazminat davalarının yüce hakimleri bu resme bakarak hüküm verecekti tüm millet adına. Bu nedenle resim dört başı mamur olmalı; merhumun tıbbi öz ve soy geçmişine dair her detay, olayın meydana geliş şekline dair her ayrıntı anlaşıldıktan sonra eksiksiz bir otopsi ile yola devam edilmelidir.

Otopsi salonunda ceset masada elbiseleri ile duruyordu, kafatasının beklemediğim şekilde aşırı ezilmiş olması dikkatimi çeken ilk bulguydu. Aklımdaki sorulara bir tane daha eklenmiş oldu

bu manzara karşısında. Bu olaydaki sınırsız bilgi kaynağımız olan güvenlik memurlarına, merhumun düştüğü iddia edilen noktanın yerden yüksekliğin ne kadar olduğunu tekrar sordum. Hiç duraksamadan yaklaşık iki buçuk metre olduğunu söylediler. Olaya dair verilen bilgiler ve sorularıma verilen yanıtlar aydınlatıcı olmak yerine bir karadelik gibi gerçeği yutmaya çalışıyordu. Peşimizden morga süzülen çaresizliğin, gürültü ve yanıltıcı bilgi ile el ele tutuşup hakikati örtmeye çalıştığı hissine kapıldım. Bu hisle Roma'nın en şanssız ve hüzünlü imparatoru Claudius'un sesi yankılandı kulaklarımda; "Hakikati arayan, gürültüye kulak asmamalı". Hayatının her anını kaplayan kara bulutlar arasında bile gerçeği önemseyen imparatorun bu sözü kabullenmeme ve sorgulama güdümü harekeye geçirdi. "İddia edilen yükseklikten düşen erişkin bir insanın kafatasında bu oranda bir ezilmenin meydana gelebileceğini" hakikatin bu olmadığını ifade ettim. Daha çok boyaya ihtiyacım vardı gerçeğin resmini çizmek için. Savcıdan olay yeri inceleme ekibinin raporunu ve çektiği olay yeri görüntülerinin temin edilmesini rica ettim ve cesedin başına geçtim. Özellikle vücudunun üst kısmı ve elbiseleri toz, toprak içindeydi ve yıpranmıştı.

Şahıs, 40 yaşlarında, fiziki yapısı normal, sağlıklı görünümde erişkin bir erkekti. Her anı birçok soru sormakla geçen meslek hayatımda yüksek katlardan düşen kişilerde meydana gelen yaralanma bulguları hakkında çok tecrübem vardı. Otopsi masasındaki işçinin kafatasındaki yaralanma da ancak çok yüksek mesafeden düşme ile uyumluydu. Tanınmayacak derecede ezilmiş, tanıyanların görmeye katlanamayacağı hale gelmişti zira. Kafatasındaki tüm kemikler tamamen kırılmış ve dağılmış, beyin dokusu dışarıya akmıştı. Bir kolunda ve göğüs bölgesinin bir tarafında ciddi yaralanma olduğunu gördüm. Notlar alıyor, kafamdaki soruların yanıtlarını cesedin üzerinde bulmaya çalışıyordum.

Muayene devam ederken olay yeri inceleme ekibinden bir memur gelerek çektiği fotoğrafları gösterdi. Olay yeri inceleme ekibine göre, tek tanıgımızın ve Sherlock Holmes edalı güvenlik ekibimizin söyledikleri doğrudu. Kendileri de düşme noktası yüksekliğini iki buçuk metre olarak belirtmişlerdi raporlarında. Olay yeri inceleme ekibi aktarılan senaryoyu esas alarak inceleme yaptıkları halde farklı bir iki husus dikkatlerini çekmişti. Tek tanıgımızın beyanında ifade ettiği şekilde tel çitin köşesinde oturulabilecek bir yer olmadığı gibi oturmayı gerektirecek bir durum da yoktu. Memurun aktardığı bir diğer önemli nokta, kepçenin tekerinde de kana benzer görüntü olduğuydu. Tekerleğin fotoğrafını da çekmişti. Fotoğrafa baktığımda içim rahatladı ve otopside uygulayacağım yaklaşım netleşti, aydınlanmış zihnimde. Hakikati gizlemeye çalışan çaresizlik, gerçeğin yükselen aydınlığına daha fazla karşı koyamadı ve başarısız olmanın verdiği hüznle yeni kurbanlar bulmak için olay yeri inceleme ekibinin girerken açık bıraktığı kapıdan çıkıp gitti.

Olay yeri inceleme personeline de, tarif ettikleri noktadan düşme ile bu yaralanmanın meydana gelmesinin mümkün olmadığını tekrarladım. Kişi, ya çok daha yüksek bir noktadan düşmüş olmalı ya da ağır bir cisim altında kalmalı bu yaralanmanın oluşabilmesi için. Kıpçenin desenini gösterecek daha net resimler istedim, birazdan cesedin üzerinde görmeyi

umduğum bulgularla karşılaştırmak için. Resimler gelince kepçe lastiğinin görüntüsünü kazıdım zihnime. Çizeceğim resmin en önemli ayrıntısını bulmak, hüznümü sonlandırmayacak olsa da, o an için hakikate ulaşmanın tatminini yaşattı bana. Otopside, cesedin sırtında “V” şeklinde, kepçe lastiğinin ayna görüntüsü ile uyumlu şekilli ekimoz (morluk/bere) vardı. Resimlerle birebir örtüştüğünü gösterince tek tanıgımız olan kepçe operatörünün bilgisine başvurma ihtiyacı doğmuştu. Otopsi bitmeden, kepçe operatörü ile görüşen polisler gelip “Operatörün gerçeği itiraf ettiğini, kepçeyi geriye doğru sürerken ölen şahsı görmediğini ve onu kaza ile ezdiğini” itiraf ettiğini söylediler. Eski tek tanık ve yeni tek sanık kendince bir senaryo üretmiş ve olayı örtbas etmeye çalışmıştı. Delillerin bir araya geldiğini görünce de direnmeden gerçeği anlatmıştı. Ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu olan gerçek yine yapmıştı yapacağını.

Yüksekten düşme şeklinde iş kazası diye incelemeye başladığımız ölüm olayı başkası tarafından kaza sonucu ezilerek ölen bir olguya dönüşmüştü herkesin gözünde. Büyük resim tamamlanmak üzereydi. Bu vakada, olay yeri inceleme bilgileri olmaksızın, yönlendirilmiş bir senaryo ile başlanmıştı değerlendirmemiz. Beynimin dört yanını mengene gibi saran sorular ve hayatımın her anında etkisi olan sorgulayıcı kişiliğim olmasaydı, hakikat postuna bürünen senaryo hakim olacaktı.

Hakikat, bazen ulaşılamayacak kadar derinlerde gizlidir ama çoğu kez basit sorularla üzerindeki perde kaldırılabilir kadar da yüzeyseldir. Bu olayda da tanık beyanları ile bedendeki travma bulgularının uyumsuzluğu olayın çözümü için başlangıç olmuştu. Çok basit gibi görünen “Ne kadar yükseklikten düştü?” sorusu gerçeği ortaya çıkarmak için yeterli bir başlangıçtı. Savcı beyin arzu ettiğinden ve tahminimizden daha fazla ancak hakikatin istediği ve profesyonelliğin gerektirdiği kadar zaman harcamıştık. Klasik ancak hatalı bir yaklaşım olan “Ölü muayenesi ve otopsiyi bir an evvel bitirelim de evimize gidelim” diye hareket etmedik. Raporlama işlemleri bitince, üzeri örtülmeye çalışılan bir olayın çözüme kavuşmasına yardımcı olarak gönül rahatlığı içerisinde eve döndüm. Odamda bekleyen Lord Byron’a “nerde kalmıştık” diye sormak için açtım kitabı.

"Ama gerçeği neden geciktirelim ki? O öldü.

Gördüm, başını tutamadı,

Ne ölmüş eline, ne de ölüme dokunabildi,”

Dizeleriyle göz göze geldim. Evet gerçeği daha fazla geciktirmeden dile getirmek lazım. İş kazası ya da trafik kazası değildi masum işçinin ölümü. Kaza ya da kader denilecek evde babalarının dönmesini bekleyen çocuklara. Babanızı bir daha göremeyeceksiniz ama “kimsenin suçu yok, anlık bir dikkatsizlikle kazaya kurban gitmiş bananız, kader işte” diyecekler ölümün anlamını bilmeyen çocuklara. İnanmayın onlara çocuklar; Claudius’un hüznünü ve şanssızlığını yaşamamak, hakikati bulmak için kulak asmayın gürültüye. Dinlemeyin boş lafları. Byron’dan aldığım cesaretle; geciktirmeden söyleyeyim gerçeği sizlere. Babanız iş cinayetine kurban gitti. Hep daha fazlasını isteyen kapitalizm, yorgun-bitkin olmasına aldırmadan daha uzun saatler çalışmasını, nefes almasına

müsaade etmeden daha fazla üretmesini istedi babanızın. Babanızdan aldığının binde birini vermemek için güvencesiz, güvenliksiz, yorgun, dikkatsiz ve belki hasta halde çalıştırdı. Evet gerçekten aldığım güçle gerçeği haykırıyorum; “babanız iş cinayeti sonucu öldü çocuklar, faili meçhul değil, malum; Kapitalizm”.

Zift
Ali Özyurt

Nisan 2017

Sabah erkenden uyandım. Çalıştığım hastaneye gittim.

Hızlı adımlarla yürüyerek odama geldim ve üzerimdekileri çıkararak beyaz gömleğimi giydim.

Lavaboya doğru yürürken aynada silüetime gözüm takıldı. Üzerinde beyaz gömleği olan kendime... İrkildim bir an.

Neden durdum ki? Çocukluk hayalim olan mesleği yapıyordum.
Doktorluk...

Bin bir gayret, özel dersler, dershaneler derken on iki yıllık yorucu ve bezdirici bir çalışmanın sonucunda tıp fakültesini kazandığım o seksenli yıllar aklıma geldi aniden... Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ni kazandığımı gösteren belgeyi getiren postacıya sarılıp uzun uzun ağladığımda henüz on sekizinde bile değildim.

Ağladığımı görünce şaşırان postacı amcanın beni teselli etmeye çalıştığını hatırlıyorum. “Ağlama oğlum” dedi bana. Sıcacık avuçlarının arasına ellerimi alarak teselli etmeye çalıştı beni. O sırada elimdeki sınav sonuç belgesi düştü. Yere eğilip belgeyi alıp okuyan postacı amcanın yüz ifadesini görünce şaşırان ben oldum bu kez... “Seni gidi haylaz seni!” diye seslenerek coşkuyla sarıldı bana... Kucağına alıp havaya zıplattı.

Ne olduğunu anlamamıştım. Ayaklarım yerden kesilmişti. Çocukluk hayalim gerçek olmuştu...

Ancak beni asıl düşündüren annemdi. Ona verdiğim sözü tutmuş ve mahallemizin ilk doktor adayı olmuştum. Bir sıcak yaz günüydü. Deniz kıyısında uçsuz bucaksız tarlaların olduğu, güneşin gözleri yaktığı ova gibi bir varoшта yaşıyorduk o zamanlar.

Babam ve iki amcam yetim kaldıkları 1946 yılında karar vermişlerdi göçmeye. Köyde hayat yoktu onlara artık. Ne aş, ne iş, ne toprak ne de ev vardı. 1950'lerin başlarında İkinci Dünya Savaşı'nda ölen dedemin bıraktığı borçları ödemek ve çalışmak için gurbet yollarına düşmekten başka çareleri yoktu...

İşte!

Doğup büyüdüğüm, bütün çocukluk hayatımın geçtiği, ilk gençlik aşkımı yaşadığım,

kara sevdalara tutulduğum o varoшта, başımı yukarı kaldırdım ve göğe bakarak tanrıya yakardım...

Tanrım dedim hayallerim gerçek oldu. Sana minnettarım!

Söz veriyorum, hekimlik hayatım boyunca kendimi hastalarımaya adayacağım.

Sağlıklı nesiller yetiştireceğim. Bebekleri aşısız bırakmayacağım.

Koruyucu hekimliği önceleyeceğim.

Erken teşhis koyacağım.

Gerçek tedaviler yapacağım.

Hastalarımaya özdeşleşeceğim.

Fakirlerden para almayacağım.

Muhtaç olan hastalara para desteği vereceğim.

İlaç alamayanlara ecza dolabımı açacağım.

Şifa bulamayanlara şifa

Güçten, kuvvetten düşenlere destek

Acı çekenlere merhem olacağım.

30 yıl önce, o sıcak yaz günü verdiğim bu sözleri yerine getirmenin onuru ile yaşıyorum. Artık emeklilik zamanı gelmişti.

Artık meslek hayatımı sonlandırıp, hayallerimi süsleyen dünya turuna çıkabilirdim. Bütün engelleri aşmıştım. Artık özgürdüm. Emekli ikramiyesi ile bir tekne alır, emekli maaşı ile de dünyayı gezerdim.

Aynanın karşısında bu hayallere dalmışken birden mavi kod duyuldu. Düş dünyasından gerçek dünyaya dönmem kısa sürdü. Kapıyı açtığım gibi fırlayarak bulunduğum yerden acil asansörüne doğru koşmaya başladım. Ancak her zamanki gibi asansör bozuktu. Gerisingeri dönerek yangın merdivenlerine yöneldim. Merdivenleri ikişer üçer zıplayarak kan ter içinde üçüncü kata çıktım ve hasta odasına vardım.

Ben gittiğimde servis hemşireleri canlandırma işlemine başlamışlardı. Daha dün muayenesini yapıp servise yatırdığım sevimli tonton teyzeydi can çekişen!

Hemen yönetimi ele alarak yeniden canlandırma işlemine devam ettim. Ancak kalp ritmi bir türlü gelmiyordu. Açık masaj yapmaya karar vererek “Bana bir bisturi verin” dedim. Hemşirenin şak diye elime tutuşturduğu bisturi ile hastanın sol memesinin altından kaburgaların üstünden tek bir kesiyle kalbe ulaştım. Çıplak ellerime açık kalp masajı yapmaya başladım. Uzun bir süre kalp atımı gerçekleşmedi. Ancak 45 dakika sonra kalp biçimsiz bir şekilde de olsa atmaya başladı. Bir yandan da acil ilaçlar veriliyor ve kan gazlarına bakılıyordu Acil ekibi hızla hastanın başına gelmişti. Hasta tam

bu sırada geçirdi. Zehir gibi bir koku yayıldı etrafa... Burnumu sol kolumla kapadım. Daha önce almadığım çok kötü bir kokuydu bu... Midem bulanmıştı. Yumurta çürüğü kokusuna benzer zehir gibi bir kokuydu. Bir süre sonra yaşlı teyze gözlerini açtı ve konuşmaya başladı. Ben masaj yapmaktan kan ter içinde kalmıştım. Hastanın yanındaki iskemleye oturup biraz soluklandım. Hastanın göz bebekleri büyümüştü. Elini tutarak “Artık her şey geçti” dedim. “Rahat olabilirsiniz” diye tembihlemeyi de unutmadım. Yaşlı teyzenin birden yüzü güldü ve ağlamaya başladı.

Tam o sırada ani bir hamleyle elimi tutarak öpmeye çalıştı. Zar zor elimi kurtardım ve görevimiz diyerek biraz gecikmeli olarak polikliniğe gittim. Hastalar homurdanmaya başlamışlardı bile...

O gün tamı tamına 60 hasta yazılmıştı bana... Her zamanki gibi beş dakikada Beşiktaş!. O kadar kısa süre içinde hastanın hikayesini dinleyecek, muayenesini yapacak, teşhisten tedaviye gidecektim. Üstüne üstlük hata yapmamak için azami gayret gösterecek ve hastaların memnun ayrılmalarını sağlayacaktım. O gün o yaşlı teyzeyi yaşama kavuşturmanın mutluluğu üzerimdeydi. Her gelen hastayı güler yüzle karşıyor, ayağa kalkıp elini sıkıyor ve kendimi tanıttıktan sonra önce adını sorup daha sonra muayeneye geçiyordum. Tüm hastaların şikayetlerini teker teker dinliyordum. Sonra fizik muayenelerini yaparak gerekli laboratuvar tetkiklerini isteyip, sonuçlar çıktıktan sonra yanıma gelmelerini söyleyip bir diğer hastaya geçiyordum.

Artık mesai saati dolmaya başlamış ve son hastaya sıra gelmişti. Resmen pestilim çıkmıştı. İçeriye genç, uzun boylu ve at kuyruklu saçlı birisi girdi. Tam buyurun oturun dememe kalmadı ki hasta üzerime atladı. İri kıyım birisiydi ve ben ne olduğunu anlayamamıştım. Muayene odasında tek olduğum için yardım edecek kimse yoktu. Bir hamle yaparak kapıya doğru seğirttiğimde kapının kilitlendiğini fark ettim. Artık küçücük muayene odasında kızgın ve burnundan soluyan çam yarması bir adamla baş başa kalmıştım. 2 metre boyunda vardı. Yukarıdan gelen yumruklarıyla beni dövmeğe başlamıştı. Kendimi korumaya çalışıyor, ellerimle yüzümü kapıyordum. Bu kez yüzüme indirdiği yumruklarını göğsüme vuruyordu, göğsümü tutmaya çalışırken bu sefer ayaklarıyla, hayalarımı ve karnımı tekmelemeye başladı. Avazım çıktığı kadar imdat, imdat! diye bağırmaya başladım.

Ama nafi!

Ne duyan ne gören vardı. Artık takatim kesilmiş ve yere yığılmıştım. Nefes alamıyor, ince ince inliyordum. Kapı açıldı ve sonra iri kıyım adam koşarak dışarı kaçtı. Kaçarken son kez başını çevirip bana baktı, hâlâ yerde miyim diye... İşte o an ölünceye dek unutamayacağım o nefret dolu bakışlarını gördüm.

Hekim olmak suçmuş gibi her gün şiddet olgularıyla karşı karşıya geliyorduk. Sözel şiddet, vaka-i adiyeye'den olmuştu... Hafif fiziksel şiddeti bile görmezden geliyorlar, ancak ateşli silah yaralanmaları veya darp ciddiye alınarak kayıt altına alınıyor ve failler karakola götürülüyordu. Bir kapıdan girip diğer kapıdan çıkmaktan başka bir işe yaramayan bu uygulama, dostlar alış verişte görsün misali sürekli yinelenip duruyordu. Ancak değişen hiçbir şey yoktu.

Kapının açılması ile içeriye güvenlik görevlilerinin girmesi bir oldu. Her iki koluma girerek beni acile götürdüler. Acil hekim ve hemşirelerinin yakın ilgisi sonucu yapılan tedavim sonrası bir süre gözlem odasında bekletildim. Sonra kendimi kaybetmişim. Uzun bir uykudan sonra gözlerimi açtığımda yanımda polisler vardı. İfademi aldılar ve şikayetçi olup olmadığımı sordular. Hayır dedim. Bunun üzerine onlar da hazırladıkları tutanağı imzalattı ve gittiler.

Sonradan bu şiddet olayının iç yüzünü servis hemşiresinden öğrendim. Meğer yaşlı tonton teyze, oğlu tarafından zehirlenmiş ve sonra oğlu annesinin öldüğünü sanıp oradan hızla uzaklaşmış. Yüklüce servetinin olduğu eve koşa koşa giderek tüm paraları ve ziynet eşyalarını alıp sırta kadem basmanın hesabını yaparken son kez gidip annesinin ölüp ölmediğini kontrole geldiğinde ise annesi ile göz göze gelince hızla odadan çıkıp hemşire deskine giderek annesinin durumunu soruyor. Ona olay anlatılıyor ve annesini hayata döndüren doktorun adı veriliyor. Bunun üzerine büyük bir hışımla oradan koşarak uzaklaşarak doktor odasına doğru gidiyor. Doktoru dövdükten sonra kaçıyor. Daha önce sabıkaları olduğu için karakol kaydı olan şehir eşkıyası maganda kılık adam, hastane kamera kayıtları incelenince kolayca teşhis ediliyor. Saklanabileceği bütün adreslere polisler tarafından yapılan baskınla kısıvrak yakalanıyor. Şaşkınlık içindeydim. Tam bir polisiye roman gibi geçiyordu anlatılan hikâye...

Ancak yaşamımda ilk kez yediğim bu dayağı hiç unutmadım. Hekimliğimden utandım. Hekimlik bu değil diye düşündüm ve mesleği yapmanın bir anlamının kalmadığını fark ettim. Ben Hipokrat yemini etmiş bir hekim olarak artık bu yemine sadık kalacak ortamdan uzaktım. Sağlıkta dönüşüm programı bize mesleğimizi onurla yapmayı değil, sadece hastaları memnun etmeyi vaaz ediyor ve hasta memnuniyeti adı altında bizlerin onurlarını ayaklar altına alıyordu...

İşte tüm bunları düşündüğüm anlarda emekli olmaya karar verdim. Hızlıca emekli dilekçemi imzaladım. Dilekçeyi nöbetçi memura verdim ve yarın sabah işleme koymasını rica ettim.

Hava kararmış, saat gece yarısını geçmişti. Başıma gelenlerden kimsenin haberi yoktu. Böylesi onur kırıcı bir durumu kimsenin öğrenmesini istemiyordum. Hastanenin çıkış kapısından dışarı çıktığımda tatlı bir rüzgar esiyordu. Kara meltemi gibiydi...

Karada meltem, havada ay ve yıldızlar, denizde yosun kokusu, bende ise isyan dalgaları vardı.

Yüzüme vuran meltemin hafiflettiği ağrılarla ağır aksak yürüyüp arabama bindim. Kontakı açıp motoru çalıştırdım. Müzik çaların düğmesine bastım ve Miles Davis'in Kind of Blue albümünü dinleyerek yola çıktım. Hava karardığı için yol güvenliği azalmıştı. O nedenle arabayı yavaş yavaş kullanıyordum. Tek isteğim eve gidip kendimi yatağa atarak derin bir uyku çekmekti. Gözlerimden uyku akıyordu. Zaten moralsizdim ve gündüz yaşadığım olayın şokunu üzerimden atamamıştım. Arabayı nasıl kullandığının farkında değildim. Göztepe sapağı, Yeni Sahra çıkışı, Kozyatağı girişini geçtikten sonra Küçükalya'ya gitmek için Bostancı sapağından dönerek minibüs yoluna doğru arabamı sürmeye başladım. Bu sırada yarı uykulu bir haldeydim. Sanki otomatiğe bağlanmış bir uçak gibi araba kendiliğinden gidiyordu. O sırada karanlık bir tünelin içine girdim. Gözlerimi açtığımda arabanın büyük bir gürültüyle çukura düştüğünü fark ettim. Şaşırtıcı bir durumdu. Çukur içi zift dolu bir kuyu gibiydi. Tünelin içinde zift çukuru görülmüş şey değildi. Şaşkın bir haldeydim. Ne yapacağımı bilmiyordum. İçimden *Tanrım başıma bu da mı gelecekti* diye söylendim. Bu sırada hava yastıkları açıldı. Kısa bir afallamadan sonra içine düştüğüm içi zift dolu çukurdan çıkmak için arabanın camını kırıp dışarı çıktım. İçine düştüğüm ziftli çukur bir nevi su kuyusu gibiydi. Ancak içinde su yerine katran karası sıcak, yapış yapış, pis kokulu bir zift vardı. Hemen arabanın yanına düşmüştüm. Ancak ayaklarımın yere değmesiyle birlikte zift kuyusunun boyumu geçtiğini fark ettim. Can havliyle kendimi zift yüzeyine doğru çıkarmaya çalışırken oldukça zorlandım ve o esnada yüzüm, gözüm, ağzım ve burnum ziftle kaplandı. Biraz zift yuttuğumu hem genzimdeki sıcaklık, hem de boğulurcasına öksürdüğümde fark ettim. Can havliyle zıplayarak arabanın üstüne çıktım ve boylu boyunca yüz üstü arabanın üzerine uzandım. Başımı yana doğru çevirdiğimde ağzımdan dökülen yapışkan, katı ve kekremsi bir tadı olan zift, beyaz arabamın rengini siyaha boyadı. Öksürmeye devam ediyordum. İçim dışıma çıkıyordu. Nefes almaya çalışıyordum. Bu sırada midemin bulandığını hissettim ve korkunç bir geçirme ile midemdeki bütün zift içeriğini bir yanardağ patlaması gibi dışarı fişkırttım.

Nefes alışlarımın biraz düzeldiğini fark ettim. Arabanın üstünden tünelin açık kısmından gökyüzüne baktım. Hava karanlıktı. Ancak ay ışığı seçiliyordu. Uzaktaki yıldızların bir kısmını hayal meyal seçiyordum. Yıldızlar sanki bir yanıp bir sönyordu. Meğer o yanıp sönen ambulans ışıkları imiş.

Acı bir siren sesiyle süratle gelen ambulansı ayırt edebiliyordum. Çukurdan bir şey göremiyordum ama acı fren sesini duyunca hemen yanımda durduğunu hissettim. Zaman zaman kendimi ölecekmiş gibi hissediyor, bir süre geçtikten sonra derin bir nefes aldığımda rahatlıyordum. Sanırım benim çukura düştüğümü görenler 112'yi arayarak ambulans çağırılmışlar. Çok kısa sürede gelen 112 hekimi ve hemşiresi ile şoförü hep birlikte beni o çukurdan karga tulumba çıkardıktan sonra, ambulansın içindeki sedyeye yatırdılar, önce bir damar yolu açtıktan sonra oksijen vermeye başladılar. Sonra kalp grafiğim çekildi ve negatif basınçla çalışan bir aspiratörle mide içeriğimi aspire ederek dışarı

çıkardılar. Damar yolundan bazı ilaçlar verildiğini hissettim. Bu sırada kalp atışlarımın düzeldi, solunumumun iyileşti, bilincimin açıldı ve el kol hareketlerim serbestleşti. Ancak vücudum sanki bir zırh ile sıkılıyordu. İşte o sırada vücudumun ziftle kaplandığını fark ettim. Zift sanki bir zırh gibi üzerime giydirilmişti. Hemşirenin elindeki cep telefonunun camında yüzümü gördüm. Ziftle kaplanmış yüzümü gördüğümde tanıyamadım. Maden işçileri gibi kapkaraydım.

Hastaneye geldiğimde üzerimdekiler çıkarıldı ve yüzümdeki ziftlerin oluşturduğu siyah lekeleri çıkarmak için yüzüm yıkandı. Yüzüme farklı solüsyonlar sürüldü. Plastik cerrahlar ameliyata aldılar. Ama ne yapılırsa yapılsın nafile. Zift çıkmıyordu. Bir takım solüsyonlar denemelerine rağmen zift olduğu yerde kalakalmıştı. Ne yapıp ettilerse o zift tabakası bir türlü yüzümden çıkmadı. Tıpkı yüzü yanan hastalar gibi benim de yüzüm boylu boyunca bir zırh gibi ziftle kaplanmıştı. Asfalt gibi bir yüzüm olmuştu.

Sonradan öğrendim ki ithal zift kullanılmış. En ucuz zift Çin'den geldiği için oradan ithal edilen ziftler kullanılıyormuş tüm asfalt çalışmalarında...

Arabaların tekerlerine ve kaportaya yapışan ziftlerin çıkması için uzun prosedürler ve solüsyonlar kullanılıyormuş. Ancak söz konusu insan olunca bu kimyasalların kullanılması söz konusu olmadığı ve tıpta böyle bir durum pek söz konusu olmadığından hekimler ne yapacaklarını bilememişler. Buna benzer kazaların zaman zaman gazetelerin üçüncü sayfalarında haber olduğu oluyormuş.

Yüzüm gerçekten zift tabakası ile tamamen kaplıydı. Zift adeta bir mask gibi yüzümü kaplamıştı. Plastik cerrahlar önce yanık tedavisine başladılar. Daha sonra birkaç operasyon geçirebileceğimi söylediler. Bir ayna istedim ve yüzümdeki zift tabakasını görünce ürperdim. Korkunç bir görüntüm vardı. Siyahilerden daha siyah, beter bir renk almıştı beyaz yüz derim. Yeni bir suni ırk doğuyordu. Ziftliler ırkı...

Daha sonra yapılan birkaç operasyonla değişen bir şey olmadı. Ziftli yüzüm olduğu gibi yerli yerinde duruyordu. Ünlü bir plastik cerrah yüz nakli önerdi. Ancak ben kabul etmedim. Ziftli yüzle yaşamaya karar verdim.

Bütün bu yaşadığım karabasana rağmen umudumu kaybetmemiştim. Hızla yeni yüzüme uyum sağladım. Yaklaşık yirmi gün sonra taburcu olarak eve çıktım. Eşim ve kızım da yeni yüzüme alışmaya çalışıyordu. Nasıl olsa düzelecek umuduyla fazla endişe etmiyorlardı. Hatta kızım için dalga konusu bile oldum. Bana artık siyahi baba diyordu. Siyahi aşağı, siyahi yukarı diyerek evin içinde koşturup duruyordu. Evden pek çıkmıyordum. İnsanlara haber vermediğimiz için çok yakınlarımız dışında eve gidip gelen pek olmuyordu. Raporlu olduğum süre boyunca bol bol kitap okuyor ve film

izliyordum. Gece uyumadan önce bir kadeh şarap eşliğinde klasik müzik dinleyerek uykumun gelmesini bekliyordum.

Yaklaşık bir ay sonra emekli olduğum haberi geldi. Birinci derece dördüncü kademe en yüksek dereceli memur, 3600 katsayılı kıdemli bir hekim olarak bana 75 bin lira emekli ikramiyesi ve 2987 lira emekli aylığı bağlandı. 30 yıllık emeğimin karşılığı buydu. Bir araba bile alınamayan bir ikramiye ve açlık sınırının biraz üzerinde, yoksulluk sınırının altında bir emekli maaşı... Oysa albaylar ve hakimler bunun en az iki katı ikramiye ve emekli maaşı alıyorlardı. Eski Cumhurbaşkanı, başbakanlar, bakanlar, milletvekilleri, müsteşarlar, profesörler ve üst düzey bürokratlar benden kat be kat daha fazla emekli maaşı alıyordu.

Son otuz yılda yaşadıklarım, çalışma hayatımda gördüğüm haksızlıklar, adam kayırmacılık, değer bilmezlik ve bunca emeğin karşılığı olarak verilen yoksulluk sınırındaki emekli maaşı beni ülkemden soğutmuştu. Zaten yüzümdeki yapay ziftten dolayı sarı ırtan birisi de sayılmazdım. Yüzümü gören Türk olduğumu da söyleyemezdi. O yüzden milliyetçilerin nefretini de kazanabilirdim. Beni vatanımdan kovabilirler, istenmeyen adam ilan ederek Afrika'yı git diyebilirlerdi. Ülkeyi terk etmeye karar verdim. Durumu eşime açtım. Önce olumsuz tepki verdi. Sonra kararlı olduğumu görünce bana hak vererek gitmemi destekledi ve "Belki işleri yoluna koyarsan biz de gelebiliriz" dedi. Eşimin henüz emekliliği gelmemişti. Kızım Ada ise orta okula devam ediyordu. Bu sene TEOG sınavlarına giriyordu. O yüzden ne yapacaksam yalnız başıma yapacaktım. Böylece gidiş planları kafamda yavaş yavaş şekillenmeye başladı.

Kendime bir tekne aramaya başladım. Bir doktor arkadaşım maddi sıkıntıya girmiş ve göz bebeği gibi baktığı teknesini satılığa çıkarmıştı. Onunla sıkı bir pazarlık yaptıktan sonra tüm emekli ikramiyemi ve kıyıda köşede biriktirdiğim bir miktar parayı da denkleştirip tekneyi satın aldım. Zaten daha önce deniz ehliyeti almıştım. Birkaç kez Bodrum'a tekne ile gitmiştim. Yarı denizci sayılırdım. Zaten Karadenizli olduğum için hayatım denizlerde ve balıkçı teknelerinin içinde geçmişti. Evimiz hep tekne barınaklarına yakın olur, babam balıkçı olduğu için onunla hafta sonları balığa çıkardık. Tekneyi üzerime aldıktan sonra yolculuk için hazırlık yapmaya başladım. Yaklaşık üç ay içinde tüm hazırlıklar tamamlandı. Artık demir alma zamanı gelmişti. Ailem, dostlarım, arkadaşlarım, eşim ve kızım ile vedalaştıktan sonra Kalamış Marina'da demirli tekneme binerek uzak denizlere açıldım. Gökyüzü çatım, deniz dört duvarım olmuştu. Etrafımdaki duvarlar kalkmış uçsuz bucaksız sular evim olmuştu. Yeni yaşam alanıma ve denize kısa sürede alışmaya başladım. Duşumu denizde alıyor, yüzümü deniz suyuyla yıkıyordum. O kabus içinde geçen yılları ve o geceyi yavaş yavaş unutmaya çalışıyordum. Artık yola çıkmıştım. Tekrar geri dönmeye hiç niyetim yoktu. En kısa sürede yerleşik bir düzen kurup eşim ve kızımı yanıma aldıktan sonra yeni bir hayat kurmaya çalışacaktım. Zifli yüzümü unutmuştum

bile... Geleceği düşünüyordum. Dünyayı gezecek, en beğendiğim yerde bir arsa alacak, üzerine bahçeli bir ev yaptıktan sonra eşim ve kızımı yanıma alarak ömür boyu orada yaşayacaktım.

Dünya turu için henüz bir rota oluşturmamıştım. Ancak ilk gideceğim yeri belirlemiştim. Elbe Adası. Bir zamanlar Napolyon'un sürgün edildiği bu adayı hep merak eder dururdum. Ada bugün İtalya'nın Toskana eyaletine bağlı idi. Belki Toskana'yı beğenir, orada yaşamayı düşünebilirdik. Biraz da o yüzden Elbe Adası'nı seçtim. İtalyanlar sıcak insanlardı ve bizim gibi Akdeniz toplumduydu.

Yaklaşık bir aylık bir yolculuğun sonunda Akdeniz'in en güzel manzaralarına sahip Elbe Adası'na varmıştım. Masmavi gökyüzü, turkuaz ve zümrüt renkli denizi ile olağanüstü ve büyüleyici bir güzelliği vardı Elbe Adası'nın...

Demir atıp tekneden karaya inerek marinaya gittim. İlk gördüğüm kafeye oturarak kendime buz gibi bir bira söyledim ve etrafı izlemeye başladım. Önümden insanlar geçiyor, garsonlar servis yapıyor ve kapkara ziftli yüzüme bakan insanların davranışlarında hiçbir tuhaflik gözlenmiyordu. Bizim gibi Akdeniz toplumu olan İtalyanlar tepkilerini gösterirler. Hele benim gibi sirklerde rahatlıkla sergilenip sirk sahibini zengin edecek zift zırlı insana karşı bu kadar ilgisiz kalınması tuhafıma gitmişti. Oysa İstanbul'da karşıma çıkan herkes dikkatle bakıyor, birbirlerine beni gösteriyor ve gülüp hızla yanımdan uzaklaşıyorlardı. Yakın arkadaşlarım bile beni gördüklerinde bir bahane bulup yanımdan ayrılıyor, bazıları uzaktan görünce yolunu değiştiriyor ve birçoğu arayıp sormuyordu. O zorlu günlerde evimize birkaç yakın dost dışında kimse gelmemişti. Kendimi lanetlenmiş gibi hissetmeye başlamıştım. Biraz da o yüzden işlemlerimi hızlandırıp bir an önce vatan bildiğim topraklardan uzaklaştım.

Yüzü ziftle kaplı bir insana normal bir insana bakar gibi bakılmazdı. İlk kez gören insanlarda bir şaşkınlık ifadesi olur yanıma gelen garsonlar ne olduğunu sorarlardı. Ben de merak etmeye başladım. Dışarıda bir küçük masada oturuyor, güneşin kızgın ışıkları gözümü alıyordu. Yerimden kalkarak tuvalete gittim. Aman tanrım bir de ne göreyim. Yüzümde kara zift namına bir şey kalmamıştı. Yüzüm tamamen normale dönmüştü. Rengim açılmış, bildiğimiz beyaz renkli yüzüme kavuşmuşum.

Hesabı ödeyip kafeden çıkarak koşar adım marinadaki berbere gittim ve saç sakal tıraşı olmak istediğimi söyleyerek ekledim: Saçlarımı sıfıra kazıyın. Saçlı derimi merak ediyordum. Sakal tıraşı boyunca gözlerimi kapadım. Sonuç mükemmeldi. Sakallarım kesildikten sonra ortaya çıkan deri biraz kızarıklık olmasına rağmen taptazeydi.

Aynı şey saçlarımda da oldu. İlk kez saçlarımı kazıtığım için biraz tuhaf gelse de eski haline döndüğüm için çok mutluydum. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve büyük bir mutluluk içinde berber

salonundan çıktım. Ancak kalıcı ziftin nasıl olup da çıktığını anlayamadım. Hemen bir cildiyeçi aradım. En yakındaki cildiye doktoru üç kilometre uzaklıktaydı. Randevu alarak kapısını çaldım, içeri girdim. Sekreter beni oturma salonuna aldı, içerdeki hasta çıkar çıkmaz beni alacağını söyledi.

İçerdeki hasta çıktıktan bir süre sonra beni kapıda karşılayan doktor elimi sıktı, gösterdiği koltuğa oturmamı bekledikten sonra, kendisi de oturarak şikayetlerimi dinlemeye başladı. Başımdan geçenleri olduğu gibi anlattıktan sonra beni şaşkına döndüren bugünkü durumu anlattım. O kadar mutluydum ki yerimde duramıyordum. Nasıl olduğunu bilmediğim bu mucizenin nedenini arıyordum. Bana bu ziftin kalıcı olduğunu, ömür boyu bu ziftle yaşayacağımı söylemişlerdi. Tıpkı bir siyahi gibi...

Doktor bana bazı sorular sormaya başladı. Teker teker yanıtladıktan sonra yüzümü neyle yıkadığımı sordu. Deniz suyuyla yıkadığımı söyleyince neden söylemiyorsun diyerek yüksek sesle söylendi. Ne kadar süre ve sıklıkla yüzümü deniz suyuyla yıkadığımı sordu. Yaklaşık bir aydır açık denizlerde olduğumu ve her gün sabah akşam yüzümü deniz suyuyla yıkadığımı söyledim. Bana Akdeniz'in deniz suyunun böyle bir özelliğinin olduğunu ve bu ziftin ancak bu şekilde çıktığını söyledi. Doğal bir tedavi yöntemini denememin yararını gördüğümü söyledi. Tedavim kalıcı bir şekilde yapılmıştı. Akdeniz suları şifacım olmuştu.

Doktora benim gibi başka hastalarının olup olmadığını sordum. Doktor asfalt döküm işinde çalışan bazı hastalarının yanıklarını tedavi ettiğini ve takipleri sırasında bazı hastaların yüzlerindeki ziftlerin çıkmadığını fark ettiğini söyledi. Meslektaşları ile görüştüğünde dünyanın farklı yerlerinde buna benzer olgularda artış görüldüğünü ve tıp dünyasının bu "Zift Hastalığı"ni konuştuğunu söyledi. Ancak bu güne kadar bir sonuç alınmadığını ve bazı ölümlü ve ağır yaralı vakalar olduğunu, "zift hastalığı" sayısının artmasından korkulduğunu söyledi.

Geçen ay kontrole gelen bir hastasının yüzündeki zift tabakasının kaybolduğunu görünce hayretler içinde kaldığımı, nasıl olduğunu sorduğunda, deniz suyuyla yıkadığı yanıtını aldığımı söyledi. Hastasının yüzünden azar azar ziftin çıktığını fark ettiğini ve bir ayın sonunda tamamen ziftten arındığını anlattı.

Bana bunları anlatırken yüzünde şaşkın bir ifade olan doktor bu duruma çok şaşırıldığını ve tıp literatüründe böyle bir bilgi olmadığını söyledi. Doktor ilk iş olarak bu hastasını olgu sunumu olarak Roma'da yapılan uluslararası bir kongrede sunduğunu ve büyük bir yankı aldığını söyledi. O kongrede sunulan çok merkezli çalışmalarda bütün dünyada binlerce yüzü ziftle kaplı hasta olduğu bildirilmiş ve uluslararası bir bilim kurulu kurularak bunların deniz suyuyla tedavi edilmesi için bir protokol imzalamıştı. Sabah akşam deniz suyuyla yıkanan ziftli yüzler yaklaşık bir ay içinde düzeliyormuş. Üç ayın sonunda ise kalıcı olarak yüz eski haline dönüyormuş.

Muayenemi yapan doktor böbürlenerek bu buluşundan dolayı kongrede birincilik  d l  aldığını söyledi. Hatta bu bir hastalık olarak tanımlanmış ve ilk bulan hekim olarak onun yaşadığı eyaletin adını vermişler: Toskana Maskesi.

Doktorun odasından çıktıktan sonra başıma gelen bir felaketin yeni bir hastalık olarak tanımlanmasını gülerek karşıladım. Tıp geliştikçe hastalık sayıları artıyor ve artık normal diye bir şey kalmıyordu. Korkum normalin de bir hastalık tanımı olarak tıp literatürüne ge eceğiydi. Karada işlerimi bitirdikten ve marinada alışverişlerimi yaptım, sonra tekneye mazot olarak ikinci rotama doğru yola çıkmak üzere tekneye bindim. Artık dünya turu rotam kafamda belirlenmişti. Zifli yüzümden kurtulduğunu eşime m jdedim. Çok sevindi. Ona  ektirdiğim selfie'yi gönderdim. Hayretler içinde kaldığını ve benim adıma çok mutlu olduğunu söyledi. Türkiye'de ilk dünya turuna çıkan Sadun Bora'nın Kısımetim teknesinin rotasını izlemeye karar verdim.

Buna göre rotamı belirledim; *İstanbul, Elbe Adası, Cebelitarık, Kanarya Adaları, Barbados, Karaip Adaları, Panama Kanalı, Galapagos Adaları, Markiz Adaları, Tuamotu Adaları, Tahiti ve Rüzgar altı Adaları, Tonga Adaları, Fiji Adaları, Yeni Hebrid Adaları, Yeni Gine Adası, Torres Boğazı, Timor Adası, Endonezya, Singapor, Bengal Koyu, Seylan Adası, Arap Denizi, Kızıldeniz ve İsrail.*

Tekneme bindiğim gibi iskele sol sancak sağı diyerek rotamı Akdeniz ile Atlas Okyanusu ile birleştiren Cebelitarık Boğazı'na doğru kırdım. Artık okyanusun uçsuz bucaksız sularına doğru yol alabilecektim. Cebelitarık Boğazı'nı geçtikten sonra Atlas Okyanusu'nun uçsuz bucaksız sularına açılacaktım. Pasifik Okyanusu'ndan sonra dünyanın en büyük okyanusu olan Atlas Okyanusu  ocukluğumdan beri hayallerimi süslerdi. Bermuda Şeytan   geni ile ilgili ne ilginç öyküler dinlemiştik. Ya okyanusun en derin çukuru olan Porto Riko  ukuru'nun derinliğinin ne kadar olduğunu sordukları lise coğrafya sınavında 8648 metre diyerek tek doğru cevabı verdiğim için öğretmenimin bana yıldızlı pekiyi verişini nasıl unuturum! Yine izlediğim belgesellerden hatırladığım kadarıyla dünyanın en önemli sıcak su akıntısı Gulf Stream ve dünyanın en önemli soğuk su akıntısı Labrador'un bu okyanusta olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırıldığımı hayretler içinde gören babamın "Cahil, bir de denizci çocuğusun" diye  ıkıştığını unutamam.

Artık denizler evim olmuştu.

Kıtaları aşarak hayal ettiğim dünya turunu gerçekleştirecek olmanın hazzıyla yaşıyordum her nefes alış verişimde...

Artık yüzüm de normale dönmüştü.

Elbe Adası'ndan aldığım aynaya ne zaman baksam başıma gelen o tuhaf olayı hatırlıyorum.

Kabus gibi geçen o geceyi ve sonraki günleri bir türlü unutamıyorum.

Zift adam diye bir kez damgalanmıştım.

Ne yaparsam yapayım bu leke üzerimden silinemezdi.

En iyisi bunları hiç düşünmemek ve okyanusun uçsuz bucaksız mavi sularında yelken açıp hayatın tadını çıkarmaktı.

Dönüşü olmayan bir yola çıktığının farkındaydım.

Hayallerimin götürdüğü yere kadar gidecektim...

Kardeş Kanı Titretir

Güneri Kuruöz

Çiya ve Çekdağ ironinin kardeşliğidir. Onların hikayesi , adı konulmamış bir savaşla kavru lan bir coğrafyada bedel ödememesi gereken binlerce insanın arasında denizde bir damla gibidir. Yüzü sert, damarı bereket olan, her ürünü ortadoğuda vazgeçilmez olan toprakların iki çocuğudur. Bu kardeşler, karanlığın ve ışığın uzlaşmazlığını aynı zaman da vazgeçilmezliğini hatırlatır.

Suriye doğumlu olan bu iki çocuğun isimlerinin o zamanlar devlet tarafından kabul edilir bir yanı yoktu. Üstelik cezası bile vardı. Ancak Dededen babalarına bir mirastı isimleri. ‘Eğer ilerde çocukların olursa birinin adı Çiya diğ erinin adı Çekdağ koy olur mu oğlum?’ demişti. Ne yapsın babadır, atadır. Çocuklarına bu isimleri koymak zorundaydı. Bunun için eşi doğum yapmadan evvel Suriyeye geçmişler, Şam’da bir hastanede eşi tek yumurta erkek ikizleri dünyaya getirmişti. Çocukların adı konuldu. Geçici kimlikler çıkartıldı. Çocuklar Türkiyeye geldiğinde ise geçici kimlik ve pasaport üzerinden işlemleri yapılmak zorunda kaldığı için nüfus müdürü hiç istemese de bu isimleri nüfus kimliklerine yazdırmak zorunda kalmıştı. Çekdağ ve Çiya. İlkokula başlayana kadar pek sıkıntı çekmemişlerdi ama macera bundan sonra başlıyordu.

Resmi bir kurumda teknisyen olan babalarının tayini Aksaray’a çıkmıştı. Yeni dillerini bu ‘Türk Sunni’ şehirdeki bir okulda öğreneceklerdi. Biraz ürkek biraz da heyecanlılardı. Afacandı herşeye rağmen ölesiye gülmek isteyen gözleri... İsimlerini duyan herkes şaşırıyor ve onlara biraz korkuyla bakıyordu. Bu ilkel konuşmalı, tuhaf isimli iki çocuk ne kadar garipti? Onlar da çocuktu. Hem de çok tatlılardı ve iyi top oynuyor, hızlı koşuyorlardı. Okuma yazmayı da kısa sürede sökmüşlerdi. Arkadaşları da onları , büyüklerinden çok daha ‘geniş bir yürekle’ sevmiş, saymış onlara alışmışlardı. Özellikle ilkokul ikinci sınıfta iken Mevlüt adlı öğretmenlerinin gözlemllediği bir şey vardı. Futbol maçlarında ikisini aynı takıma koyulursa ne olursa olsun onların bulunduğu takım kazanıyordu. Çünkü ikisi de ceylan gibi koşuyor ve çok uyumlu oynuyorlardı. Bu da takımlarda güç dengesizliğe neden oluyordu. O yüzden artık ikisini ayrı takımlara koymaya özen gösteriyorlardı. Sınıfta iken yan yana oturdular mı çok mutluydular ve sık sık bir birleri ile şakalaşıyorlardı. Dersin ahengini bozdukları gerekçesi ile Mevlüt hoca birini en sol sıra ortasına diğ erini de en sağ sıra ortasına koymuştu. Artık ikiz de olsalar farklılıkların ilk başlangıcı oluşmaya başlayacaktı. Biri astsubayın oğlunun yanına oturmuş , diğ eri felsefe hocasının oğlunun yanına. O zamanlar ilkokula giren öğrenciler hoca emekli ya da tayin olmadığı zaman ilkokuldan o öğretmenin elinden mezun olurlardı. Sıra düzeni beş yıla yakın devam etti. Hal böyle olunca iki rakip takım ve iki ayrı sıra arkadaşı derken, evdeki davranışlar da değişmeye başladı. İlk etapta anne ve babaları için iyi bir şeydi. İkisini hal ve hareketlerinden ayırt edebiliyorlardı. Felsefe öğretmenin oğlunun yanındaki daha uysal olan Çekdağ, Astsubayın oğlunun yanında olan ve ses tonunu daha sert olan ise Çiya. Daha renkli giyinmek isteyen Çekdağ, Siyah ve grinin tonlarını seçmek isteyen Çiya.

Gel gelelim yıllar içinde iki kardeşin ayrı takımlardaki rekabeti de olgunlaştı. Orta okulda da sınıfta ayrı oturmaya başlamışlardı. Okudukları kitaplar farklıydı. Çekdağ , filozofların, devrimcilerin hayatını merak ediyordu, Çiya ise Osmanlı tarihini okuyordu ve daha dindardı. Çiya arada bir namaz kılar, oruç tutardı. Çekdağ dan daha mülahim ve hayırlı bir evlat olacağı düşünülürdü.

Ergenlik dönemi geldi. Lise başladı. Aralarında ki şakalaşmalar daha cinsel içerikli ve fiziki didişmelere döndü. Öyle ki bazen birbirlerine ‘Naber lan yapram’ gibi düzeysiz şakalar bile yapıyorlardı. Babaları gürültü yaptıkları zaman sesini yükseltir kaşlarını çatardı. Hele bazen kavga ederlerdi. O zaman ev ahalisi zıvanadan çıkardı. Odalarını da ayırdılar. Aynı toprakta dip dibe düşen iki tohum filiz olmuş, birbirlerinin zıddına büyüyorlardı. Sanki biri batıya diğeri doğuya...

Sonra olan oldu. İki de ters yöne büyüyen bu fidanın dalları göğe doğru uzayan ortak bir yerde kesişti. Birbirine dolandı. Sınıfa çok güzel bir kız geldi. Keşke o da ikiz olsaydı. Keza bu imkansızdı. İki de ona aşık oldu. Uzun bir süre ikisi de suskun kaldı. Eve gelen bu gizemli sessizlik ve ikizlerin akşam yemeğinden hemen sonra sessizce odalarına çekilmeleri, ders çalışıyormuş numaraları, ilk etapta anne ve babalarının hoşuna gitti. Evde sessizlik, dinginlik başlar, kahveler tasasız içilmeye başlandı. Yıllarca ayrı yollara akan küçük nehirin kolları aynı denizde buluştu. Adı ‘Aşk’tı. Uğruna nice ölümlerin, ateşten yolları yürümenin, saplantılı bir hastalık gibi uykusuz gecelerin habercisi. Mutluluğa ulaşacağıın garantisini verirmiş gibi hayallere toz pembe giren, içilmeden yaşanmayacak bir şarap gibi duran o efsane dev yol... Kendi sonunu kendi hazırlayan ateşten makine. İki platonik, çifte meşale yakıyordu geceleri. Adı Tuğba idi. Erzincanlı bir ailenin fındık gibi kumral, orta boylu, güler yüzlü, ağırbaşlı bir kızdı. Bu kızın bir farkı vardı. Çalışkan ve düzenli. Bizim iki delikanlının hayal dünyası ve futbolunun dışında, koskoca idealleri olan birisiydi. İlerde tıp fakültesini kazanıp bilim çalışanı olmak istiyordu.

Zaman ilerledi. Yürekerin, bakışların, nefeslerin çekim merkezi kesişince iki kardeşin gövdesinde büyüyen aşk çınarı gölgesinde gizli bir nefreti de büyüterek taşımaya başladı. Ne kadar garip ve gizemli bir duyguydu. İki delikanlı denizin ortasında fırtınaya tutulmuş gemide güvertenin bir ucundan diğeri ucuna yuvarlanan ağ topu gibi çaresiz ve şaşkın. Keza evde bakışların, günlük masum dalaşmalarında sinsî bir intikam ve diş gıcirtmalar vardı. Annelerinin son zamanlarda gördüğü kabuslar ise adı konuşmamış bu rekabetin, somutlaştırılmamış gerginliğin kara habercisi gibiydi.

Beden eğitimi dersi idi. Hoca grup faaliyetleri belirlerken , modern dans sanatları topluluğuna ilk yazılanlardan birisi Tuğba idi. Bizim ikizler durur mu? Hiç anlamadıkları bölüme balıklama atıldılar. Provalar başladı. Provalar da Tuğba’nın partneri okulun en çalışkanlarından biri olan Onurcan diye bir delikanlıdır. İki kızların kıskançlıktan içlerinde tren sesleri yankılanır. Aradan belirli bir zaman sonra Onurcan hastalandığı ve Çiyanın partneri okul değiştirdiği için Tuğba ile Çiya eşleşmek zorunda kalır. İpler kopma noktasına gelir. Çekdağ partnerini değiştirmek istediğini hocasına söylese de hoca bunu kabul etmez. Çiya ile Tuğba partner olur. Ev de tek kaptaki pişen ‘sahanda

yumurtayı sen daha çok yedin' diye kavga bile çıkar. Yumruklaşmalar, tekme, tokat günlük yaşamlarının rutini olur. Tahammül kalmamıştır. Tuğbaya olan aşk kimseye itiraf edilmemiştir ama gerilim büyüktür. Çiya mutluluk sarhoşu, Çekdağ kıskançlık sarhoşudur. Yollar iyice ayrılmaya başlar. Çiya ders sonu o güzel kızla 'çay içme şerefi'ne bile erişirken Çekdağ 'ütopik aşka mektup' yazan şaire dönmüştür bile. Özlem, kavga kokan yazılar yazar... Şiirler ezberler, fısıldayarak okurdu. 'Ve hep olmayacak şeyler kurarım/ gülünç, acemi, çocuksu...'

Çiya her ne kadar Tuğba ile uzun süre yan yana gelse de ona bir türlü açılmadı. Yan yana ve bir birinden uzak bir dünya. Tuğbanın çalışkanlığı, idealistliği, saf gülüşü, temizliği aslında Çiyanın ona açılmasını biraz da engelliyordu. Ona kıyamıyordu, üstelik kendini ona yakıştıramıyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki. Gel zaman git zaman Üniversite sınavları başa bela oldu. Tuğba bir makine gibi kendini sınavlara verdi. Bizim iki şaşkın boş zamanlarında kendi hallerinde takıla dursun bu minik kız sonunda ülkenin saygın bir tıp fakültesini kazandı. Uçtu gitti. Bizimkiler de orta da boş boş kaldı. Şaşkınlıklarını hemen attılar. İkisi de kendi kulvarlarını zorladı. Bir yıl sonra İkisi de Tuğbanın gittiği şehirde ayrı ayrı bölümleri kazandı. Devlet yurdunda kalmaya başladılar. 'Ayrı odalarda' kalmak şartıyla. Tabi bu sıra da bizimkiler birinci sınıfta Tuğba ise tıp fakültesinin en zor sınıflarından biri olan ikinci sınıfa başlamıştı. Çiya'nın ilk işlerinden biri yanına gitmek oldu. Onu çok sıcak karşıladı. 'Kardeşi' Çekdağ ile birlikte bir partiye davet etti. Çiya zor da olsa Çekdağ'a bunu anlattı. Birlikte gittiler. Ömürlerinde ilk defa bir partiye giden bizim iki kara delikanlı, Tuğbayı partide 'erkek arkadaşıyla el ele tutuşarak' geldiğini görene kadar pusuda heyecanları yerinde idi. Parti zaten bu 'şanslı delikanlı' nın doğum günü partisi idi. Bizimkiler partide alkol verilmeye başlayınca izin isteyip 'Çocukluk aşkı' na kibarca teşekkür edip, izin istediler. İkisi de sessizce anlaşmış gibi otobüse binmeden öğrenci yurduna yürüme kararı almış gibi boyunları bükük yürüyorlardı. Yani on beş kilometrelik yolu...

'Oğlan tam bir zengin piçine benziyor öyle değil mi Çiya' 'Evet, hiç gözüm tutmadı pezevenği' 'Tuğbaya layık biri değil o' 'Kesinlikle, sırf tıpçı diye havası var yavşak herifin, biz de dersaneye gidebilseydik tıbbi kazanırdık' 'Kazansak ne olurdu oğlum görmüyon mu? Babamıza yük olmamak için ikimizde bir taraftan iş arıyoruz, herif altındaki arabayı beğenmediğini arkadaşına anlatıyor. Neymiş efendim 'arabanın güvenlik paketinin yüzünden spin atamıyormuş. Vay orosbu çocuğu vay.' 'Şeytan diyor git ağzını yüzünü kır ama alırsın başına belayı.' 'Baba mütehattitmiş, ana mühendis' 'Asıl suç Tuğba da. Yakışıyor mu böyle bir serseriyle çıkmak' 'Evet böyleleri şeytana bile donunu ters giydirir.' 'Ama bizim gibilere hayatta giydiremez' 'Niye?' 'Ne olacak oğlum görmüyon mu? Gıçımızda donumuz bile yok' Acı acı güldüler. Ay tepeye iyice çıkmışken öğrenci yurduna vardılar.

Aylar , günler geçiyordu. Bizim iki platonik delikanlı bir taraftan okumaya çalışmak bir taraftan orda burda çalışarak yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyorlardı. Çiya her ne kadar kendini zor

kabul ettirse de asıl isminin 'Çetin' olduğunu söyleyerek kafa tokuşturanlarla eve çıktı. Çekdağ ise 'yurtseverler' ekibiyle. Böylece siyasi kimlikleri yavaş yavaş rengini koyulaştırmaya başladı. Neredeyse hiç konuşmamaya başladılar.

Bir keresinde korkunç bir şey oldu. Bir eylem de protesto eden ekibin içerisinde Çekdağ da vardı. Sloganlar eşliğinde rektörlüğün önüne gidecekler ve siyah çelenk koyacaklardı. Güvenlik güçleri binanın giriş kapısını beklemiş ve protestocuların önünü kesmişti. Polis arabasından uyarı anonsu yapıldı. 'Eğer dağılmazsanız.....' ile başlayan cümleli uyarılardan. Ancak polisin müdahalesi gerçekleşmeden ağaçların arkasında bekleyen karşıt görüşlü öğrenciler ve dışardan geldiği belli olan yaşça daha olgun adamlar ellerinde satır ve bıçaklarla protestoculara saldırmaya başladılar. En önde, küçük ve eski hoparlörden slogan atan bir gencin gövdesine döner bıçağının girdiğini gördü Çekdağ... İnandığı tüm evrensel değerlerin üzerinden sanki görülmeyen bir tank paleti geçti. Bu vahşet karşısında yüreğinden titredi. Sanki kanadını koparıp attılar. Yere acılar içinde düşen ve beş dakika sonra hayatını kaybedecek olan ev arkadaşının ölümünü korku dolu gözlerle izledi. Soğuk bir günde, ayağında yazlık ayakkabı, cebinde bildiriler ve dört lirası kana bulanmıştı. Ondokuz yaşındaydı. Babası işçiydi. Kanlar içinde Sivaslı bir genç... Adı 'Ulaş' ... O bunu izlerken kısa sürede boynuna bir darbe aldı ve yere yığıldı. Gözlerini açtığı anda gece yarısını çoktan geçmişti. Başında diğer ev arkadaşlarından biri yaşlı gözlerle onun uyanmasını bekliyordu. Sevinç ve acıyla karışık ona sarıldı. Gözyaşlarına boğuldu. 'Senin de öleceğinden çok korktum Çekdağ.' dedi. Hastanenin ormana bakan penceresinde ki kıpırtısız donukluk, karanlığı mezar sessizliğine boğuyordu. Gözlerinden sessizce yaş süzüldü. Tuğbayı düşündü. Kim bilir belki ders çalışıyordur belki de o şımarık delikanlının kollarındadır. Uzun uzun dağlara baktı. Yumruğunu sıktı.

Çiya , üniversiteyi bitirdikten sonra hemen sınavlara başvurmuş, ast subay olmak için gerekli tüm sınavları geçmişti. Tabi adını da 'Çetin' olarak değiştirmeyi de ihmal etmemişti. Yıllar yılları kovalamış ve beş yıllık 'çakı gibi komando' olmuş, komutanlarının gözdesi haline gelmişti. Aynaya baktı. Kısacık saçlarının üzerine bordo beresini geçirdi. Pusu kıyafetini ve makyajını yaptı. Şarjörünü uzun namlulu silahına taktı. Operasyon elbiselerini gururla giydi. Son hazırlığını yaptı. Soğuk bir sonbahar ayıydı. Gün yeni kopmak üzereydi. Askerler tek sıra dizildi. Hepsi genç ve dinamik çocuklardı. Nefesler tutulmuştu. Her operasyon bir kader anydı. Bu iş kelle koltukta bir işti. Mayınından tut, pusu ateşine varana kadar ölüm kancık bir gölgeydi peşlerinde. Kiminin babası işçi, kiminin köylü. Kiminin hanımı doğum arifesinde, kiminin yüzüğü umut ve korkuyla parmağa takılmış, vazgeçilmez bir sabır tesbihi gibi. Dağlar öylesine heybetli. Ölüm öylesine kolay. Mavzerler öylesine soğuk. Ateş gibi bakan bir yüzbaşı tarafından komutlar verildi. Silahlar havaya kaldırıldı. Kıpırtısız beklendi. Yeni uçmayı öğrenmiş bir serçe gayri ihtiyari şekilde, Çiyanın namlusunun ucuna kondu. Garip garip 'cik' dedi. Burunlardan duman çıkıyordu. Komutan sert bir komutla mavzer yataklarına kurşun verdirdi ve emniyetleri kapatıldı. Yavru serçe korkuyla yitip gitti. Uçuş başlayacaktı. Helikopterin pervanesi yakınlardaki dökülmüş yaprakları toz duman içinde bir sağa bir

sola savuruyordu. Pervane , adeta bir ‘intikam ve hesaplaşma’ çağrısı yapar gibi korkunç bir sesle havayı kesik kesik yarıyordu. Sırayla helikoptere bindiler. Bakışlar çelik gibi ve dalgın. Mahzun gözlerde yüzyıllardır bitmek bilmeyen bir hasret. Gözlerde bir veda mektubu. Geçit vermez sarp dağların arasından süzülen bir helikopter, ardında birkaç uluyan kurdun kayadan kayaya yankılanan sesini bırakıyordu.

Büyük bir dağın zirvesine inmek üzere vardılar. Dağın sarp kayaları, gökyüzüne hançer gibi yükseliyordu. Burası ‘Kato’ dağı idi. Daha iner inmez yaylın ateşine tutuldular. Onbeş kişilik timden anında dört kişi hayatını kaybetti. Dört tanesi de ağır yaralandı. Helikopter kuyruk bölgesinden vuruldu acı bir duman savurarak , Zapsuyu’nun doğduğu yere doğru yalpalaya yalpalaya uçtu gitti. Dağda kanlı bir boğuşma başladı. Yaylın ateşi üç yerden geliyordu. Çiya büyük bir kayanın arkasına yuvarlanarak iyi bir yere siper almıştı. Diğer askerleri de zor durumdaydı. Elindeki bomba atarı çıkardı. Doğu ve batı bölgelerine tahmini olarak ateş açtı. Yirmiye yakın atış yapmıştı. Batı bölgesinden ateş tamemiyle kesilmiş, doğudan cılız ve düzensiz bir ateş geliyordu. Güneyden ise hala düzenli ve nizamında kurşun geliyordu. Telsizden askerlerine kuzey batıya doğru çekilmelerini ve kendilerini koruyacağını söyledi. Onları daha güvenli bir yere çekti. Kendisi doğuya doğru sızma yaptı. Ordan ateş açan sadece bir kişi vardı. O da yaralıydı. Güney ateşi ise oldukça zorlu idi. Üstelik çok iyi nişan alıyorlar, başlarını kaldırmalarına bile izin vermiyorlardı. Bir de kendi askerleri ile arasında ki mesafede çok açılmış ve istemeden de olsa ekipten uzaklaşmış telsiz mesafesi bile tehlikeye girmişti. Bombası da sadece bir tane kalmıştı. Çatışma saatlerce sürdü. Güneş bile devrilip gitmişti. Beytüşşebap’ın ardına.

Birden beklenmedik bir şey oldu. İki savaş helikopteri, kuzeyden gökyüzünü yarıp geldi. Kısa sürede dağın başını cehenneme çevirdi. Taş üstünde taş kalmadı. Güney bölgesini yakıp geçti. Bütün sesler kesildi. Son bir sorti yapıp gökyüzünde dolaştılar ve kısa sürede geri gittiler. Geride kalan sessizlik savaş meydanlarındaki seslerden bile korkunçtu. Havada ağır bir yanık ve kan kokusu vardı. Askerlerine kısa sürede ulaştı. Yaralıları taşıdılar ve güvenli bir yere geçip yardım beklediler. Sonra yanına iki kişi aldı. Güney ve doğu bölgelerine tespit sızması yapmaya karar verdi. Başka bir askerine kontrol ateşi yaptırdı. Cevap gelmeyince daha hızlı ve güvenli olarak Güney bölgesine geçti. Paramparça olmuş bedenlerle karşılaştı. ‘Bunlar bürokrat ya da patron çocuğu mu? Daha düne kadar avuçlarında buğday, ceplerinde şeker, ısıklarında umut yok muydu? Biz niye burdayız ki?’ diye düşündü. Sonra kendine kızdı. Onlar teröristti. Ağır bir koku vardı. Kusacak gibi oldu kendini zor tuttu. Sonra doğu bölgesine vardı. Bir şey göremedi. Bir kovukta ve çok güvenli bir yerde birini gördü. Silahlı bir tarafta yüzü koyun yatıyordu. Cansız mıydı ne? İyice yaklaştı. Olası bir bubi tuzağına karşı önlem almalıydı ama içinden bir ses onun bu profesyonel yaklaşımını hiçe saydı ve yaralı ‘teröristi’ yüzüstü çevirdi.

İçinde bir fırtına koptu. Yüreğinden bir şeyler söküldü. Dağ başında bu kanlı zafer, kara bir trenin sirenlerle tünelde kaybolması gibi bir anda aklından yitip gitti. Türkçeyi yeni yeni öğrendiklerinde , birbirlerinin kalemlerini kılıç gibi yapıp oyun oynadıklarında, Mevlüt hocadan dayak yedikleri anlar, özlem albümünün en güzel ama bir o kadar da acı sayfalarını açmıştı. İşte karşısındaydı. O ‘terörist’ . Şu an pençelerinin altındaydı ve tek kurşunluktu işi. İçinde anasının ‘Ez qurbaniye we bum’ sesi acı acı yankılandı. Kavga ettiklerinde kadıncağız yaşlı gözlerle onları ayırmak isterken bu sözlerle aralarına girerdi. İşte şimdi o söz yeniden canlanmıştı. Ardından gelen askerlerine telsizle bildirdi. ‘Burası temiz. Geri dönün biraz işim var, ben size gelin diyene kadar gelmeyin’ emrini verdi. Onları gönderdi. Elindeki silah yere düştü. Oturdu. Derin derin soluyan adam uyandı. Sol döşünden yaralıydı. Kesik kesik, zorla konuşmaya başladı. ‘Hadi, ne duruyorsun komutan? Yıllarca bu anı beklemedin mi? Gittiğim her yere tayinini isteyip dağlarda beni aramadın mı? Şimdi ne bu sessizliğin? Al sana mükemmel bir fırsat. Ne de olsa ilk olmayacak değil mi? Hatırlıyor musun ev arkadaşımı öldürmüştün ilk. Ne farkeder hadi. Alçak bir teröristi öldürmüşsün ne farkeder? Bu savaşta ben varım ya da yokum. Bir önemi var mı? Hadi çek tetiği. ‘

‘Kelimeler, gerçeğin beceriksiz avcıları’ idi. Ölümün derdi büyüktü. Çare bulunmazdı. ‘ümit öfkeli ve mahsun/ ümit sapına kadar namuslu/ dağlara çekilmiş kar altındadır.’ Güneş çoktan yitip gitmişti.

Süleymaniyeye doğru bir adam yürüyordu. Sirtında yaralı ikizi ile. ‘Tuğba ne yapıyordur sence Çiya? Pardon Çetin komutan.’ ‘Bilmiyorum ama o serseri ile evlemiştir diye düşünüyorum’ ‘Adam şeytana bile donunu ters giydirir be. Cin gibi adam’ ‘Ama bizim gibilere hayatta giydiremez’ ‘Niye? O nerden çıktı?’ ‘Görmüyün mu oğlum gıcımızda donumuz bile yok’ karanlıkta acı acı güldüler. Artık ikisi de kaçaktı. İki ayrı yollara dökülen nehrin kolları yeniden tek denizde buluşmuştu. Adı barış ve özgürlüktü. Çekdağın karanlıkta kolu cansızca havada sallandı. Çetin komutan ağlıyordu...

Kader Röntgeni
Fusun Kitapçı Uysal

Yaşlı adam, yanındaki dört torunuyla Alman Büyükelçiliğinin hakem tayin ettiği hastaneye başvurduğunda sabah saatleriydi. Çocukların babaları Almanya'da dönerci dükkanı işletiyor ve hepsini yanına aldirmaya çalışıyordu. Tüm çocukların 1 Ocak doğumlu olması ve bütün nüfus kağıtlarının yakın zamanda yenilenmiş olması nedeniyle Alman yetkililer yaş tayini istemişlerdi.

Doktor hepsini tek tek içeri alıp muayene etti. Elif en küçükleriydi ve galiba bir tek onun doğum tarihi doğruydu. Her şeyi anlayan, hüzünlü siyah derin gözleri vardı. Özenle giyinmiş, saçları kurdela ile bağlanmıştı. Bütün komutları hızla yerine getiriyordu.

- Hoşgeldin Elif, sence kaç yaşındasın?
- *Bu sene okula gideceğim. Ebem yediye bastın dedi.*
- Nerede okula gideceksin?
- *Babam Almanya'da , onun yanında gideceğim.*
- Almanca biliyor musun?
- *Ebem sen kolayca öğrenirsin dedi.*

İkinci olarak yanık yüzlü ve incecik bir çocuk olan Erdem içeri geldi. Her soruda ve muayene sırasında heyecanlanıyor, ne diyeceğini şaşırıyordu. Doktor kalbini dinlerken kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

- Hoşgeldin Erdem, gerçek doğum tarihini biliyor musun?
-
- Peki kaçınıcı sınıftasın?
- *9.sınıf*

Üçüncü olarak ikiz olan büyük kızlar Ayşe ve Selime birlikte geldiler. Çocukluktan çıkmış gibi görünüyorlardı. Birbirlerine pek benzemiyorlardı. Biri diğerinden 5 santim daha uzun çıktı. Her soruya gülererek yanıt veriyorlardı. Şen şakrak bir şekilde Almanya macerasını bekliyorlardı.

- Hoşgeldiniz kızlar? Söyleyin bakalım niye Almanya'ya gidiyorsunuz?
- *Okuyacağız doktor abla. Ben hemşire olacağım, Ayşe de polis.*
- Selime dişlerine ne oldu?
- *Köyde su taşırken düştüm, iki tanesi kırıldı.*
- Peki siz kaçınıcı sınıftasınız?
- *9.sınıf*
- Erdem de 9.sınıf, aranız kaç yaş?

- *Bizim 2 ablamız ölmüş, onların nüfus kağıtlarını bize vermişler.*
- *Ama o zaman erken okula gitmeniz lazım.*
- *Yok biz geç gitmişiz ama Erdem daha da geç gitmiş.*
- *O niye?*
- *Ona da bir abimin nüfus cüzdanını vermişler.*
- *Annenizin kaç çocuğu var?*
- *Annemiz öldü, 9 çocuğu olmuş .*

Doktor içinden çıkılamayacak olan bu karmaşık ve hüzünlü sohbeti daha fazla devam ettiremedi. Muayeneleri bitirdi, yaş tayini için gerekli tetkikleri istedi ve dedelerine bilgi verdi.

- *Hepsi için el bilek ve diş filmleri çekilecek, sonra rapor yazılacak ve büyükelçiliğe gönderilecek. Biliyorsunuz büyük kızlar 18 yaş üzeri çıkarsa gidemezler.*
- *Kaç gün sürer doktor hanım?*
- *En erken yarın alırsınız.*
- *Ama bizim Ankara'da kalacak yerimiz yok. O zaman ben çocukları götüreyim, 2 gün sonra tekrar gelir alırım.*

Dede hızlıca dışarı çıktı. 4 çocuğun muayene, film, rapor ücretlerini oğlunun Almanya'dan gönderdiği Euro ile ödedi. Akşam otobüsüne yetişebilmek için plan yaptı ve hızla çıktılar. Arkalarında Elif'in oyuncak bebeğini unuttular. Bez bebek boynunu bükmüş bir biçimde kaldı.

.....

Köyün muhtarı resmi zarfı aldı ve kahveye gitti:

- *Hamit ağa, gözün aydın, beklediğin evrak gelmiş.*
- *Oh, çok şükür. Haberler nasıl acaba? Almanca mı yazıyor? Ne diyor?*

Berberce zarfı açtılar, okudular ama kafaları karıştı.

- *Ayşe hangi torundu senin?*
- *İkizlerin biri.*
- *Nasıl olur?Ayşe kalıyor, Selime gidiyor?*
- *Allah allah nasıl olur. Onlar ikizdi. Yine de karıştırmış olmayayım. Eve gidip hanıma bir sorayım.*

.....

Eve vardığında olanları yaşlı eşine anlattı. O da anlam veremedi. Akşam telefonda oğluna anlattı. Çocukların babası olan Abdullah:

‘Baba ne yapalım, kaç zamandır uğraşıyoruz. Hiç olmazsa üçü gelir. Ben uçak biletlerini gönderiyorum.’ dedi.

.....

Ayşe her akşam üzeri boynu bükük, pencereden bakıyordu. Evde ürkütücü bir sesizlik vardı. Üç kardeşi geçen ay yola çıkıp gitmişlerdi. Ömründe ilk kez Selime’den ayrılıyordu. Ninesi ile birlikte arkalarından su dökerlerken çok ağlamıştı. Raporlarda kendisinin 18, ikizinin 17 yaşında çıkmasını bir türlü anlayamıyor, haksızlığa uğradığını düşünüyordu. Ninesi yanına geldi:

- Sana iyi haberlerim var, kardeşlerinin yanına gidiyorsun
- *Ebeeeeeee raporlar yanlış mı? Ben biliyordum...*
- Yok öyle değil,
- *Ne demek öyle değil,*
- Başka yoldan gideceksin, karşı köyden seni istemeye geliyorlar, üstelik oğlan Almanya’da çalışıyormuş.

Ölürsem Sevdığım...

Ali Kılıçgün

Üniversiteden o gün erken çıkıp, İstanbul'un o muhteşem yarım adasında yürümeye başladı. Defalarca geçtiği sokakları, tarihi yapıları ezbere biliyor fakat yine de hayranlıkla bakınıyordu. Kendini birkaç yüzyıl öncesinde geçen bir romanda bazen İhsan Oktay Anar, bazen de Vedat Türkali karakteri gibi hissediyor ve bu onu mutlu ediyordu. Ezbere bildiği, belki de son kez göreceği yerleri bu defa derin derin nefesler alarak yürüyordu. Akşama kadar vakit dolduruyordu. Bir dükkânın önünden geçerken çalan türküye takıldı. "Felek çakmağını üstüme çaktı, beni bir onulmaz derde bıraktı." Sıla ile görüşmelerinde dinlemişlerdi, onun gözlerine bakarak "Ölürsem sevdiğim üstüme sen gel." demişti Ali ve bu ona söylediği son sözleri olmuştu.

Kedilerini saymazsak, yalnız yaşıyor ve dışarı çıkmayı pek sevmiyordu. Son yıllarda iyice içine kapanmıştı, insan içine çıkmak, kimseyle temas etmek istemiyordu. Hiçbir şey artık onu sevindirmez, üzmez olmuştu. Laboratuvarda yaptığı bilimsel çalışmalar dışında heyecan duymayı unutmuştu.

Şimdi otuz sekiz yıllık hayatının en önemli kararını vermek üzereydi. Türkiye'den Mars'a gidecek ekibe sonuçlarını çok düşünmeden başvuru yapmış ve seçildiği haberi gelmişti. Bu durumdan sadece Onur'a söz etmişti. Bu gece kesin kararını ona açıklayacaktı. Onur'la Beyoğlu'nda bir lokantada buluşacaklardı. Başvuru yaptığında sert tepki göstermişti. "Dönüşü olmayan bir yolculuk bu, nasıl gidersin?" demişti. Haliç'i geçip Galata'ya doğru yürümeye devam etti. Koşturan insanlara, çalan kornalara, oltalardaki balıklara, simitlere, martılara sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Tünel'den Taksim'e doğru yürürken dokusu ne kadar bozuldu içerikli sohbetlerin hepsini unutarak bir sevgiliden ayrılır gibi hüznle baktı şehre. Birbirimizi güzel hatırlayalım, der gibi baktı binalara, insanlara, kedilere, sokak çocuklarına... Hâlâ vakit vardı, buluşma saatine; kahve söyleyip beklerken Sıla geldi yine aklına. "Seni görmeyeceğim, aramayacağım, konuşmayacağım ama bu dünyada var olduğunu bilmek bana yeter." demişti. Yine derin bir nefes alıp kahveyi bitirdi.

"Kardeşim sen aklını mı yitirdin, bir daha dönemeyeceğin, muhtemelen de kısa sürede ölüp gideceğin bir gezegene gidilir mi? Hem de hiç kimse buna zorlamamışken. Derdin ne senin, ne yapmaya çalışıyorsun, kimi cezalandırıyorsun, kimden intikam alıyorsun?"

"Dur bi sakın ol, herkes buraya bakıyor"

"Baksınlar! İşin gücün var; dostların, ailen var. Macera arayan çocuk musun sen, oyun mu bu?"

Ali gerilmeye başlamıştı ama önce Onur'u sakinleştirmesi gerekiyordu. Dur, sus işareti yaparak bir şeyler içelim, dedi. Garson siparişleri getirmeye gittiğinde, yüz yüze bakmadan sessizce oturmaya devam ettiler. Biraz sakinleştikten sonra Ali "Kimseyle görüştüğüm mü var dostum, seninle bile ayda yılda bir. İyi ki de görüşmüyorum, her insan bir aldaniş değil mi?" dedi.

“Ne aldaniş kardeşim bırak bu işleri. Aldatmak diye bir şey yoktur, o yalnızca bir algıdır. İnsanlar yaşamlarını kendi istedikleri gibi sürdürürler; bu sana uymaz, sen bunu öyle algıyorsun. Kimse ben gideyim Ali’yi aldatayım demez; kendi isteğinin, hazzının, çıkarımın peşinde gider; o kadar basit.”

“Hiç de o kadar basit değil dostum, kimseye güvenmeyelim o zaman.”

“Güvenemezsin zaten, duygusal ilişkilerde güven yoktur. Olamaz da, adı üstünde duygusal, her an değişebilir. Güven sadece ticari işlerde ,sözleşmelerde geçerlidir; orda da yasal boşluklar kadardır. Risk almak vardır yalnızca, ya o cesareti bulursun alırsın ya da alamazsın. Ne sen ne Sıla alabildiniz mi o riski, hayır. Yani canım kardeşim güven sadece iki ciltlik bir Türk romanıdır.”

Yine bir sessizlik başladı aralarında. Onur, yanında kendini huzurlu ve güvende hissettiği bir arkadaşındı. Bıkmadan, usanmadan Ali’yi aramış sormuş; yeterince yanıt alamamasına rağmen ilişkisini sürdürebilmiş nadir insanlardandı. İşinde ve evliliğinde düzenli, başarılı biriydi. İyi bir sitede evi vardı, kızı iyi bir özel okula gidiyordu... Sessizliği bozan Onur oldu:

“ Veda partisi de yaparız artık; şampanyalar, havai fişekler filan. Hey, dünya! Bakın Ali gidiyor, ne mutlu bize. Kahraman o; kendini bilime, insanlığa adanmış. Hadi gelin halay çekelim!”

“Tamam Onur, sulandırma. Konuşuyoruz şurada, sana söylediğime pişman etme beni dostum.”

“Söylemeseydin kardeşim, zaten haberlerden duyardım; önce gittiğini, sonra ölüp cesedinin uzay boşluğunda gezinip duracağını. Her şeyi takip ederdim basından.”

“Zaten bu bir veda partisi değil, cenaze töreni olur ancak benim için. Hep sana derdim ya kendi cenazeni merak ediyor musun, diye. Ben ederdim, aslında bir bakıma şanslıyım, şimdi böyle bir törenle merak ettiklerimi görebilirim. Kimler gelecek, kimler hangi duyguları hissedecek.”

“Fakat ortada bir ceset yok, ceset yoksa cenaze töreni de olmaz. Gerçi epeydir ölü gibisin ama...” Bu gece ilk kez gülümsemişti Onur. Gülümsemeye devam ederek “ Veda partisine, pardon cenaze törenine Sıla’yı da davet edecek misin?”

“ Evet tabii, kocası da gelir, halaya da kalkarız, çocuklarla da oyun alanında oynarız harika olur.”

“Harika olur tabii, kedileri de onlara emanet edersin. İkinci çocuk olunca gidip ikinci kediyi aldım. Ne güzel, hediye gibi olur; unutmazlar seni ailecek. Ben baba olamadım- anca kedi babası- hiç değilse siz tam bir aile olun, dersin”

“Benim cenaze törenim Sıla’yla son görüştüğümüz gündü zaten. O gün anladım ki ispata gerek olmayan tek gerçek bir kadının gözyaşlarıdır. Ben onun gözyaşlarıyla yıkandım, yundum. Gömülmeye hazırım yani. Beni niye anlamıyorsun Onur, bu dünyaya ait hissetmiyorum kendimi. Tek ait olduğumu hissettiğim yer Sıla’nın gözleriydi, gidip oraya yerleşmek istedim. O da olmadı, hayatımın en büyük zamanlama hatasıydı.”

“Bu dünyada bir sana hayat yok, bir tek sen sığmadın değil mi? Sadece sen aşk acısı çektin, sadece sen ailenle sorun yaşadın öyle mi? Şimdi büyük bir cesaret gösteriyorsun, sen gideceksin ama adın tarihe yazılacak, bütün dünya seni konuşacak. Öldükten sonra eserleri popüler olan sanatçılar

gibi. Yaşarken kıymeti bilinmedi, yazık adama, diyecekler değil mi? Kime neyi ispat edeceksin kardeşim, kendi hayatını ortaya koyarak mı öç alıyorsun herkesten? Eğer öyleyse bu bir cesaret değil, tam bir kaçış. Git bak bakalım Marsta hayat var mıymış? Gidince ben dünyadaki hayatın içine ettim, bir de buraya bakmaya geldim, dersin.”

“Hiçbir amacım yok yalnızca gitmek istiyorum; uzağa, çok uzağa. Sıla çok uzakları görebiliyor, eminim ki nereye gidersem gideyim o benimle olacaktır.”

“Hadi ya, senin dünyanın yalnızca Sıla’dan mı ibaret? Başka kimse yok mu seni seven?..”

“Hayır, öyle demek istemedim.”

“Dur, kesme sözümü! Sen böyle yaptığında, insanlar seni daha çok sevmeyecek ve pişman olmayacaklar; sadece acıyacaklar. Bunu sakın sevmekle karıştırma canım kardeşim. Acınarak sevgi elde etme, olsa olsa dilenciliktir. Hiçbir duygu talep edilmez, kendiliğinden gelişir. Duygusal bencilsin, geldiğin yollarda ki her şeyi yakıp, geçip karşısına dumanını seyretmek istiyorsun”

“Dostum, dedim ya, hiçbir amacım yok diye; bırak artık böyle bilgiç tavırlarla yargılamayı. Yeter ama...”

“Tamam lan, susuyorum. Yürü git, nereye gidiyorsan; Mars’a mı, Satürn’e mi, Uranüs’e mi?”

Yan masada bir kadınla bir erkek oturuyordu, rakının yanında çay istediler. Adam çaya şeker attı ve özenle, dalgın bir şekilde yaptığını seyretti. Kadın çayını içmek için adamın hareketini izledi. Belli ki söze nasıl başlayacaklarını bilemiyorlardı. Onur pencereye döndü, rüzgarın yaprakları savurmasını izledi. Her şeyin bir miadı olduğunu düşündü. Dostlukların, ilişkilerin, kentlerin, çayın, şekerin...

“Bak Ali çay kaşığının sesini duyuyorsun, rüzgar nasıl esiyor görüyorsun, ses yoksa, hareket yoksa yaşamda olmaz. Zamanın geçmesini sağlayanlarda onlardır. İşte Marsta olmayan bu... Yani kardeşim bu seninki zamansız bir ölüm yolculuğudur”

“Peki bugüne kadar olan yolculuğum, o ne olacak, bir yere vardı mı? Hayır. Bu dünya içinde çocukluğumun olduğu bir otobüs, hayatımda onun yolculuğu. Yol aldıkça eskiyen, arızalanan, enerjisi azalan bir otobüs. O çocuğa kıyamıyorum, yoksa gider o şoförün ağzını burnunu dağıtırdım. Ne istediğim durakta durdurabildim, ne de istediğim kişiyi bindirebildim.”

Onur garsondan sert bir içki hazırlamasını istedi. Ali’ye içki yasaktı. Mars’a gidecekler özel bir beslenme programına alınmışlardı. Onur o zaman yine dalgasını geçmiş, ne güzel sağlıklı öleceksin, cesedin yakışıklı olacak, demişti. Ali konuşmaya başlamak için Onur’un gözlerini yakalamaya çalışıyordu.

“Sıla’ya mektup yazdım...”

“Hah, şimdi tam oldu; ben de böyle bir şey bekliyordum senden.” diyerek sözünü kesti. Sonra devam etti: “Ne olacak yani; mektup yazdın da, kadının canını mı yakmak istiyorsun? Ben gidiyorum, dönmeyeceğim ama sen de bu mektubu sürekli oku, üzül, ağla; öyle mi diyeceksin? Başına da türkülerden sözler- ölürsem üstüme sen gel sevdiğim- yaz, tam olsun. Kendinden vazgeçmişsin, bari

onu rahat bırak. Hem nereye gelecek, ortada ne ceset olacak ne de mezar. Artık yıldızlara bakarak dinler türküyü.”

“Ne yapabilirim?”

“Kardeşim, sen hangi yüzyılda yaşıyorsun? Hayal dünyasından bir türlü çıkamadın, üstelik de gerçeklerle de karıştırır oldun. Gidersin, konuşursun, yüz yüze vedalaşsın. Öyle mektup filan yazıp da ölene kadar acı çektirme. Cesur ol bu kez. Bana da okuma mektubu, seni kaybettiğime mi yanayım, Sıla’ya mı üzüleyim?”

Sarılıp ayrıldılar, Ali yürümek istediğini söyleyerek İstiklal caddesinden, Sıraselvilere doğru yöneldi. Mektubu çıkarıp okumaya başladı. Kulağında Onur’un sözleri yankılanırken gözleri doldu. Dalgın bir şekilde giderken mendil diyen çocuğun sesiyle ayılır gibi oldu. Bir yandan kağıt mendille gözlerini silerken bir yandan da, son paragrafı kıvrıkcık saçlı, esmer çocuğa okumaya başladı:

Ben Mars’a gidiyorum Sıla. Sana bütün dünyam oldun demiştim ya, seni kaybedince yeryüzü de kayıp gitti ayaklarımın altından. İnsan Sıla’sını kaybedince artık her yer gurbet olurmuş. Her yer yıkım, her yer savaş alanı... İçim içime sığmayınca, ben de çareyi dışıma çıkmakta buldum. Şimdiye kadar olan ömrüm seni bana getirdi, kalanı senden götürmeye yetmeyecek biliyorum. Dünyanın her dönüşünde izleyeceğim seni, dans ederken hayal edeceğim. Her gökyüzüne baktığımda yıldızlar göndereceğim. Hoşça kal Sıla, hoşça kal dünya...

Babayiğit*
Hacer Kırklıkçı

İki hafta yıllık izin kullanmıştım. İznimin bitimine on günlük bayram tatili eklenmişti. Öncesinde de kilo vermeye çalıştığım için uzun süredir işyerinde öğlen yemeği yemiyordum. Yemekhaneye girdiğimde her şey her zamankinden farksızdı. Yemeğimi alırken, aşçıların kendi aralarında Mehmet Ustanın bugün tekrar hastaneye gittiğinden bahsettiklerini duydum. Kıdemli aşçılarımızdan olan Mehmet Ustayı iki üç aydır görmemiştim. Kurumun alışıl gelmiş il dışı görevlerinden birinde olduğunu düşünmüştüm. Bu görevler ortalama üç ay sürerdi.

“Nedir bu hastane işi” diye sordum. Mehmet Ustayı iki ay önce köpek ısırıldığını, birkaç kez ameliyat olduğunu, halen iyileşmemiş olduğunu söylediler. Olayı duymamıştım. Arkadaşlarından daha ayrıntılı bilgi almak istedim. “Kolundan ısırılmış, iltihap kapmış, dikiş tutmamış, yama tutmamış” Nasıl bir ısırılmış bu diye düşünerek çorbayı içmeye başladım. Zayıflama hayallerim suya düşmüştü. Ezogelin nefisti, sonrasında da en sevdiğim yemek olan karnıyarık vardı.

Birden Mehmet Ustanın yemekhaneye girdiğini gördüm. Aşçıların yanına uğradı, birkaç kişi ile selamlaştı. İnsanlarla durumu hakkında olduğunu tahmin ettiğim kısa konuşmalar yapa yapa benim oturduğum masaya doğru geldi. Mehmet Usta elli yaşlarında, en fazla 1,55 boyunda ufak tefek bir adamdı. Sağ ayağında içe basarak ve aksayarak yürümesine neden olan bir sakatlığı vardı. Bu sakatlığın çocukken geçirdiği bir kazanın hatırası olduğunu söylemişti. Kırlaşmaya başlamış kısa saçları, özenle kesilmiş “Ayhan Işık” bıyıkları vardı. Yüzünün kemikleri, elleri ince ve narin yapıydı. Sesini hiç yükseltmeden konuşur, cümlelerinin sonuna nokta olarak bir gülümseme eklerdi. Nokta kadar bir gülümseme; ne daha uzun, ne daha güçlü.

Sağ kolu dirsekten bükülü bir şekilde askıdaydı. Yorulmuş, terlemiş bıkkın bir halde görünüyordu. Yine de gülümseyerek karşıma oturdu.

“Merhaba Hocam.”

“Merhaba Mehmet Usta, geçmiş olsun. Nerelerdesin, ne oldu böyle sana?”

“Hiç sorma Hocam, komşunun köpeği ısırıldı, iki ay oldu. Hani Ramazan Bayramı sonu Perşembe mesaiye başlayacaktık ya. Bizim aşçıbaşı bana sen o iki günü de izin al, evinde iyice dinlen de Pazartesi başla dedi. Ne yalan söyleyeyim sevindim. İyice dinlenirim, hanımı da dinlendiririm dedim. Malum bizim oğlanı zapt etmek biraz zor. Keşke işe gelseydim. Gerçi bu sefer de buralarda bir iş gelirdi başıma; olacağı varmış. O sabah bakkala ekmek almaya çıktım evden. Bizim gecekonduları bilirsin, iç içeyiz. Yan komşunun bahçesinde bir kıyamettir kopmaya başladı. Baktım ki birkaç sokak köpeği girmiş bahçeye komşunun köpeğiyle hırlaşıyorlar. Komşunun köpeği bağlı, diğerleri bunu fırsat bilip etrafını sarmışlar. Hayvan birden bunların üstüne atıldı, aynı anda ayağı kaydı bir iki metrelik sekiden aşağıya düştü. Zinciri gerildi, tasma boynunu sıkmaya başladı. Koca köpek can çekişiyor. Bir görsen Hocam nasıl babayiğit bir köpektir. Kars Çobanı diyorlar cinsine. İnternette Kars Çobanı videolarına baksan inanamazsın, aynı erkek aslan gibiler. Ben de ara sıra buradan artan

yemeklerden götürür veririm. Bana alışıktır. Sokak köpeklerine bir iki taş attım kaçtılar. Bu sırada iki çocuk ta bahçenin köşesine seyre gelmişler. Hayvan tasmadan kurtulsa o sinirle bebeleri parçalayacak. Kurtulmasa boğulup gidecek. Şuna yardım edeyim, kaldırayım sekiden diye koştum bu ayakla, nasıl koştuydum artık. Kurtardım. Bir hamlede çıktı yukarı ve anında benim kolu kaptı. Sokak köpeklerinin sinirini benden çıkardı. Bir an gözüm karardı, bittim ben dedim, yer bu beni! Bir de baktım benim hanım kapmış küreği geldi. Vurdu, bağırdı, yardım çağırıyordu kurtardı beni köpekten. Ama olan olmuş, sağ kolum parçalanmıştı. Ben o babayiğidin hayatını kurtardım, o bana böyle teşekkür etti. Ne yapalım, daha o anda şükrettim Allah'a tasmadan kurtulsa çocukları parçalardı. Hiç değilse benim bir kolla kurtulduk dedim.”

Sonrası peş peşe talihsizlikler; acil servis, ortopedi, çoklu ve parçalı kırıklı ve yoğun doku kaybı olan bir ön kol. Geçirilen altı ameliyat. Yamanın tutmaması, ön kolun kasığa dikilip iyileşmenin beklenmesi, enfeksiyonlar, sinir hasarları, hareketsiz pamaklar. Bugün de hastaneye kontrole gitmiş. Yirmi gün sonra bir ameliyat daha olacaktı. Açıkta kalan sinir uçları nedeniyle çok ağrısı oluyormuş. Birazdan eve gideceğini söyledi. Evde zihinsel engelli bir oğlunun olduğunu biliyordum.

“Oğlun nasıl?” diye sorduğumda “ Aslan gibi maşallah” dedi.

“23 yaşına girdi. 100 kilo, boylu poslu Hocam. Bir babayiğit oldu ki sorma.”

Kafasıyla iri kıyım güvenlik görevlisi Hasan'ı işaret ederek

“Şu bizim Hasan'la güreşe tutuşsalar yenişemezler. Öyle güçlü, öyle yaman.”

Oğlundan bahsederken gözleri ışıldadı. Sanki üç yaşındaki çocuğunun top oynama becerisiyle övünen bir baba gibiydi. Oğlu için çok emek harcamışlardı karısı ile birlikte, biliyordum. Tüm sosyal imkanları zorlamış; akşamları ve hafta sonlarındaki ek işlerden kazandığı bütün parayı onun özel eğitimi için harcamıştı. Bunları yaparken bir gün bile şikayet ettiğini duymadım. Oğlu onun büyümeyen bebeğiydi; öyle sever, ilgilenirdi. Onun, beş yaş zekası ile koca bedeninde yaşayacağı gerçeğini kabul etmişti. “O bize emanet, o benim canım, oğlum” derdi.

“Neyse Hocam benim dert anlat anlat bitmez, müsaadenle evdekiler de merak ederler şimdi” diyerek masadan kalktı.

O ufak tefek adam komşusunun babayiğit köpeğinin parçaladığı askıdaki kolu ile evinin yolunu tuttu. Babayiğit oğlunun en sevdiği bisküvi ve çikolataları da sağlam kolunda taşıdığı poşete doldurmuştu.

*Babayiğit: (TDK sözlüğünde)

1. Yürekli kimse.
2. Bir girişimde kendine güvenebilecek durumda olan kimse.
3. Güçlü kuvvetli, korkusuz kimse

Sır

Meriç Arzu Utku

Karanlık bir ormandan geçip, büyük bir şatonun önünde durdum. Eski tarihlerden kalma bu şato, ürkütücü bir görünümle adeta önümde dikiliyordu. Bahçe kapısında beni karşılayan, siyahlar giymiş hizmetçi kızla beraber şatonun bahçesinde ilerlemeye başladık. Hizmetçi kızın yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

Kapıya geldiğimizde, kapı tokmağını üç kere vurur vurmaz, kapı kendiliğinden açıldı. İçimden ne kadar tuhaf bir ev ve ne kadar tuhaf insanlar diye geçirdim. Kız bana merdivenlerin bitimine kadar eşlik ettikten sonra, büyük bir kapının önünde durduk. Kız burada ayrılması gerektiğini söyleyerek, aniden ortadan kayboldu.

Kapıyı açtığımda içerisi zifiri karanlıktı. Büyük uzun bordo kadife perdeler ışığı neredeyse hiç geçirmiyordu. 16. yüzyıldan kalma olduğunu düşündüğüm ahşap bir çalışma masası ve sandalye, yerde duran siyah halıyla tam bir uyum içerisindeydi. Masanın yanındaki büfede antika bardaklar ve değişik içki tipleri vardı.

Masanın karşısındaki duvarda asılı duran av tablosu nedense tüylerimi ürpertti. Salonun diğer ucundaki masanın üzerinde siyah deri kaplı İncil ve duvarda asılı büyük tahta haç dikkatimden kaçmadı.

Tam İncil'e dokunmuştum ki, nereden geldiğini anlayamadığım bir çeviklikle yanımda bir silüet belirdi. Uzun boylu, zayıf, saçları omuzlarına dökülen, kirli sakallı, eski tarihlerden kalmış hissi veren bir takım elbise giymiş ve tuhaf bir şapka takmış bu zat, gözlerimin içine doğru bakarak, kibar ancak ürkütücü bir ses tonu ile bana:

- Hoşgeldiniz hanımefendi, dedi. Ben size gelecektim ama siz bana geldiniz.

Ardından sağ eliyle, sağ elimi tutarak, uzun tırnaklarını etime batırırçasına elimi sıkmaya başladı.

- Siz de atalarınız kadar güzelmişsiniz. Türkleri iyi tanırım, dedi.

Bense zangır zangır titreyerek:

- Teşekkür ederim efendim, dedim.

Adam gülümsediğinde, her iki üst köpek dişleri gözüme çarptı. O ana kadar fark etmediğim kızıl gözbebekleri de alev gibi yanıyordu. Gözlerimin içine bakarak:

- Beni neden yazdınız? Sakıncası yoksa öğrenebilir miyim? dedi.

Bir yandan da, elimi sıkmaya devam ediyordu. Birden tırnağının etimi kestiğini hissettim. Bir damla kanın yere düşmesiyle beraber, siyah halı aniden kırmızıya boyandı ve ben nefes nefese yatağımdan fırladım.